

BURMESE
CLASSIC

မင်းလူ

အလွမ်းသစ်

အသစ်စက်စက်လုံးချင်းဝတ္ထု

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၄၉၁၁၂၀၇

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၄၈၆၁၂၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း ပထမအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၇။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစန်းမွန်အောင်

(ငါတို့စာပေ)

75(D)၊ ဖိုးစိန်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

ဟန်ဆန်း

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း

(ကာလာနဲ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

မင်းလှ
အလွမ်းသစ်

BURMESE
CLASSIC

“မိန်းမတို့သည် ချစ်ဦးသူကို အချစ်ဆုံးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတွေကတော့
အောက်ဆုံးတွေ၊ သောမိန်းမကို အချစ်ဆုံးဖြစ်လေ၏။”

ဘယ်ပညာရှိပြောခဲ့သောစကားလဲတော့မသိ။ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ
ဆတ်ဖူးတာလဲ မမှတ်မိတော့ ... ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ တွေးမိတာကို
တစ်ယောက်ယောက်ကများ ပြောခဲ့ရေးခဲ့တာလားလို့ ထင်ယောင်မိတာ
တည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက် ယောက်ျားဘက်အခြမ်းကတော့
ဆုံးဝမှန်ကန်သောအဆိုအမိန့်ပါပဲ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူ
တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ဖူးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ပထမဆုံးလည်းသူ၊
နောက်ဆုံးလည်းသူ၊ ချစ်ဦးသူကလည်းသူ၊ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို
ချစ်မိစရာအကြောင်းလည်းမရှိ။ ဒါအကုန်ပဲ။

ဒီလိုဆို သူ့ဘက်ကကျတော့ကော။

ကျွန်တော် မသိ။ မေးလည်း မေးမကြည့်ဘူးပါ။ မေးဖို့မလိုဘူးဟု ထင်ခဲ့လို့လား။ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာနဲ့ပဲ လုံလောက်ပြီဆိုပြီး မေးဖို့ လျော့နေခဲ့တာလားဆိုတာလည်း မသေချာ။ ခုချိန်ကျမှ ဖွင့်မေးဖို့ဆိုတာ ကလည်း နောက်ကျနေခဲ့ပြီ။

တချို့ကိစ္စများမှာ ပြောသင့်တဲ့အချိန်ပြောလိုက်မှ အဆင်ပြေသည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လို့ကတော့ ကြာလေ ပြောရခက်လေဖြစ်တတ်သည်။ တချို့ ကိစ္စတွေကျပြန်တော့လည်း မျှိုသိပ်ထားလေ၊ ကြီးထွားလာလေဖြစ်တတ် ပြန်သည်။ သံသယလိုဟာမျိုးပေါ့။

အချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိခံစားရုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုးပြောကြား ရေးကြတာ ကြားဖူးဖတ်ဖူးသည်။ တချို့က လျှပ်စီးလက်သလို ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသောအရာဟုဆိုသည်။ တချို့ကလည်း ပန်းတစ်ပွင့်လိုပဲ အစ အင်ဘဝကနေ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်အာလာတတ်တာမျိုးတဲ့။

ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတစ်ခုထဲမှာတော့ မိုးဖွဲဖွဲရွာနေတဲ့အချိန် လမ်းလျှောက်ထွက်ရုံနှင့် ဥပမာပေးသည်။ အစကတော့ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ သတိပြုမိတဲ့အချိန်ကျမှ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့နစ်နစ်အောင်စိုနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ အချစ်ဆိုတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘာသိဘာသာ နေခဲ့ရင် ကမှ သူ့ကို ချစ်နေမိပါပကောလားလို့ တအံ့တဩဝံခံရတာမျိုး ဖြစ်သည် ဟုဆို၏။

ကိုယ့်အတွေ့အကြုံနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်အတွေးအမြင်နဲ့ကိုယ် အမျိုးမျိုး ပြောကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်လိုယူဆရတဲ့အရာကို စတင် တွေ့ရှိတဲ့အခါ အလစ်အငိုက်မှာ နောက်ကနေ ဇက်ပိုးကို အနှက်ခံလိုက် သလို မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒီနောက်မှာ သတိပြန်မလည် လာတော့ဘူးဟု မှတ်ယူရပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက် သည်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ အီကိုဆိုတာ မိန်းမလှကျွန်းဟု နာမည်ကြီးသည်။ ဒါကလည်း ... ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ ယောက်ျားလေး နည်းသည်။ မိန်းကလေးတွေများသည်။ ထို့ကြောင့် အချောအလှတွေလည်း ပေါများနိုင်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် 'သူ'သည် အီကိုကျောင်းသူမဟုတ်ပါ။

တက္ကသိုလ်မှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်သည်။ စာမေးပွဲနီးလျှင် မှတ်စုစာအုပ်ငှားဖို့ စာမေးဖို့နှင့် ပိုက်ဆံချေးဖို့အတွက် သူတို့ကို အားကိုးရသည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးများမှာ ဌေးဌေးမြင့်နှင့် စိုးစိုးဦး တို့ဖြစ်ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အညာသူတွေ။ ဌေးဌေးမြင့်က မင်းတူးသူ။ စိုးစိုးဦးက ရေနံချောင်း။ တချို့ကတော့ ဒီအရပ်တွေကို အညာလို့ မခေါ် နိုင်သေး။ မြေလတ်ပိုင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သားတွေ အတွက်ကတော့ ပြည်မြို့ကကျော်လျှင် အညာလို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတာ ပဲ ... ။

“နင်တို့အညာက ရေလည်းရှားသေး ... ပူလည်းပူသေး၊ စားစရာ သောက်စရာလည်း ကောင်းကောင်းမရှိဘူး ... ”

ဟု ကျွန်တော်တို့က မခံချင်အောင် စသောအခါ စိုးစိုးဦးက ...

“အမယ် ... နင်တို့ အောက်အရပ်ကတော့ ရွံ့တွေဗွက်တွေနဲ့ ယင် တလောင်းလောင်း ... ခြင်ကလည်း ပေါသေး ... ငါတို့အညာမှာဆို သိပ် သန့်တာ ... ”

ဟု ပြန်လည်ချေပသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ... နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အညာသူတွေဟာ အသားအရေ မွဲခြောက်ခြောက်ပဲဆိုတာ သိသာတယ်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ 'တင်မေထွန်း'ဆိုသော နာမည်ကို ကြားလိုက်

တကယ်တော့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကျွန်တော်နဲ့အဆားကြီး။ သူ့ဘာသူ
လှလှ မလှလှ အနေသာကြီး။ သို့ရာတွင် တင်မေတ္တုန်းဆိုသော နာမည်ကို
အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်သွားတာတော့ ထူးဆန်းလှသည်။

နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးထွက်ကြဖို့ စီစဉ်သည်။ ငွေးငွေ့မြင့်နှင့် စိုးစိုးဦးတို့က အရင်ပြန်နှင့်မည်။ ကျွန်တော်တို့က နောက်ကျမှလိုက်သွားမည်။ မင်းဘူးက ငွေးငွေ့မြင့်တို့အိမ်မှာ ဆုံကြမည်။ စိုးစိုးဦးကလည်း အဲဒီမှာ လာစောင့်နေမည်။

တကယ်တော့ ဘုရားဖူးတာကိုအကြောင်းပြုပြီး အုန်းသန်းကို မိဘတွေနဲ့တွေ့ပေးဖို့ ကြံစည်ခြင်းသာဖြစ်၏။ အုန်းသန်းက နည်းနည်းလန့်နေသေးသည်။

“ငါ့ကို သူ့မိဘတွေက သဘောကျပါ့မလား မသိဘူး”

ဟု စိုးစိုးစကားဆိုသည်။ ကျော်ကြီးက ...

“ပူမနေပါနဲ့ကွာ ... မင်းလို ပညာလည်းတတ် ရိုးလည်းရိုးသားတဲ့လူကို သဘောတူမှာပါ ... ငါ ပြောရဲတယ် ... မင်းကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့သမီးအတွက် လုံးဝစိတ်ချသွားမှာပဲ ...”

ဆိုတော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ အမှန်တော့ ကျော်ကြီးဘာကိုဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။ အုန်းသန်းလိုပုံမျိုးနဲ့ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက် ရစရာအကြောင်းမရှိနိုင်တာကို လူကြီးတွေ ချက်ချင်းရိပ်မိမှာပဲဟု ပြောလိုခြင်းဖြစ်၏။

“အေးကွ ... အုန်းသန်းရဲ့ မိဘတွေကလည်း ငွေးငွေ့မြင့်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ သဘောကျသွားမှာပဲ ...”

ကျွန်တော်ကလည်း ထပ်ဆင့်ပြီး တင်ပေးလိုက်ရာ အုန်းသန်းမှာ အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်ဟု ဘုမသိဘမသိ ပြန်ပြောသည်။

ကျော်ကြီးကတော့ လူရည်လည်သူဖြစ်သဖြင့် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ကျောင်းတက်ရက်အတွင်းကပင် စိုးစိုးဦးတို့အိမ်ကိုသွားလည်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ အညာမှာ အသုံးသော ခူးရင်းယို၊ ရွှေပုစွန်ခြောက်စသော လက်ဆောင်တွေ တနှင့်တပိုးသိသွားသည်။ သူက တစ်ဘက်သား ကျလောက်အောင် စကားပြောဘောင်းသူ၊ ရုပ်ကလည်းသန့်တော့ အဆင်ပြေသည်ဟု ကြားသိရ၏။

ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးသွားကြမယ့်ကိစ္စမှာ အုန်းသန်းတို့ ကျော်ကြီးတို့က သူ့အတွဲနဲ့သူ၊ သူရည်ရွယ်ချက်နဲ့သူဆိုတော့ အရမ်းတက်ကြွနေသည်။ ကြားထဲမှာ ကျွန်တော်က ကြောင်တောင်တောင် ငေါင်စင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေမှာပဲ။ သို့ရာတွင် လိုက်ဖို့သဘောတူလိုက်၏။ ‘တင်မေထွန်း’ဆိုသော စမည်တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်တို့ မင်းဘူးကိုရောက်တော့ စိုးစိုးဦးက ငွေးငွေ့မြင့်တို့အိမ်မှာ ရောက်နှင့်နေသည်။ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း လူကြီးတွေက အုန်းသန်းကို ကြည်ဖြူပုံရပါသည်။

မင်းဘူးမှာ နှစ်ရက်နေပြီး စက္ကိန်းတဲဘုရား၊ နဂါးပွက်တောင်၊ ကျောင်းတော်ရာတို့သို့ သွားသည်။ မကွေးဘက် ပြန်ကူးပြီး မြသလွန်စေတီဖူးကြသည်။ သူတို့လေးယောက်ကတော့ အတွဲကိုယ်စီမို့ တော်တော် ပျော်နေကြသည် ... ။ အကြို ဟန်းနီးမွန်းထွက်တဲ့သဘော ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့်မှာသာ ဘက်ပဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေ၏။

မြသလွန်စောင်းတန်းမှ ဘစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်လျှောက်ကြည့်ကြ အဝံအထွာလေးတွေဝယ်ကြတော့ ကျွန်တော့်မှာ မကွေးမြို့ထွက်

နာမည်ကျော် ကတ်ကြေးပဲဝယ်ရမလိုလို၊ ဓားမကြီးပဲယူရမလိုလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စိုးသောင်းတို့အဖေက ကွမ်းစားတတ်တာ သတိရပြီး ကွမ်းညှပ်တစ်ခု ဝယ်ဖြစ်သွားလေ၏။

တစ်ယောက်တည်း သင်းကွဲလိုဖြစ်နေသောအခါမျိုးတွင် အဖေတစ်ယောက်ကို တောင်းတမိတတ်တာ သဘာဝပဲဖြစ်၏။ ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ ဖြစ်တတ်သလိုပေါ့။ ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ လူစိမ်းတွေကြားမှာ ငေါင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသောအခါ အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်မိတဲ့ သဘောမျိုးပါပဲ။ ခုနေခါ ... တင်မေထွန်းဆိုတာ ရောက်လာရင်ကောင်မယ်ဆိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ခက်နေတာကတော့ တင်မေထွန်းကို နာမည်သာ ကြားဖူးတာတစ်ခါမှ မြင်ဖူးခဲ့တာမဟုတ်။ ငွေးငွေးမြင့်က 'တင်မေထွန်းကို မြင်စေချင်တယ်'လို့ ဆိုတာက စကားအဖြစ် ပြောခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ တကယ်ပြမယ်ဟု ဆိုခြင်းမဟုတ်။ အလေးအနက်ပြောခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ တစ်နှစ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုစကားကို ပြောခဲ့သော ငွေးငွေးမြင့်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အမှတ်တမဲ့ မေ့လျော့နေနိုင်သည်။ ဟိုကောင်တွေဆိုလျှင် နာမည်တောင် မှတ်မိပါတော့မလားမသိ။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကျတော့လည်း ...
“ဟိုအရင်က နင်ပြောဖူးတဲ့ တင်မေထွန်းဆိုတာ ငါ့ကို ပြဦးလေဟာ” လို့ စကားအစဖော်ပေးလိုဖြစ်တာမဟုတ်။ တော်ကြာ ...
“တင်မေထွန်းဆိုတာ ငါတို့ အဒေါ်ပါဟ ... သူ ငယ်ငယ်က သိပ်လှတယ်လို့ပြောတာ ...”

ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကွဲပြီ။ ပြီးတော့ တင်မေထွန်းသည် ခုချိန်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်လောက်တောင် ရကောင်းရနေနိုင်သည်။ နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားစရာရှိသေးသည်။ တင်မေထွန်းဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် တကယ်ရှိချင်မှရှိမည်။ ငွေးငွေးမြင့်က စကားနိုင်လှပြီဟောဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာနာမည်တစ်ခု ကောက်ပြောလိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်သည် သူတို့စုံတွဲနှစ်တွဲနောက်က ယောင်ချာချာ ဆိုက်ပါရင်း ရွှေစက်တော်ဘုရားဆီ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ လူပျို အပျို တွေချည်းသွားလျှင် မသင့်တော်သောကြောင့် ငွေးငွေးမြင့်တို့ အဒေါ်က ဆာင့်ရောက်ဖို့ အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါလာသည်။ သူကလည်း တာဝန်အရသာ လိုက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ရွှေစက်တော်ဆိုတာ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဆက်ပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် သူ့အတွက်တော့ ရိုးနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆည်းခိုသောအဆောင်မှာသာ လိုန့်အိပ်ပြီးနေခဲ့တာ များသည်။

(တင်မေထွန်းဆိုတာ အဲဒီအဒေါ်ကြီးများ ဖြစ်နေမလားလို့ ခပ်ကြောင်ကြောင် အတွေးဝင်ခဲ့သေးသည်။ ဒီကြားထဲကပဲ ရွှေစက်တော် ဆက်တော့မှ တင်မေထွန်းနှင့် ဘွားခနဲ သွားဆိုတာမျိုးဖြစ်နိုင်သေးသည် ဆို စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိပြန်၏။)

ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲက ရက်ရှည်လများ ကျင်းပခြင်းဖြစ်၏။ အထက်စက်တော်ရာတည်ရှိသောတောင်ခြေ၊ မန်းချောင်း၏တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ တည်းခိုဆောင်တွေ ဆိုင်တန်းတွေ ပြည့်နှက်နေသဖြင့် ဆယ်ဖို့ကလေးတစ်ဖို့ တည်ထားသလို ဖြစ်နေ၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၊ အလှပြင်ဆိုင်၊ ဆေးခန်း စသည်တို့ အပြည့်အစုံရှိသည်။ ယာယီရဲစခန်းနှင့် စာတိုက်တစ်ခုတောင် လာဖွင့်ပေးထားသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့က ညနေပိုင်းလောက်မှာ ရောက်သွားသည်။ ရောက်ဆက်ချင်း အောက်စက်တော်ရာကို အရင်ဖူးသည်။ တည်းခိုဆောင်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းငှားသည်။ မိန်းကလေးတွေအတွက် တစ်ခန်း၊ ယောက်ျားလေးတွေက တစ်ခန်း။

ခဏနား။ ရေခိုးချိုးပြီးနောက် အထက်စက်တော်ရာသို့တက်ဖူးသည်။ ထို့နောက် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး ညနေစာ ထမင်းစားကြသည်။ ပွဲဈေးအနီးဘက် ခဏလျှောက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ... သူတို့က မန်းချောင်းဆီမှာ ဖြတ်ထိုးထားသော ဝါးတံတားပေါ်တက်ပြီး ညရုခင်းကို ခံစားကြည့်ရှုမည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့ကတော့ ခုချိန်မှာ ပူလည်းခံစား၊ ခြေလည်းခံစား၊ လေတိုက်လည်း ခံစား၊ မြင်မြင်ကရာ ခံစားလို့ ကောင်းနေတာပဲ။

ကျွန်တော့်မှာတော့ ကားစီးလာရလို့ ခရီးပန်းတာရော၊ အထက်စက်တော် ရာကို တက်လိုက်ရတာရော ပေါင်းပြီး တော်တော် ညောင်းသွားသည့် ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်မလိုက်တော့ဘဲ တည်းခိုဆောင်ပြန်ပြီး လုံနေလိုက်၏။

နောက်တော့ မေးခနဲ ဖြစ်သွားရာက တစ်ကြိုးတည်း အိပ်မောထ သွားသည်။

“တင်မေထွန်း လာပြီ ... ”

ဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်ထင်၏။ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသည်။ ဒီတော့မှ ...

“အာရုံလာတော့မယ် ထကြတော့”

ဆိုပြီး ဟိုဘက်ခန်းကနေ ထရုံကိုပုတ်ရင်း လှမ်းအော်နှိုးနေသော ဌေးဌေးမြင့်တို့အဒေါ်ကြီးအသံဖြစ်နေကြောင်းသိရ၏။ လူးလဲထ၊ မျက်နှာ သစ် သွားတိုက်ပြီးနောက် အထက်စက်တော်ရာသို့တက်ခဲ့ကြသည်။

“နင်တို့ကလည်းဟာ မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး”

ဟု ကျွန်တော်ကညည်းတော့ စိုးစိုးဦးက ...

“ဟဲ့ ... စက်တော်ရာကိုလာဖူးတယ်ဆိုတာ အရုဏ်အမီတက်ဖို့ အဓိကပဲ ... ”

ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ကြီးတို့က အဝတ်အစားတွေတောင် မလဲကြ။ အုန်းသန်းကတော့ ‘စုတ်ဖတ်ဖတ်နဲ့ ကြည့်ရဆိုးလိုက်တာ’ ဟု ဌေးဌေး မြင့်က ငေါက်သဖြင့် ပုဆိုးတော့လဲလာခဲ့သည်။ သူတို့မိန်းကလေးတွေ ကတော့ တော်တော်ဝီရိယကောင်းသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထပြီး ပြင်ဆင်ထားကြသလဲမသိ။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေကြသည်။ ဆွယ်ထားသစ်ကလေးတွေလည်း ထုတ်ဝတ်လာကြ၏။

ရာသီဥတုက အေးနေသော်လည်း စောင်းတန်းလှေကားအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် တက်လိုက်သောအခါ သွေးပူလာ၏။ အထက်စက်တော်ပေါ်မှာတော့ ဘုရားရှိခိုးနေသူတွေ၊ ပုတီးစိပ် တရားထိုင်နေသူတွေ၊ အရုဏ် ဆွမ်းကပ်နေသူတွေနဲ့ စည်းကားနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က သစ်သီးဆွမ်း

တပ်လှူကြသည်။ အဒေါ်ကြီးက ပုတီးစိပ်နေတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့က အရုဏ်တက်ချိန်ကို ရှုစားဖို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရောင်နီပျိုးလာသောအခါ ရှုခင်းမှာ ညွှန်းသလောက်ပင် လှပပါပေ သည်။ အရှေ့ဘက်တောင်စွယ်မှ ကောင်းကင်သည် ပုစွန်ဆီရောင်သမ်း သာ၏။ အလင်းရောင်ပျံ့ပျံ့အောက်မှာပင် မန်းချောင်းကို ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ခြင်ရသည်။ ရေစီးသံကိုပင် ကြားနေသယောင်ထင်ရ၏။ မန်းချောင်းသည် တောင်ကြားတစ်ခုမှ ကွေ့ထွက်လာပြီး စက်တော်ရာရှိသောတောင်ကို ဦးတိုက်သည်။ ပြန်ဝိုက်ပြီး တောအုပ်ကလေးအတွင်း ဝင်သွားသည်။ တစ်နေရာမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီး တောင်ကို ဦးတိုက်ပြန်သည်။ ဂယ်ကွေ့ ကွေ့ပြီး မြင်ကွင်းမှ ကွယ်သွားသည်။ နောက် ... ဘွားခနဲ ထွက်လာပြီး ဦးခိုက်ပြန်သည်။ စက်တော်ရာကို ဦးသုံးကြိမ်တိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ အနောက်ဘက်တောင်ရိုးမှာတော့ မြူနိုးတွေ ဝေဝေနေတာကို မှုန်ဝါးဝါးမြင် ရသည်။

ရှုခင်းမှာ ကြည့်လို့မဝနိုင်။ နေထွက်လာလို့ ဒီမြင်ကွင်းမျိုး ပျောက် ရွယ်သွားမှာ(တောင် စိုးရိမ်သလိုဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်သက်လုံး မှုန်စိတ်က မထွက်အောင် အသေးစိတ်ကြည့်ရှုမှတ်သားနေဆဲ ...

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ... အဖော်မစုံ အရုဏ်မလာနဲ့လို့ ရွှေစက် တော်မှာ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်၊ ဘယ်သူမှ မလွမ်းဘဲ မဆွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

ဟု ဌေးဌေးမြင့်က ပြောသည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါတောင် လွမ်းချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြီ”

ကျော်ကြီးက ဝင်ပြောသောအခါ စိုးစိုးဦးက ...

“ဒီမှာ လူတစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာရှိနေတာတောင် ဘယ်သူ့ကို သွားလွမ်းနေတာလဲ ... မတွေ့တာဖြင့် လပိုင်းလောက်ရှိသေးတယ် ... မှောက်ချင်လာပြီ ... ”

ဆိုပြီး ကျော်ကြီးလက်မောင်းကို ထုသည်။ အုန်းသန်းက

“မင်းကပဲ လွမ်းရတယ်ရှိသေး ... ဒီကောင် လွမ်းဖို့လည်း ထားစမ်း ခြင်း ... ”

ကျွန်တော့်ဘက် မေးငြိုးပြောသဖြင့် ...

“ငါက ဘယ်သူ့ကိုလွမ်းရမှာလဲ ...”

ဟု ဆိုလိုက်စဉ် ...

“ဌေးမြင့် ... ဟဲ့ ... ဌေးမြင့်”

ခေါ်သံကြားသည်။ ဌေးဌေးမြင့်က လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ဟယ် ... တင်မေမ”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။
‘တင်မေမ’ဟု ဌေးဌေးမြင့်က ခေါ်လိုက်သံကြားသဖြင့် ဒါဟာ တင်မေထွန်း
ရဲ့အစ်မ သို့မဟုတ် ညီမ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုထင်မိသည်။ ပြီးမှ သူတို့အညာမှာ
ဒီလိုပဲ နာမည်နောက်က ‘မ’တပ်ပြီးခေါ်လေ့ရှိမှန်း သတိရလိုက်သည်။ သူ
ဟာ ‘တင်မေထွန်း’အစစ်ပဲ။

ဌေးဌေးမြင့်ကြားခဲ့သလို ‘ဟင်ခနဲ၊ ဟာခနဲ’ဖြစ်သွားပါ။ သူသည်
သာမန် ကြည့်ပျော်စရာပျော် ရုပ်ရည်မျှသာရှိ၏။ (ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
ကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲကပုံနှင့် ဆင်ပါသည်။)

“နင်က ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်နေတာလဲ ... ကားဂိတ်က
ငါထည့်ပေးလိုက်တဲ့စာ မရဘူးလား ...”

ဌေးဌေးမြင့်က မေးသည်။

“စာရောက်တဲ့အချိန်က အိမ်မှာ ငါမရှိဘူး၊ ခရီးသွားနေလို့”

“ဘယ်သွားတာလဲ ...”

“ဆင်ဖြူကျွန်းဘက်သွားတာ ... ပရိကွရာရပ်က ဆရာတိုးဆိုတဲ့
တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးဆီ သွားတာ၊ သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ နာမည်ကြီးပဲဟာ စေတနာလည်းကောင်းတယ်”

“ဆေးဖိုးဝါးခလည်း သိပ်မယူဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အမေ့ကိုသွား
တာ ...”

“အဆင်ပြေလား ...”

“စောစောကတည်းက လာပြီကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်၊ လုံး
ကောင်းသွားမယ်လို့တော့ အာမ၊မခံနိုင်ဘူးတဲ့ ... သက်သာအောင်တော့

ဆေးတွေနဲ့ ထိန်းပေးမယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ တစ်ပတ်လောက်
နေပြီးကတော့၊ မဆိုးဘူးပြောရမှာပဲ၊ အတော်လေး ထူထူထောင်ထောင်
ဖြစ်လာပြီ ... စလင်းပြန်ရောက်မှ နင့်စာကိုတွေ့တာ ... အမေလည်း
သက်သာနေတာနဲ့ ဘကြီးဆီ ခဏအပ်ထားခဲ့ပြီး မင်းဘူးကို တက်လာတော့
ဌေးမြင့်တို့ စက်တော်ရာသွားပြီဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ ...”

“နင် ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ”

“ဌေးမြင့်တို့နဲ့ မရှေးမနှောင်းရောက်ဖို့ပဲ ... လမ်းမှာ ကားပျက်လို့
ည (၉)နာရီကျော်မှ ရောက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်ကြီးကျမှ လိုက်ရှာဖို့ မလွယ်
တာနဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ခဏဝင်နားပြီးမှေးလိုက်ရတယ် ... အရုဏ်တက်
ခင်တော့ တောင်ပေါ်မှာ တွေ့မှာပဲဆိုပြီးတက်ခဲ့တာ”

ထို့နောက် ဌေးဌေးမြင့်က ကျွန်တော်တို့ကို တင်မေထွန်းနှင့် မိတ်
ဆက်ပေးသည်။ “ဒါ ... ငါ အမြဲပြောပြောနေတဲ့ တင်မေထွန်းပဲ လူတယ်
မဟုတ်လားလို့တော့ မပြောပါ။ သာမန်မိတ်ဆက်ပေးတဲ့သဘောမျိုး
လောက်ပါပဲ။ ဘယ်သူကမှလည်း ဟိုအရင်က စကားကို သတိရပုံမပေါ်ပါ။
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးပေါ့ပေါ့ဖြစ်နေခဲ့တာကို
ထိတ်ပြီးရှက်မိပါသေးသည်။

တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင်ဝင်ပြီး
နံနက်စာ စားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင်
လည်းကောင်းကောင်းရနေပြီ။ နံနက်စာစားရင်း တင်မေထွန်းကို တစ်ချက်
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အညာသူဆိုပေမယ့် အသားဖြူသားပဲ၊ မဆိုးပါ
ဘူးဟု ထင်မိလေ၏။

တင်မေထွန်းက ကျွန်တော်တို့တည်းခိုဆောင်သို့ လိုက်လာသည်။

“နင် ညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူးဆို ... ခဏမှေးချေပါလား”

ဟု ဌေးဌေးမြင့်က ပြောသည်။ အမှန်တော့ သူလည်း ပြန်နှပ်ချင်
တာ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မနက်က အစောကြီးထရသဖြင့်
အိပ်ရေးမဝသေး။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်ကြ
တာ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဘက်ခန်းက ထရံကိုပုတ်ပြီးနှိုးမှပင်နိုးတော့သည်။

“ဆယ်တစ်နာရီထိုးနေပြီ ... ရေခဲခန်းကြီးတော့ ထမင်းစားရအောင်
ဌေးဌေးမြင့်တို့ အဒေါ်ကြီးအသံကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေခဲခန်း အဝတ်အစားလဲပြီးထွက်လာတော့ သူတို့
မိန်းကလေးများသည် မနက်တုန်းကလိုပဲ ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး တည်းခို
ဆောင်ရွေ့မှာ အဆင်သင့်စောင့်နေကြသည်။ တင်မေထွန်းသည် မနက်
တုန်းက ဝတ်ခဲ့သော တစ်ပတ်နှုတ်အရောင်မိုင်းမိုင်းဆွယ်တာကြီးနှင့် မဟုတ်
တော့။ ချည်သားရင်စေ့လက်တိုအင်္ကျီအဝါပွင့်ကလေးကို ဝတ်ထားသည်။
သွယ်သွယ်ကျစ်ကျစ် ကိုယ်လုံးပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိနေသည်။ ဆံပင်ကို
နောက်ဘက်မှာ လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်စုပြီး ချည်ထားသည်။ မျက်နှာ
ပေါ်မှာတော့ (ခရင်ပတ်ထင်တာပဲ) ခပ်ဖုံဖုံလိမ်းထားသည်။

“အင်း ... လှတော့လှသားပဲ”

ဟု တစ်ဆင့်တက်ပြီး မှတ်ချက်ပြုရသည်။

ထမင်းစားပြီးနောက် ... ဈေးတန်းဘက် လျှောက်ကြပြန်သည်။
ဌေးဌေးမြင့်တို့ ကြောင်ပုံက မင်းဘူးမှာနေတဲ့လူက ရွှေစက်တော်မှာ သနပ်
ခါးတုံးဝယ်မယ်လုပ်နေလို့ ဝိုင်းဟားကြသေးသည်။

“ဒါကြောင့်လည်း အုန်းသန်းလိုကောင်မျိုးနဲ့တွေ့တာပဲ”

ဟု ကျော်ကြီးက စသည်။

နောက်တစ်ခါ တိရစ္ဆာန်ထွက်ပစ္စည်းတွေရောင်းသောဆိုင်ကို ဝင်ပြီး
စပါးကြီးသွယ်ခြေ ဝယ်ချင်တယ်ပြောပြန်သည်။ ခုချိန်မှာ စပါးကြီးသည်
ခြေက အလွန်ရှားနေပြီ။ စပါးကြီးမြွေကိုသတ်ပြီးမှ သည်းခြေ ထုတ်ယူလို့
ရတာကိုး ... ။ တစ်ကောင်တစ်ကောင် ရှာတွေ့ဖို့တောင် မလွယ်လှ။

“အတုအစစ်ခွဲနည်း ငါ သိပါတယ်ဟ ... တုတ်ချောင်းလေးမှာ
သုတ်ပြီး ရေထဲချလိုက်၊ အစစ်ဆိုရင် တုတ်ချောင်းလေးက ရေကူးတယ်”
ဟု ဌေးဌေးမြင့်ကပြောသည်။

“ဆေးလိပ်မီးခိုးကဖြစ်တဲ့ ဆေးချေးနဲ့လုပ်ရင်လည်း ရေကူးတာပါပဲ၊
ငယ်ငယ်တုန်းက ငါတို့ဦးလေး လုပ်ပြတာတွေ့ဖူးတယ်”

ကျွန်တော်က စောဒကတက်တော့ ...

“တခြားနည်းတွေလည်း ရှိပါသေးတယ် ... သည်းခြေရည်ကို လက်
ခါးမှာပွတ်လိုက်၊ ပြီးတော့ လက်ဖခါးဘက်ကနေ စုပ်ကြည့်ရင် ခါးတဲ့
အရသာက ဖောက်ထွက်လာရောတဲ့ ... ကဲ အုန်းသန်း နင် စမ်းကြည့်
စမ်း ... ”

အုန်းသန်းမှာ မပြင်းဆန်ရဲသဖြင့် ပြောတဲ့အတိုင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်
နဲ့ပဲ လုပ်ကြည့်ရသည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ ... ”

“မသိဘူး ... ”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ ဘယ်တော့မှ အားမကိုးရဘူး”

“ကျော်ကြီး နင် စမ်းကြည့်ပါလား”

ဟု စိုးစိုးဦးက ဝင်ပြောသည်။

“ဟာ ... ”

ကျော်ကြီးက ဟာခနဲရှေ့တော့ ...

“ဟင် ... ဒါတော့ ‘ဟာ’ရသလား၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဆိုမှ ‘အေးပါ အေးပါ’ဆိုပြီး စပါးကြီးသည်ည်းခြေရည်နည်းနည်းကို
လက်ဖခါးမှာပွတ်သည် လက်ဖခါးဘက်မှ စုပ်လိုက်ပြီးနောက် လျှာနှင့် တို့
သည် ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ...

“ဟာ ... ခါးလန်နေတာပဲ ... လျှာပေါ်မှာတောင် စွဲနေတယ်”

ပြောရင်း တံတွေး တယှစ်ယှစ်ထွေးထုတ်နေသည်။ ဒီလိုနဲ့ စပါးကြီး
သည်ည်းခြေတစ်အိတ်ဝယ်ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဆေးမြစ်စုံရောင်းသောဆိုင်ထဲ ဝင်ကြပြန်သည်။ နလင်
ကျော်ရှိလား၊ ဆစ်တုံမြစ်ပြစမ်းပါ၊ ဂမုန်းသံဃာစင်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ
စသည်ဖြင့် စပ်စုကြသည်။ ဒီနေရာမှာလည်း တော်တော်နဲ့ ပြီးမှာမဟုတ်
သောကြောင့် ...

“ငါ ဟိုဘက်လျှောက်ကြည့်ဦးမယ် ...”

ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“နင်က ဘယ်ကိုခြေရှည့်ဦးမလို့လဲ ...”

ငွေးငွေးမြင့်က မေးသည်။

“အမေက ချင်းစောင်တွေ့ရင်ဝယ်ခဲ့ပါဆိုလို့ သွားရှာမလို့”

“နင် ဝယ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး ပြီးမှ ...”

“ငါလိုက်ခဲ့မယ် ...”

ဟု အုန်းသန်းက ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း

“အမယ် ... နင်က ချင်းစောင်ဆိုတာ မြင်တောင်မြင်ဖူးလို့လား

နင်လိုက်သွားရင် ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ် ...”

“ချင်းစောင် စစ်မစစ်သိချင်ရင် လျှာနဲ့တို့ကြည့်ကွ၊ စစ်ရင်ခါးတယ်

ကျော်ကြီးက ပြောပြီး မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ငွေးငွေးမြင့်က ...

“တော်စမ်းပါဟယ် ဒီလိုလုပ် ... တင်မေမ နင် လိုက်သွားပြီး ကြည့်ပေးလိုက်ပါလား ...”

ဟုပြောသည်။ တင်မေထွန်းက ‘ရပါတယ်’ ဟုပြောပြီး ... ကျွန်တော် နှင့် လိုက်လာသည်။

“ချင်းစောင်လို့ ခေါ်နေကြပေမယ့် အမှန်တော့ တဘက်လိုသဘောမျိုးပါပဲ ... အစစ်ရဖို့တော့ မလွယ်ဘူး ... ရရင်တောင် အရမ်းဈေးကြီးမယ် သူတို့က ကိုယ့်ဘာသာခြံဖို့ပဲ ယက်ကြတာများတယ် ... ဂျပန်တို့ဆိုတော့ တစ်ထည်တစ်ထည်ရဖို့လည်း အကြာကြီးယက်ရတာပဲကော၊ ငမဲဘက်က လာတာတွေတွေ့ရုံတယ်၊ မဆိုးလှပါဘူး၊ ဈေးလည်း သင့်တယ် ...”

ဟု သူက ရှင်းပြလာသည်။

“ရပါတယ် ... အမှတ်တရသဘောပေါ့”

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်ကြည့်သည်။ တင်မေထွန်း၏လေသံကို ကြည့်ပြီး ဒေသခံမှန်းသိပုံရသည်။ ဈေးကိုသိပ်တင်ပြီးမဆို။ သူ လိုက်လာသဖြင့် ဈေးမှန်နှင့်ရသည်။ ကျွန်တော် သဘောကျတဲ့အဆင်နှစ်မျိုး တွေ့သည့် ရွေးရခက်နေသဖြင့် ...

“ဘယ်ဟာပိုလှသလဲ ...”

ဟု သူ့ကိုမေးသည်။ သူက ...

“နှစ်ခုစလုံးလှတာပဲ ... ကြိုက်တာရွေးပေါ့ ...”

ဟုပြောသည်။ စိတ်ထဲက ရုတ်တရက်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ...

“နှစ်ထည်စလုံးပဲယူလိုက်မယ် ...”

သူ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်သည်။ မျက်နှာထားက ချီးယောင်ယောင်။ တစ်ထည်က ရည်းစားကိုပေးဖို့ဟု သူ ထင်ကောင်းဆင်သွားလိမ့်မည်။ ခက်တာက ‘ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားမရှိသေးပါဘူး’ဟု အသားလွတ်ကြီးရှင်းပြလို့ဖြစ်တာလည်းမဟုတ်။

ဒီမှာတစ်ညအိပ်ဦးမည်။ မနက်ကျမှ မင်းဘူးကိုပြန်မည်။ တစ်နေ့ ဘယ်လုံးကတော့ ဈေးတန်းလျှောက်တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်သည်။ ကျွန်တော် ချိုင့်ချင်းစောင်ဝယ်ပြီးပြန်လာတဲ့အထိ သူတို့သည် ဆေးမြစ်စုံဆိုင်က ပြန်ထွက်ရသေး။ ညောင်းလည်းညောင်းလာသဖြင့် မိန်းကလေးတွေချည်း ဆက်လွှတ်လိုက်ပြီး ... ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ခိုင်စောင့်ကြသည်။

“နေ့စမ်းပါဦးကွာ ... စပါးကြီးသည်းခြေက ငါ စမ်းတုန်းက ဘယ်လိုမှမနေဘဲ မင်းကျမှ ခါးတယ်ဆိုတော့ ငါ့လျှာတွေက ဆေးပေါ့လိပ်သောက်လွန်းလို့ ထူနေပြီထင်တယ် ...”

အုန်းသန်းက အစပြန်ဖော်ပြီးမေးတော့ ကျော်ကြီးက ...

“မင်းက လျှာတွင်ထူတာမဟုတ်ဘူး ... တစ်ကိုယ်လုံးထူတဲ့ကောင် ...”

ကျွန်တော်က ရိပ်မိစပြုသော်လည်း အုန်းသန်းက ခေါင်းကုတ်ပြီး ‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’ ဟု ပြောသည်။ ကျော်ကြီးက ...

“ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မနေဘူး ... ဇာတ်လမ်းရှည်နေမှာစိုးလို့ ခါးတယ်လို့ ညာပြောလိုက်တာ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ပြီးမှာမဟုတ်တော့ဘူး ...”

“ကျေးဇူးပဲကွာ ... နို့စို့ဆို ငါ့ကိုပါ စမ်းခိုင်းနေဦးမှာ”

ကျွန်တော်က ဝင်ပြောသည်။ အုန်းသန်းသည် ‘အေး ... ဟုတ်သားပဲ’ ဆိုပြီးမှ သတိရသွားပြီး ...

“ဟင် ... ဒါဆို ငွေးငွေ့မြင့်ဝယ်လိုက်တာ စပါးကြီးသည်းခြေ အတုကြီးပေါ့ ... မင်းလုပ်တာနဲ့ အလကားသက်သက် ပိုက်ဆံကုန်သွားတာပေါ့”

“ဒီလိုလည်းပြောလို့မရဘူးလေ ... အတုလား အစစ်လားဆိုတာ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ သိတာမှမဟုတ်ဘဲ ... ငါတို့စမ်းတာတွေကလည်း ကြားဖူးနားဝနဲ့လျှောက်လုပ်နေတာ ... ကျွမ်းကျင်တဲ့လူကို ပြကြည့်မှသိမှာ ... ဟေ့ကောင် ငွေးငွေ့မြင့်ကို သွားမပြောနဲ့နော် ... တော်ကြာဆိုင်မှာပိုက်ဆံသွားပြန်တောင်းနေလို့ ပြဿနာဖြစ်နေဦးမယ် ...”

ဟု ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်ရသည်။ ကျော်ကြီးက ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ ... ဆေးကျမ်းတစ်စောင်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ် ... စပါးကြီးသည်းခြေ စစ်မစစ် သိချင်ရင် မင်္ဂလာဦးညမှာ စမ်းရတယ်တဲ့၊ မင်း မင်္ဂလာဆောင်တော့စမ်းကြည့်ပေါ့ ...”

“ဟေ့ကောင် ... အလကားပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ... စမ်းချင်ရင် မင်းပဲစမ်း ...”

တမေ့တမောစောင့်ပြီးမှ သူတို့မိန်းကလေးအုပ်စု ပြန်ရောက်လာသည်။ ဝယ်ခြမ်းလာတဲ့ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းမနောပဲ။ မြင်မြင်ချင်ပြေးလာပြီး ကူမသယ်ရကောင်းလားဟု ငွေးငွေ့မြင့်က အုန်းသန်းကို အပြစ်တင်ပြန်သည်။

ညနေလည်း စောင်းလူပြီဖြစ်သောကြောင့် တည်းခိုဆောင်ပြန်ပြီး ခဏနားသည်။ ရေခိုးချိုးပြီး တောင်ပေါ် တစ်ခေါက်တက်ကြပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သည် တစ်လျှောက်လုံးဝတ်လာခဲ့သော ဂျင်းဂျက်ကုတ်ကို အနားပေးလိုက်ပြီး မီးခိုးနုရောင်ဆွယ်တာ အင်္ကျီလေးကို ထုတ်ဝတ်သည်။ အတော် သပ်ရပ်သားနားသွားသည်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့အတူ

တင်မေထွန်းကလည်း ဖလန်နယ်အပေါ်အင်္ကျီအနီရောင်လေး ဝတ်လာသည်။ ရန်ကုန်မှာဆိုလျှင် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတွေသာ ဝတ်လေ့သောပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် သူနဲ့ကျတော့ လိုက်ဖက်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။ အတော်ကြည့်ကောင်းတာပဲဟု အသိအမှတ်ပြုရသည်။

မနေ့ကလိုပဲ ... ညစာမစားခင် အထက်စက်တော်ရာသို့ တစ်ခေါက် ဆက်ဖူးကြသည်။ တစ်နေကုန် လမ်းလျှောက်နေရတာရော၊ တောင်တက်ဆောင်ဆင်းလုပ်လိုက်ရတာရောကြောင့် ဗိုက်တော်တော်ဆာသွားသည်။ ဆတ်သားတောချက်ဆိုသောဟင်းကလည်း တော်တော်ကောင်းသည်။ အုန်းချဉ်သီးအနစ်နှင့် အရည်စပ်စပ်ချက်ပြီး ငရုတ်သီးစိမ်းလေးအုပ်ထားထဲဖြင့် ပွေးကြိုင်ပြီး စားလို့မြိန်လှသည်။

ထမင်းစားကြတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော် သတိထားမိတာ တစ်ခုရှိသည်။ တင်မေထွန်းသည် အစားအသောက်နည်းလှသည်။ ထမင်း တစ်ခါဖြင့် တစ်ပန်းကန်ဆိုလျှင်ပြီးပြီ။ ထမင်းထပ်ထည့်တာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရ။ နေ့တိုင်း ရန်ကုန်က မိန်းကလေးတွေလို ဘော်ဒီဝိတ်တက်မှာစိုးလို့ လျှော့စားပြီး ထိန်းထားတာမျိုးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ မြိုးခြံရွှေတာခြင်းကို ... ထင်ငယ်ကတည်းက အလေ့အကျင့်ဖြစ်ခဲ့ပုံရ၏။ ကျွန်တော်တောင်မှ သူ့ကို အားနာသောကြောင့်လားမသိ စားလို့ကောင်းသဖြင့် ထမင်းတစ်ဆုပ်စာသာကပ်ထပ်ထည့်လိုက်ဦးမယ်ဆိုသောဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်ထားလိုက်မိ၏။

“ကဲ ... မနက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် ပြန်ကြရတော့မယ် ... ဒီည တံတားဆီသွားပြီး အားရအောင် ခံစားလိုက်ကြရအောင်”

ကျော်ကြီးက စကားစသသည်။

“ကောင်းတယ် ... ဒီလိုရှုခင်းမျိုးက မြို့ပေါ်မှာ တွေ့နိုင်တာ မဟုတ် ...”

အုန်းသန်းက ထောက်ခံသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် ... အင်းလျားကန်ဖီလင်ကတစ်မျိုး ဒီဟာက တစ်မျိုး ...”

ဟု သဘောတူကြသည်။ ကျွန်တော်သည် မနေ့ညတုန်းကလို မပြင်
တော့ဘဲ အသာတကြည် လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားသော တံတားကလေးက ဆိုင်ခန်းတွေ
တည်းခိုဆောင်တွေနဲ့ နည်းနည်းလှမ်းသဖြင့် အလင်းရောင်ပျံ့သာရှိ
ထုံးစံအတိုင်း သူတို့က အတွဲကိုယ်စီနဲ့မို့ ကျွန်တော်နှင့်တင်မေထွန်းတို့
အလိုအလျှောက် တစ်တွဲသီးသန့်လိုဖြစ်သွား၏။

ကျောင်းမှာဆိုလျှင် ခုလို ဘက်ပုံနေသူနှစ်ယောက်ကို ကျန်တဲ့
တွေက ဝိုင်းပြီးစုတတ်ကြသည်။ တချို့ကလည်း ဒီနှစ်ယောက် ဖြစ်သွား
အောင် ဝိုင်းလှော်ပေးလေ့ရှိ၏။ ခုတော့ ... သူတို့က ဘာမှမပြောကြ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ရှိတယ်လို့တောင် သတိရ
လားမသိ။ သူတို့ဇောနဲ့ သူတို့။

ကျွန်တော်တို့မှာ ... ဒီအတိုင်း ဟိုငေးဒီငေးလုပ်လိုက်။ စကား
စကားရှာပြောလိုက်။ နောက်တော့ ... သူ့အမေအကြောင်း ရောက်သွား
သည်။

“မတင်မေထွန်းတို့အမေကော တော်တော်နေကောင်းပြီလား”
ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သက်သာတယ်ဆိုပါတော့ အားရစရာကောင်းလောက်အောင်
တော့ မတိုးတက်လာသေးပါဘူး ... ”

“တိုင်းရင်းဆေးတွေက အစွမ်းထက်တတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ရော
ကို တိတိကျကျရှာတဲ့နေရာမှာတော့ အနောက်တိုင်းနည်းက ပိုသင့်တော်
တယ်ထင်တာပဲ ... ”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲထင်တယ်”

“ဆေးရုံသွားမပြကြည့်ဘူးလား ... ”

“အမေက ဆေးရုံဆိုရင် အသံကြားတာနဲ့လန့်နေတာ ... အ
ထဲက ဆရာဝန်ရဲ့ဆေးခန်းတောင် ခေါ်သွားလို့မရဘူး ... ”

“ကျွန်တော့်အမေလည်း ဒီလိုပဲ ... ဒီအရွယ်ကြီးရောက်တဲ့အထိ
ဆရာဝန်နဲ့တွေ့ရင် ဆေးမထိုးဘူးနော်လို့ ပြောတုန်းပဲ ... ”

ခုမှ သတိပြုမိတာ တစ်ခုရှိသေးသည်။ သူ့အသံက တော်တော်
အေးထောင်လို့ကောင်းသည်။ အညာသူပီပီ စကားကို အသံရှည်ဆွဲဆွဲပြီး
ပြောတတ်သည်။ ငွှေးငွှေးမြင့်တိုး၊ စိုးစိုးဦးတို့ ရန်ကုန်ရောက်ခါစတုန်း
ကလည်း ဒီလိုပဲပြောတာပဲ။ သို့ရာတွင် မတူ။ သူ့အသံက ဆွဲဆောင်မှု
သည်ထင်၏။

စကားစ ပြတ်သွားကြပြန်သည်။ တံတားအောက်က ဖြတ်ဆင်း
သွားသော မန်းချောင်း၏ရေစီးသံကိုသာ သံသ့ကြားနေရသည်။ ခဏကြာ
တော့ လထွက်လာသည်။

လရောင်က သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းကျနေသည်။ ဒါ
ဟာ တကယ့်လူအစစ်လား၊ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လေလားဟု သံသယ
တောင်ဖြစ်မိ၏။ ပြီးမှ တစ်ခုတွေ့မိသည်။ ‘ပါမောင်းမင့်အတိ’ ခေါ် လူ
တိုယ်တိုင် ပါဝင်သရုပ်ပြသော ခေတ်သစ်ပန်းချီကားဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပဲ။

သူသည် တော်တော်လှကြောင်း အသေအချာသိလိုက်ရ၏။ သူ လှပုံ
မှာ မြင်လိုက်ဟာနဲ့ လင်းခနဲလင်းခနဲ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်မဟုတ်။ ကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်းကမှ တစ်စတစ်စ ပီပြင်လာသော အရုဏ်ဦးလိုပင် ဖြစ်၏။ တစ်ခါ
ကြည့်လေလှလာလေ၊ နောက်တစ်ခါထပ်ကြည့်လေ ပိုလှလာလေ၊ ကြာ
တော့ မကြည့်ရဲလောက်အောင်ပင် ဖြစ်လာလေသည်။

သို့ရာတွင် မနေနိုင်။ လရောင်က မန်းချောင်းရေကိုထိပြီး လက်
ခနဲ ရောင်ပြန်ဟပ်ချိန်တွင် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟာ ... လှပြန်ပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် တက္ကသိုလ်တုန်းက ပန်းချီအနုပညာအသင်း နံရံ
တစ်စာစောင်မှာ ဖတ်ခဲ့ရသော ‘တောကျောင်းဘုန်းကြီး’၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်
တို့ သတိရလိုက်မိ၏။

ပိဋိယကုဆိုတာ

လူနဲ့သမင်တောင် မခွဲခြားတတ်တဲ့

ခပ်ညံ့ညံ့ မြားပစ်သမားပဲ။
 လေးတင်ပွဲတုန်းက
 ရာမဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုသနားလို့
 ဝင်မပြိုင်ဘဲ 'ပတ်စ်'ပေးခဲ့တာ
 အဟုတ်ကြီးထင်မနေနဲ့။
 ခေါင်းပေါ်ကပန်းသီးကို
 မှန်အောင်ပစ်နိုင်ရုံကလေးနဲ့
 သူ့ကိုယ်သူ
 လေးသည်ကျော်ကြီးဝီလျံတဲဆိုပါလား
 သနားတယ်။
 အမယ် ရော်ဘင်ဟုဒ်တဲ့
 ဓနပုဒ်ကတော့ပုန်းကလေးကများ
 ရာရာစစ
 တော်ရာမှာသွားပစ်စမ်းကွယ်။
 တကယ်တော့
 လောကမှာလေးစွမ်းအထက်ဆုံးဆိုတဲ့
 သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားတောင်
 ငယ်နုစဉ်က
 ကျွန်ုပ်မြားချက်ကိုတော့
 လွတ်အောင်မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။
 ဟုတ်ပါ့ ...
 မြားနုတ်မောင်ဆိုတာ
 ဘယ်တော့မှ အပေါ်ထောင်မပစ်ဘူးလေ။

ရွှေစက်တော်မှ မင်းဘူးသို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် တင်မေ
 ထွန်းသည် သူ့အမေကို စိတ်မချဘူးဆိုပြီး စလင်းသို့ပြန်သွားသည်။ အမှန်
 တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်ရုံရှိတာပဲ။ အုန်းသန်းနှင့် ကျော်ကြီးတို့မှာ
 ခွဲနိုင်မခွာရက်ကြသေးသဖြင့် ခရီးပန်းလွန်းလို့ဟု အကြောင်းပြပြီး နှစ်ရက်
 လောက်ဆက်နေနေကြသည်။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် တင်မေမတို့ဆီ လိုက်လည်ရအကောင်းသား”

ဟု ငွေးငွေးမြင့်က ပြောသဖြင့် ရုတ်တရက် အားတက်သွားမိ
 သေးသည်။ တကယ်တော့ စကားအဖြစ် ပြောခြင်းသာဖြစ်၏။ တကယ်
 သွားမှာမဟုတ်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်လည်း ‘အေး ... ကောင်းသားပဲ
 သွားရအောင်’ဟု ပြောလိုဖြစ်တာမဟုတ်။

သူတို့တွေက ခရီးပန်းတယ်သာပြောတယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြတာ
 မဟုတ်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး အပြင်ထွက်လည်နေကြတာပဲ။
 သွားစရာမရှိရင်တောင် ဈေးထဲမှာ နန်ပြားသုပ်ကောင်းတယ်ဆိုပြီး သွား
 စားကြတာ။

ကျွန်တော့်မှာတော့ အလာတုန်းကထက်တောင် ပိုပြီးအထီးကျန်
 ဆန်သလို ခံစားရ၏။ သူတို့ခေါ်တိုင်း မလိုက်တော့ဘဲ ခရီးပန်းဟာရော၊
 နေပူမိတာရောကြောင့် နေမကောင်းချင်သလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး အိမ်မှာပဲ

လိုမိပိမ့်အိပ်နေမိ၏။ ငွေးငွေးမြင့်တို့အမေကတောင် စိုးရိမ်ပြီး ငန်းဆေးတွေ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်တွေတိုက်လို့ အားနာပြီး ကျိတ်မှိတ်မျိုချခဲ့ရသေးသည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ရင်ထဲက ဟာပြီး အားပြတ်သွားသလို ဖြစ်မိတာကတော့ တကယ်ပါပဲ။

“ငွေးငွေးမြင့်ကို ... ဇနီးချစ်မိတဲ့အခိုက်မှာ ခြေထောက်တွေဆာပြီး ချည်နှံသလိုဖြစ်သွားရတာပဲကွ ...”

ဟု အုန်းသန်းပြောတုန်းက ‘မင်း ငပေါပဲ’ ဟု ကျွန်တော် သူတို့ လှောင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ငပေါထက်ပိုပေါတဲ့ ငပေါကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါပျော်တယ်လို့တော့ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ရက်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ လိပ်ပြာနှုတ်ခံထားရသူတစ်ယောက်လို ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေရ၏။ သူနဲ့ ဘယ်တော့ပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုတာ မသေချာ။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့တော့တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ့ကို ဆက်သွယ်နိုင်စရာနည်းလမ်းက တစ်ခုပဲရှိ၏။ သူ့ဆီ စာပေးဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ကလေးကလားနိုင်လွန်းသည်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ရွှေစက်တော်မှာ ခဏလောက်သာဆိုဖူးတာ။ ငွေးငွေးမြင့်ရဲ့သူငယ်ချင်းအဖြစ် သိရတယ်ဆိုသောအဆင့်သာရှိတာ။ စာလှမ်းရေးရလောက်တဲ့အထိ ရင်းနှီးခဲ့တာမဟုတ်။ ရေးစရာအကြောင်းအရာလည်း သိပ်မရှိ။ အီးဇေပို့တဲ့လူတွေလို ‘Nay Kaung La’ ဆိုတာလောက်သာ ရေးစရာရှိ၏။

နောက်တစ်နည်းကတော့ အုန်းသန်းတို့ ငွေးငွေးမြင့်တို့ကို ဖွင့်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်ဖို့ပဲဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဒါမျိုးတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ သူများကိုပြောခိုင်းရမှာ ရှက်စရာကြီး

ပြီးတော့ သူတို့ကိုဖွင့်ပြောပြီးကာမှ တင်မေထွန်းမှာ ချစ်သူရှိပြီးသား၊ ဒါမှမဟုတ် စေ့စပ်ထားတဲ့လူ ရှိပြီးသားဆိုလျှင် သိက္ခာလုံးလုံးကြီးကျတော့မည်။

နောက်တစ်ခု စဉ်းစားစရာလည်းရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမှ နှစ်ခဲဖူးသူမဟုတ်သဖြင့် ခုဥစ္စာက တကယ်ပဲချစ်တာလား၊ ရွှေစက်တော်မှာတုန်းက လရောင်၏လှည့်စားဖြားယောင်းမှုကို တဒင်္ဂ နားယောင်မိတာလားဆိုတာလည်း စောင့်ကြည့်ချင်သေးသည်။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေကြာသွားခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲမှာ ကျော်ကြီးနှင့် ခိုးစိုးဦးတို့ လက်ထပ်ကြသည်။ အုန်းသန်းနှင့်ငွေးငွေးမြင့်တို့ကလည်း အားကျမခံဘဲ ခြောက်လလောက်ခြားပြီး လက်ထပ်ကြပြန်သည်။

အုန်းသန်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်က မင်းဘူးမှာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လာစေချင်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သွားချင်သည်။ တစ်ရက်ကြိုသွားဖို့ စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်နေ့ကျမှ ရောက်နိုင်သည်။

တင်မေထွန်းသည် ... သုံးရက်ကြိုတင်ရောက်နေပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ သူ့အမေ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်သောကြောင့် ... ကျွန်တော် မရောက်ခင် တစ်ရက်ကပဲ ပြန်သွားပြီဟု သိရ၏။

ကျော်ကြီးနှင့်စိုးစိုးဦးတို့မှာ ရေနံချောင်းမှာ အခြေချနေသဖြင့် အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆိုကြသဖြင့် ပျော်စရာကောင်းသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ လူတွေ့အများကြီးကြားထဲမှာပင် အထီးကျန်စိတ်ဝင်နေမိ၏။ ဂေါ်မစွဲလူပျိုကြီးအဖြစ် ဝိုင်းစုကြတာတို့ လည်စင်းခံနေရခြင်းသာ အဖတ်တင်လေသည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ဇာတ်ကမျောနေပြန်သည်။ ကျော်ကြီးတို့က ရေနံချောင်းမှာ။ အုန်းသန်းနှင့်ငွေးငွေးမြင့်တို့က နှစ်ယောက်အတူတူ အလုပ်ရနိုင်သော ပုသိမ်ရှိ စီးပွားကူးသန်းရုံးကိုရောက်နေသည်။

ရန်ကုန်မှာ ... ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်သည်။

ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်အကိုင်ရဖို့ကတော့ သိပ်မခဲယဉ်းလှပါ။ အဖေပိုင်သော ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းစက်ရုံမှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ မန်နေဂျာ ဝင်လုပ်လိုက်ရုံသာဖြစ်၏။

မန်နေဂျာဆိုသော်လည်း စက်ရုံတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရတာတော့ မဟုတ်။ ထုတ်လုပ်မှုအပိုင်းကို ကျွန်တော့်အစ်ကိုက ကိုင်သည်။ ဖြန့်ချိရေးကို အစ်မက တာဝန်ယူသည်။ ကျွန်တော်က ငွေစာရင်းနှင့် ပန်ထမ်းရေးရာ ကိစ္စသာ လုပ်ရသည်။

ကျွန်တော့်ကို ကူဖို့လက်ထောက်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်။ ဝန်ထမ်းရေးရာ တာဝန်ခံတစ်ယောက်။ နှစ်ယောက်စလုံးက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပီအေတွေလို သဘောထားနေကြသည်။

ရယ်စရာလည်းကောင်းသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အချွန်ချွန်မတိမ်းမယိမ်းတွေ။ သုံးဆယ့်ငါးဝန်းကျင်လောက်ရှိမည်။ တစ်ယောက်က လူပျိုကြီး၊ တစ်ယောက်က အပျိုကြီး။

ကိုအောင်မြင်က လူကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ စာရင်းကိုင်ပဲဆိုတာ တန်းသိနိုင်သောပုံမျိုးဖြစ်၏။ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ ဆံပင်ပါးပါး၊ မျက်မှန်ထူထူ ပိန်ပိန်သေးသေး၊ ကုတ်ချောင်းချောင်း။

ဝန်ထမ်းရေးရာတာဝန်ခံ မမြစိန်ကတော့ အသားညိုသော်လည်း ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ အရပ်နည်းနည်းမြင့်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ပြေပြစ်တောင့်တင်းသည်။ သူက အဖေလူယုတ်တော်လည်း ဖြစ်၏။ စက်ရုံဝန်ထမ်းတွေရဲ့အခြေအနေကို လျှို့ဝှက်စောင့်ကြည့်ပြီး အဖေကို ပြန်၍အစီရင်ခံရသည်။ သူ ထောက်လှမ်းရသော လူစာရင်းထဲမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင်ပါနေသည်ဟု ကိုအောင်မြင်က ပြောပြသည်။

“နေစမ်းပါဦး အစ်ကိုကြီးရ ... သူက လျှို့ဝှက်စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုပြီး အဲဒါကို အစ်ကိုကြီးကလည်း သိနေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုကြီးလဲ ... ”

“ငါတင်မကဘူး ... စက်ရုံတစ်ခုလုံးကသိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကွယ်ရာမှာ ဒီအကြောင်းပြောပြီး ရယ်နေကြရတာပေါ့ ... ”

အဖေက တမင်တကာ အားလုံးသိအောင် လုပ်ထားတာဖြစ်နိုင်သည်။ သူ လူယုတ်နေကြောင်း သတိပေးခြင်းဖြင့် ထိန်းထားပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ကိုအောင်မြင်နှင့် မမြစိန်တို့ကို အလုပ်သမားတွေက ကွယ်ရာမှာ မကြသေး။ ခက်တာက သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သိပ်အစေးမကပ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တွေ့လိုက်လျှင် ... ထေ့လိုက်ငေါ့လိုက်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်တင်လိုက် ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ရုံးခန်းလေးက စိုစိုညိုညိုဖြစ်နေသည်။ တစ်နည်းတော့လည်း ကောင်းသည်။ အပျင်းပြေတာပေါ့။

မမြစိန်သည် သူ့စားပွဲကနေ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်တာ သတိပြုမိ၏။ အဖေက စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်တန်ရာ။ ကျွန်တော့်အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိပုံကလည်း လိုအပ်တာထက် နည်းနည်းလေးပိုနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ စိတ်ကူးဆွဲနေတာ ရိပ်မိသည်။

ထိုအချက်ကို အမေကလည်း သတိထားမိပြီး စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။ “ငါ့သားကို သင့်တော်တဲ့မိန်းကလေးတွေ့ရင် နေရာချပေးရမယ်၊ တော်တဆ ခပ်လည်လည်တွေနဲ့ ငြိသွားရင်ခက်မယ်”

ဟု ဆိုသည်။ “စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ ... မင်းသားက ရိုးရိုးအေးအေးနဲ့ သိက္ခာရှိရှိ လှပစိုစိုမကိုရမှာပါ ... ငါ တပ်အပ်ပြောရဲတယ် ... ”

အဖေစကားကြားသောအခါ ‘သူ့’ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် တင်မေထွန်းကို အချိန်ရှိသမျှ တမ်းတမ်းတတ နှစ်နေတာတော့မဟုတ်ပါ။ ဒါမျိုးကလည်း သဘာဝမကျလှပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ လုပ်စရာတွေအများကြီးရှိသည်။ တစ်ချိန်လုံးထိုင်လွန်းနေလို့ရတာမဟုတ်။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတဲ့အခါ၊ တစ်ယောက်တည်းငေါင်နေအခါ၊ ညဘက် တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်တဲ့အခါမျိုးတွေမှာတော့ သတိ

တရ ရှိတတ်သည်။ သူ့အကြောင်း တွေးလိုက်မိတဲ့အခါတိုင်း ရင်ထဲက နွေးခနဲဖြစ်သွားမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

သူနဲ့မတွေ့ရတာ နှစ်နဲ့ချီပြီးကြာနေပြီ။ သာမန်အခြေအနေဆိုလျှင် ခုလောက်ရှိ မေ့မေ့လျော့လျော့ရှိသင့်ပြီ။ ခုတော့ အချိန်ကြာလေ ပိုပြီး သတိရလေဖြစ်နေရ၏။ ဒါဆိုလျှင်တော့ တဒဂံလောက်သာယာမိခဲ့တာ မဟုတ်ကြောင်း သိသာနေပြီ။

တစ်ခါတလေ အိပ်မက်တွေဘာတွေတောင် မက်သေးသည်။ အိပ်မက်တို့၏ထုံးစံအတိုင်း ခပ်စင်းစင်းတွေရော၊ ကယောက်ကယက်တွေ ရော မန်းချောင်းထဲမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် အတူတူရေကူးကြတယ် ဆိုတာမျိုး လည်းပါသည်။ သူက ထဘီရင်လျားနှင့်။ နောက်တော့ ... လဲစရာထဲ အပိုမပါဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော့်ပုဆိုးကို ယူပေးလိုက်ရသည်။

သူနှင့်ပတ်သက်သော အိပ်မက်တို့သည် အိပ်ရာက နိုးခါနီးက ကပ်ကပ်ပြီး မက်တတ်တာတော့ထူးဆန်းသည်။ အိပ်မက်တွေက အဆုံး သတ်အပိုင်း ဘယ်တော့မှ ပါလေ့မရှိ။ အိပ်ရာကနိုးတဲ့အခါတိုင်း သူ့ရဲ့ မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်မိပြန်သည်။

ဌေးဌေးမြင့်မြင့်တို့မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက သူနှင့် မဆုံလိုက်ရဘဲ ကပ်သွားရသည်။ ထိုအကြောင်းတွေ့မိလျှင် စိတ်ထဲက ထင်ခနဲဖြစ်ဖြစ်သွားရသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်မှာ ဖူးစာဆုံဖို့အကြောင်း မရှိလို့လားဟု စိုးရိမ်မိ၏။

တစ်ခုရှိပြန်တာက မင်းဘူးကိုရောက်တုန်းက သူမလာဖြစ်သောကြောင့် မတွေ့ဘဲရှိတော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ ရွှေစက်တော်မှာ ဘွားခနဲ သွားသည်။ ခုလည်း ... မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့နိုင်ကောင်းသည်ဟု မှန်းဆနေစဉ် ... "

ပုံသိမ်မှာရောက်နေသော ဌေးဌေးမြင့်မြင့်က ကျွန်တော့်ဆီ ပုန်းဆက်သည်။

“ငမိုးလား ... ငါ့ပါ ဌေးမြင့်ရယ်”

“သိပါတယ် ... ခိုညည်းသံမျိုးနဲ့ စကားပြောတတ်တာ ... နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာပဲဟာ ... ”

“ရန်ဖြစ်ဖို့အချိန်မရှိဘူး၊ နင့်ကို အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ ... အုန်းသန်းကို ဆုံးမပေးဖို့လား”

“သူ့အကြောင်းပြောရင် တစ်နာရီလောက်ကြာမယ် ... အခု ရုံးက နန်းနဲ့ဆက်နေတာ လေကြောရှည်နေလို့မရဘူး ... ဒီမှာ တင်မေထွန်းကို နင် သိတယ်မဟုတ်လား ... ”

ရင်ထဲက ဒီတစ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ‘တင်မေထွန်း’ဆိုသော နာမည်မှာ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ၌ ပုံတင်ထပ်မျှ ရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ... တစ်စုံတစ်ယောက်က အသံထွက်ပြီး ခေါ်လိုက်တာကိုတော့ လပေါင်းများစွာ အတွင်း ပထမဆုံးကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်း မမှတ်မိသလိုလို ဟန်ဆောင်၍ ...

“ဘယ်သူ ... ”

“တင်မေထွန်းလေဟာ ... ရွှေစက်တော်မှာတွေ့တဲ့ငါ့သူငယ်ချင်း”

ဆိုတော့မှ ...

“ဪ ... အေးဟုတ်ပြီ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့အမေတော်တော်ဖြစ်နေတယ် ... အဲဒါ ရန်ကုန်မှာ ဆေးရုံလာ တက်ပြီး ကုမလို့တဲ့ ...”

“သူ့အမေက ဆေးရုံကြောက်တယ်ဆို ...”

ကျွန်တော် လွတ်ခနဲ စကားမှားသွားသည်။

“ဟင် ... နင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ...”

“ဪ ... လူကြီးတော်တော်များများဟာ ဆေးရုံကြောက်ကြတာ ပဲဟာ ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ရောဂါက သိပ်သည်းလာတော့ လည်း နေလို့ဘယ်ရတော့မလဲ ... အဲဒါ မကွေးဆေးရုံကြီးကို အရင်တင်တာ ဆရာဝန်ကြီးတွေက မန္တလေး သို့မဟုတ် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ကုရင် ဝိုကောင်းမယ်လို့ အကြံပေးတယ်။ မန္တလေးက နည်းနည်းပိုနီးပေမယ့် ဟိုမှာ အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်မှမရှိတော့ မလွယ်ဘူးလေ ... ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ တင်မေမက ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်တယ် ...”

“အဲဒီတော့ ...”

“ငါက ရန်ကုန်သွားဖို့ ပြောလိုက်တယ် ... စမ်းချောင်းမှာ ငါတို့ ဦးလေးနဲ့အဒေါ် ရှိတယ်လေ။ အဲဒီမှာတည်းပြီး ဆေးရုံတင်ဖို့ စီစဉ်ခိုင်းလိုက် တယ်။ သူတို့ ရန်ကုန်ကို မနေ့ကရောက်မလား၊ ဒီနေ့ ရောက်မလားတော့ မသိဘူး။ အဲဒါ နင့်ကိုပဲအားကိုးရမှာပဲ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးပါဟာ ...”

“ရပါတယ် ... နင့်သူငယ်ချင်းဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းပဲဪ”

သူများဆေးရုံတက်တာကို ဝမ်းမသာကောင်းသဖြင့် အားတက် သရောလေသံမပေါက်အောင် ထိန်းပြောရသည်။

“ကျေးဇူးပဲဟာ ... ငါ စိတ်ချသွားပြီ”

“ဒါနဲ့ နင်တို့ဦးလေးနဲ့အဒေါ်ရဲ့ လိပ်စာလည်းပြောပါဦး”

“အိမ်နံပါတ်တော့ ငါ မေ့နေတယ် ... ဒါပေမဲ့ ရှာလို့လွယ်ပါတယ် စမ်းချောင်း ကျိုက်လတ်လမ်းထဲမှာ ... ဘုရားကိုးဆူတင်တဲ့ ဆရာကြီး

နီးနိပ်လှိုင် ဒေါ်ကြီးလှတို့အိမ် ဘယ်အိမ်လဲလို့မေးရင် လူတိုင်းသိပါတယ်” တယ်လီဖုန်းချပြီး နာရီဝက်မပြည့်ခင် စမ်းချောင်းအိမ်သို့ ကျွန်တော် ဆောက်သွားသည်။ တင်မေထွန်းတို့သားအမိ မရောက်လာကြသေး။ ကား အဝင်နောက်ကျလို့ ဖြစ်မည်။ အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ လိုက်သွားသည်။ ကွေးကားဆိုက်သွားတာ နှစ်နာရီလောက်ရှိသွားခဲ့ပြီဟု ဆိုသည်။ နောက် အပ် ဝင်လာစရာရှိသေးလားဆိုတော့ ဒါ နောက်ဆုံးကားပဲတဲ့။ မသွားတတ် လာတတ်လို့များ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသလားဆိုပြီး ကားဝင်းအနံ့ ရှာ ကြည့်သေးသည် မရှိ။

ကားနဲ့မလာဘဲ ရထားနဲ့လာလို့လား။ သူတို့ဆီကနေ ရထားနဲ့ ဘယ်လိုလာရသလဲ ကျွန်တော်မသိ။ တက္ကစီသမားကများ လိမ်ညှာခေါ် သွားတာဖြစ်နေမလားလို့ မဆီမဆိုင် ကြောင်တောင်တောင်တွေးပြီး စိတ်ပူ မိသေးသည်။

တကယ်တော့ ဒီနေ့ မလာဖြစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် အိမ်ပြန်၊ သို့မဟုတ် စက်ရုံကို ပြန်ရုံသာရှိ၏။ နောက်နေ့ကျမှ တစ်ခေါက်လာစုံစမ်းလို့ရတာပဲ။ သို့ရာတွင် သူနှင့် ကျွန်တော်သည် စတွေ့ တည်းက ခုလိုတွေလွဲကလေးတွေ ဖြစ်ကတိတာကို စဉ်းစားမိသောအခါ ကားကို စမ်းချောင်းဘက်သွားသောလမ်းရှိရာ ချိုးကွေ့လိုက်လေသည်။

စမ်းချောင်းအိမ်မှာ သူတို့သားအမိက ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၏။ တက္ကစီ တွေက ဈေးကြီးလို့ တခြားလူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး စီးခဲ့ရသည်။ လှည့်ပတ်ပို့နေရ သောကြောင့် ကြာသွားခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ သူ တော်တော်အားတက်သွားပုံရသည်။ ခပ်ညှိုးညှိုးဖြစ်နေသောမျက်နှာက အတော်အတန် ကြည်လင်လာသည်။ ဒီအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်တော့အထင်မကြီးမိပါ။ အားကိုးရာမဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေချိန်မှာ နည်းနည်းလောက် မျက်မှန်းတန်းမိသူ တစ်ဦးဦးကိုတွေ့ရင်တောင် ဒါမျိုးဖြစ်တတ်တာပဲ။

သူ့အမေကို ခုမှမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က ဝဝဖြိုးဖြိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ ခုတော့ ရောဂါဒဏ်ကြောင့် ချုံးကျနေသည်။ တင်မေထွန်းပင်

လျှင် စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်နေသောကြောင့် နည်းနည်းပိန်သွားသည်။ မျက်နှာကလည်း ချောင်ကျနေသည်။ သို့ရာတွင် ကြည့်လိုတော့ကောင်းနေဆဲ သူ့အနေဖြင့် ... ကတုံးရိတ်ပြီး သီလရှင်ဝတ်ခဲ့ရင်တောင် လှနေမှာပဲ။ ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ (အရေးထဲမှာ)

အမေဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် ညှိုးငယ်နေသော သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရကတည်းက ကျွန်တော် အလုပ်များတော့မယ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေပါပြီ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော် အလုပ်စောစောဆင်းပြီး စမ်းချောင်းသို့ သွားသည်။ တင်မေထွန်းတို့ကို အထူးကုဆေးခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ့အမေကို ရောဂါရှာဖွေရေးပါရဂူဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြပေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုမျိုးစုံလုပ်ရသည်။ ထိုကိစ္စများအတွက် ကျသင့်သော ဘီလ်စာရင်းစာရွက်ကိုကြည့်ပြီးနောက် တင်မေထွန်းမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီးမှ ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။

စမ်းချောင်းအိမ်ပြန်ရောက်တော့ တင်မေထွန်းက ဖုန်းဆက်ခေါ်တယ် ပြောသည်။ ကျွန်တော့် လက်ကိုင်ဖုန်းကိုပေးလိုက်တော့ သူက ရှက်ပြီးပြီးပြီး ...

“ကျွန်မ မဆက်တတ်ဘူး ...”

သူခေါ်ချင်သောနံပါတ်ကို ကျွန်တော်ကပဲ နှိပ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့မြို့က ဆက်သွယ်ရေးရုံးကိုခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ညတာဝန်ကျနေသော သူ့အသိတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောသည်။ တစ်ဘက်မှ ဖုန်းလိုင်းက ... မကောင်းလို့ပဲလား၊ နယ်ဖုန်းတွေပြောနေကျမို့ အကျင့်ပါနေသလားတော့မသိ။ အသံကိုမြှင့်ပြီးပြောသဖြင့် ဘေးကကောင်းကောင်း ကြားနေရသည်။ ဒါမှမဟုတ် လက်ကိုင်ဖုန်းက သေးသေးလေးဖြစ်သောကြောင့် အသံ

အလည်း တိုးတိုးလေးသွားလိမ့်မယ်ထင်လိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုင်ကာစလူတွေ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်သည်။ ကျွန်တော့်တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ လမ်းမပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အခွေးလိုအော်ကြီးဟစ်ကျယ် ခန်းပြောနေကြသူတွေ မကြာခဏ တွေ့ဖူးသည်။

“အိမ်ကိစ္စ ဘာကြားသေးလဲ၊ ဟုတ်လား၊ ဦးကြီးကို ပြောလိုက်ပါ။ ခပ်ဈေးကိုင်မနေနဲ့ သူတို့ပေးထားတဲ့ဈေးထက် နည်းနည်းပါးပါးပိုရင် သူတို့လိုက်တော့လို့ ဟုတ်တယ် လိုနေတယ် ...”

သူပြောနေသောစကားတွေအရ ခန့်မှန်းကြည့်လျှင် သူ့မှာ ငွေများများစားစားပါလာပုံမရ။ အထူးကုဆေးခန်းမှာ ကုန်ကျခဲ့ရတာကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားသွားသည်။ ဆုံးကြောင့် ...

“မတင်မေထွန်းကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတယ် ... ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ”

“အခုလည်း ကူညီနေတာပဲကော ...”

“ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကိုပြောတာပါ ... မတင်မေထွန်းက ဆေးကုသတဲ့စရိတ် မလောက်မှာ စိုးရိမ်နေပုံရတယ် ...”

“အဲဒါတော့အမှန်ပဲ ... ကျွန်မက ဒီလောက်ငွေကုန်ကြေးကျ များလိမ့်မယ်လို့ တွက်မထားမိဘူး ... ပြီးဘော့ကျတော့ အပြင်ဆေးခန်းမှာ ဖြုတ်လိမ့်မယ်လို့မထင်ခဲ့ဘူး ဆေးရုံကြီးမှာပဲပြုရမယ်မှတ်လို့”

“ဆေးရုံကြီးမှာပဲပြလိုလည်းရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်အစောကြီး သွားပြီး စာအုပ်ထပ်ရမယ်၊ လူကများတော့ ကိုယ့်အလှည့်ကျဖို့ အကြာကြီးစောင့်ရမယ်၊ သွေးစစ်တာ၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်တာ တစ်နေရာစီသွားပြီး တန်းစီစောင့်ရမှာ၊ လူနာအတွက် သိပ်ပင်ပန်းတယ်”

“အပြင်ဆေးခန်းမှာဆိုရင် လူကတော့ သက်သာပါတယ်၊ စိတ်က သက်သာဘူး ...”

ငွေအကုန်အကျများတာကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါကြောင့် အိမ်ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“လိုအပ်လာရင် ရောင်းလိုက်မယ်လို့တော့ ... အရင်ကတည်းက စဉ်းစားခဲ့ပြီးသားပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့ကပ်လျက်ပိုင်းက လိုချင်နေတာ ... နေ့နည်းနည်းကွာနေတယ်လေ ... အခုတော့ လွှတ်လိုက်တော့မယ် စိတ်ကူးတယ် ... ”

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းချလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် သူ့အမေ ရန်ကုန်မှာဆေးလားကုမယ်ဆိုသော သတင်းကိုကြားရကတည်းက ချနှင့်ခဲ့ပြီးသားဖြစ်နိုင်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ။ အိမ်ကို ခုချိန်မှာရောင်းရင် နေ့နှိမ်ခံရမှာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခုရှိတယ်။ လောလောဆယ် လိုတဲ့ငွေကို ကျွန်တော့်ဆီက ခဏယူထားပါလား ... နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးဆေးပြန်ပေးလို့ရပါတယ်”

“နေပါစေ ... ကျွန်မ သူများကို ဒုက္ခပေးချင်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို သူစိမ်းလိုသဘောမထားစေချင်ဘူး။ ငွေးငွေ့ဖြင့် နဲ့ကျွန်တော်နဲ့က မောင်နှမအရင်းတွေလိုနေကြတာပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပဲပေါ့။ သူကလည်း မတင်မေထွန်းကို အစစအရာရာ ကူညီလိုက်ပါလို့ မှာထားတယ်လေ ... ကျွန်တော့်ဘက်က တစ်ခုခု ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ရင် ဆုလိုကြိမ်းလို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး ... ပြီးတော့ အိမ်ရောင်းတယ်ဆိုတာကလည်း ငွေက ချက်ချင်းရချင်မှရမှာ ... ”

သူ တွေပြီးစဉ်းစားနေသည်။

ချိန်းထားသောရက်တွင် အထူးကုဆေးခန်းသို့ သွားပြရပြန်သည်။ ကျွန်တော်က အပြင်မှာနေခဲ့ပြီး သူတို့သားအမိက စမ်းသပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ တင်မေထွန်းက ဘာတွေပြောသလဲတော့မသိ။ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးရုံကြီးမှာ တက်ရောက်ကုသနိုင်ရန် ထောက်ခံစာ ရေးပေးလိုက်၏။ အသေးစိတ် ဆက်လက်စမ်းသပ်စစ်ဆေးရမည့်ကိစ္စကိုလည်း ဆေးရုံကြီး

ဆက်မှ ဆက်လုပ်ပေးမည်ဟု မှာလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်သဘောအရဆိုရင်တော့ သီးသန့်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ထားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဒီလောက်ထိ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဆုံးအခန်းမှာပဲနေရသည်။ တစ်ခုကောင်းသွားတာကတော့ လူနာခြောက်ယောက်သာရှိသော အခန်းငယ်တစ်ခုမှာနေခွင့်ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထောင့်ဆုံးတက်ရသောကြောင့်လည်း ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားသည်။ အခန်းက သန့်ဆွတ်ရှင်းရှင်းရှိသဖြင့် တင်မေထွန်းလည်း စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။

ဆေးရုံကြီးမှာဆိုတော့ စရိတ်စက တော်တော်ကြီးသက်သာသွားသည်။ သို့တိုင်အောင် စရိတ်မျှပေးအစီအစဉ်အရ တချို့ကိစ္စတွေမှာတော့ ကျွန်တော်ကြေးကျများမှာ သေချာသည်။

ထိုအတောအတွင်း တင်မေထွန်းက စလင်းကို ဖုန်းတစ်ခါထပ်ခတ်သည်။ အိမ်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ အဆင်မပြေ။ ဝယ်ငယ်ဆိုတဲ့လူတွေက တင်မေထွန်းတို့ ငွေလိုနေမှန်းသိသဖြင့် ဈေးကိုမတရားနှိမ်သည်။ စရန်တွေကိုလည်း မဖြစ်စေလောက်သာ ပေးမည်ဟု ဆိုသတဲ့။ တင်မေထွန်းမှာ တော်စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ဖုန်းပြောရင်း အသံတွေတုန်ပြီး မျက်ရည်တောင်ဝလာသည်။ ကျွန်တော် မကြည့်ရက်တော့။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ ... ခုချိန်မှာ လူနာအတွက် ကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ကိပ် စဉ်းစားပါ ... တခြားဘာကိုမှ ထည့်တွက်မနေပါနဲ့။ တော့ ... မတင်မေထွန်း စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်ပြီး နေမကောင်းလို့ လဲသွားခံခက်မယ် ... ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ပါဗျာ ... ”

သူသည် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် ခေါင်းငုံ့ပြီး တွေ့တွေကြီးလုပ်သည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ကျွန်မ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“သူက သူ့အမေကို စိုးရိမ်လို့ အနားကမခွာနိုင်ဘူးအမေ ... ဒေါ်လို့ ခေါ်မဟုတ်ဘူး ...”

“အင်း ... အဲဒီလို မိဘကို ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ကလေးမျိုးဟာ ဘယ် တော့မှ မဆင်းရဲဘူးကွယ့် ...”

ဟုပြောပြီး အမေတွေပြီးလေ့ရှိသော ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြီးလိုက်သည်။

အမေကတော့ မမြင်ဘူးခင်ကတည်းက ကြိုတင်သဘောတူနေပုံရ သည်။ ကျွန်တော့်အမေပဲလေ။ ကျွန်တော်တောင် နာမည်ကြားရုံနဲ့ စိတ်ဝင် အနည်းသေးတာမဟုတ်လား။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ စက်ရုံမှ အပျိုကြီး ဖြစ်နဲ့နဲ့ငြိစွန်းသွားမယ့်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်စရာမလိုတော့ဘူးဆိုပြီး အမေ စိတ်အေးသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ (မမြစိန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ၏။)

အမေ ချီးကျူးသလို ကျွန်တော်လည်း ချီးကျူးမိတာပါပဲ။ တင်မေ ခုနီးသည် သူ့အမေအနားက တကယ်ပဲ တစ်ဖဝါးမှမခွာချင်သူဖြစ်၏။ သီးသန့် ခန်းမှာဆိုလျှင် တော်သေးသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျွယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း သာဖြင့် အနားယူလို့ရသည်။

ခုဟာက လူနာစောင့်အတွက်ပေးထားသော ခုံကလေးတစ်လုံးပဲရှိ သည်။ ဒီပေါ်မှာထိုင်၊ ဝရန်တာဘက်မှာထွက်ရပ်၊ ညကျတော့ ခုံပေါ်ထိုင်ရင်း ခုနာခုတင်ကိုခေါင်းဖို့ပြီး မေးရုံပဲရသည်။ ကြာလျှင် သူပါ ထိတော့မည်။

ဒေါ်ကြီးလှက တတ်နိုင်သလောက် တစ်လှည့်လာစောင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဆင်ပြေသလို ခင်စောင့်သည်။ တစ်ခါတလေ နေ့ ဘက်၊ တစ်ခါတလေ ညဘက်။ တင်မေထွန်းကို အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူဖို့ အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းရသည်။ ညဘက်အတွက် စပယ်ရှယ်နပ်စ် တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်သဘောနှင့်ကျွန်တော် ငှားပေးသည်။ သိပ်တော့ ခဏလှ။ နပ်စ်ရှိပေမယ့် စိတ်မချဘူးဆိုပြီး သူပါ ဝင်စောင့်နေပြန်သည်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်လည်းဖြစ်အောင် အာရုံပြောင်းအလဲလည်း ဖြစ်အောင် အပန်းလည်းပြေအောင် ရန်ကုန်တစ်ဝိုက်လိုက်ပြဖို့ မိဘကူး သည်။ ဘယ်သွားချင်သလဲ မေးတော့ ...

အမှန်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ငွေအပို များများစားစားမရှိ။ မိဘနှစ် ဘက်မှာနေသော လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် စုဆောင်းနေစရာလည်း မလို။ အဖေက လခသဘောမျိုးမေးထားသောငွေမှာလည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်စာ သုံးလောက်စွဲလောက်ရုံအပြင် အသင့်အတင့်သာ ပိုရှိ သည်။

ထို့ကြောင့် တင်မေထွန်းအား ထောက်ပံ့ပေးဖို့ငွေကို မိဘတွေဆီက တောင်းဖို့သာရှိ၏။ ဒါမျိုးတွေ ဝါသနာပါသောအမေ့ကို အရင်ချဉ်းကပ် သည်။ အမေက ...

“ဟဲ့ ... မိဌေးမြင့်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကူညီရမှာပေါ့ကွယ် ... အဖေကို အမေပြောပေးမယ် ...”

ဟု လွယ်လွယ်ကူကူသဘောတူသည်။ ပြီးတော့မှ ... ‘သူက မိမိ ကလေး ဟုတ်လား’ဟု ဆက်မေးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မိဌေးမြင့်သူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း အိမ်လေးဘာလေးလာဖို့ ဖိတ်ခေါ် ခြင်း ... ထမင်းကျွေးရအောင် ...”

ကျွန်တော့်အခြေအနေမှာ ဒီလောက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးမဟုတ်သေး ကြောင့် ...

“တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ပါဘူး ... ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားကိုပဲလိုက်ပို့ပေးပါ ...”

သူ့ကိုစားသောက်ဆိုင်ကို အရင်ခေါ်သွားသည်။ အစားအသောက် ကောင်းကောင်းတွေ မှာကျွေးသည်။ သူက သိပ်မစားချင်။

“အားရှိသွားအောင် စားမှဖြစ်မယ် ...”

“ကိုဘုန်းမိုး ဆေးရုံကိုဝယ်ဝယ်လာတာတွေ စားရသားပဲ”

“ဒီမှာက ပူပူနွေးနွေးစားရတာ ... ကဲပါ ... မှာပြီးမှ မစားရင် ပိုက်ဆံသက်သက်ဖြုန်းတီးသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့ ...”

ဆိုတော့မှ စားသည်။ ငွေရှင်းတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် ငွေစက္ကူတွေ ရေတွက်နေတာကို သူ့ပါ လိုက်ရေနဲ့ပုံရသည်။

“ဈေးကြီးလိုက်တာ ... ဒီလိုမှန်းသိရင်”

“တော်ပါတော့ဗျာ ... ပြန်အန်ထုတ်လို့လည်း ပိုက်ဆံပြန်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ...”

ရက်အတန်ကြာအတွင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြီးသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကိုရောက်တော့ သူ့အမေရဲ့ မွေးနံ့ထောင့်မှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဖယောင်းတိုင်ပူဇော်သည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဝင်ထိုင်ပြီးရှိခိုးလိုက်၏။ သူ ဘုရားရှိခိုးတာ တော်တော်ကြာသည်။ သူ့အမေအတွက် ဆုတောင်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

အမှန်တော့ သူ့အမေအတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။ ဖွင့်မပြောရက်သောကြောင့် ထိန်းထားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဆရာမကြီးနှင့် တွေ့ပြီးပြီ။

ရောဂါက အသည်းမှာဆိုးဆိုးရွားရွား အနာဖြစ်နေတာ။ တင်မေထွန်းတို့အမေမှာ ဝမ်းကိုက်ရောဂါခံရှိ၏။ ဒါကို စနစ်တကျ ထိထိရောက်ရောက် မကုဘဲ ဆေးနည်းတိုများနှင့်သာ တစ်ပွဲထိုး ကုနေခဲ့သည်။ ဒီလိုဆေးမျိုးတွေက သောက်လိုက်လျှင် ရောဂါပိုးအချို့သေသွားတာတော့မှန်သည်။ မသေဘဲကျန်တဲ့ပိုးတွေက အသည်းထဲမှာ သွားခိုအောင်းနေတတ်သည်။

အခွင့်သာတဲ့အခါ အူလမ်းကြောင်းထဲ ပြန်ဆင်းလာပြီး ဝမ်းကိုက်ပြန်သည်။ ဆေးသောက်လိုက်၊ အသည်းထဲ သွားပုန်းနေလိုက်၊ ပြန်ဆင်းလာလိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်၊ ကြာတော့ အသည်းကို ထိခိုက်လာတော့သည်။

အနောက်တိုင်းဆေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်းရင်းဆေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးပတ်လည်အောင်သောက်မှ ရောဂါက အမြဲပြတ်နိုင်သည်။ သက်သာပြီဆိုပြီး ဆေးကိုရပ်လိုက်တာမျိုးလုပ်လို့မရ ...။ ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်း ရှင်းပြသည်။

တင်မေထွန်းတို့အမေသည် နဂိုကပင် အသည်းအားနည်းနေသောကြောင့် ပို၍ထိခိုက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ခွဲစိတ်ကုသဖို့ကျတော့လည်း ခံနိုင်ရည်မရှိသေး ...။ အားရှိလာအောင် စောင့်ရမည်။ ကောင်းမယ် မကောင်းဘူးဆိုတာလည်း မသေချာ။ ခုလောက်ထိ အသက်ရှင်နေသေးတာတောင် အံ့သြဖို့ကောင်းသည်ဟုဆို၏။ ဆင်ဖြူကျွန်းက ဆေးဆရာကြီး၏ ဆေးတွေကြောင့် ဒီလောက်ထိ တောင့်ခံနိုင်တာဖြစ်လိမ့်မည်။

ညနေတိုင်းလိုလို စက်ရုံကနေ စောစောအလုပ်ဆင်းပြီး ဆေးရုံကိုရောက်ဖြစ်သည်။ တချို့ရက်တွေမှာ အလုပ်ကိုတောင်မသွားဖြစ်၊ ကိုအောင် ချိုင်နှင့် မမြစိန်တို့ကို လွှဲထားရသည်။ ဒီအတွက် အဖေတို့ကလည်း ဘာမှမပြော။ အမေက ရှင်းပြထားဟန်တူသည်။

တစ်ညနေ ဆေးရုံကိုရောက်သွားတော့ သူ့ကို ဝရန်တာမှာ ရပ်နေတာတွေ့သည်။ အနားကိုရောက်မှ ရပ်နေတာမဟုတ် မှီနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ လက်ရန်းအုတ်ခုံမှာ တံတောင်ဆစ်ကိုထောက်ပြီး နားထင်ကို လက်ချောင်းများနှင့် ထောက်ထားသည်။ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားသောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မမြင်။

“မတင်မေထွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော့်အသံကြားတော့မှ မျက်လုံးဖွင့်၍လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဪ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ...”

သူ့မျက်လုံးတွေက ရီဝေနေသလိုပဲ။ လူနာဆောင်ထဲပြန်ဝင်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် တစ်ချက်ယိုင်သွားသည်။ ကျွန်တော် လက်မောင်းကို လှမ်း

ကိုယ်ထိန်းလိုက်မည်ပြုပြီးမှ သူ့ဘာသာပြန်ပြီးဟန်နိုင်သွားသဖြင့် လက်ဖြင့် ရုပ်လိုက်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလား ...”

“ခေါင်းနည်းနည်းမူးတာပါ ... အိပ်ရေးပျက်လို့ထင်ပါရဲ့ ... ခဏ နေရင် ကောင်းသွားမှာပါ ...”

ပြောပြီး ခြေလှမ်းဖို့ပြင်သည်။ သူ ဟန်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ခြေ တစ်လှမ်းလှမ်းဖို့ကိုပင် အတော်ချိန်ဆနေရကြောင်း သိသာသည်။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားသည်။

“ခဏလေး ...”

လူနာဆောင်အဝဆီသွားပြီး ခုတင်ဘေးမှာထိုင်နေသော စပယ်ရှယ် နှစ်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ လူနာကတော့ အိပ်ပျော်နေဟန်တူ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

ဆရာမက မေးသည်။

“မူးလို့တဲ့ ...”

ဆရာမက လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်စမ်းကြည့်ပြီးနောက် လူနာ ဆောင်ထဲဝင်သွားသည်။ ရေတစ်ဖန်ခွက်နှင့် ဆေးတစ်ပြား ယူလာပြီး သူ့ကို တိုက်သည်။

“ခဏထိုင်ခိုင်းထား ... သက်သာသွားရင် ဆေးခန်းကိုခေါ်သွားပြီး ပြလိုက်ပါ ... ပြီးရင် အိမ်ပြန်နားခိုင်းလိုက်တော့ ... လူနာကို ကျွန်မ ကြည့် ပြောထားမယ် ...”

သူ့ကို ကားရှိရာသို့ ဆရာမက တွဲပို့ပေးသည်။ ဆေးခန်းကိုအဆင်း မှာတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ထိန်းပေးရသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ‘အညာ သူတွေက အသားအရေ သိပ်နူးညံ့တာ’ဆိုသော ဌေးဌေးမြင့်စကားကို အရေး ထဲမှာ သတိရလိုက်မိသေးသည်။ ကျော်ကြီးကတော့ ‘အကျိပ်ခဲနေလို့ သိပ် မသိရဘူး’ဟု ပြောခဲ့သည်။ ခုလည်း သူ့လက်မောင်းကို ဖေးကိုင်ထားခြင်း သာဖြစ်၏။ ခပ်ပိန်းပိန်းအကျိပ်စ ကြားကခဲနေသော်လည်း နူးညံ့ကြောင်း သိသာပါသည်။ ရာဇဝင်ဇာတ်လမ်းထဲက ပဉ္စပါပီလို အသားကို ထိလိုက်မိ

ဘာနဲ့ ချစ်ကြိုက်သွားတာမျိုးများ ဖြစ်နေမလားတွေ့မိ၏။ မဖြစ်နိုင်။ ဒီလို ကြေးသာဆိုလျှင် ဘတ်စ်ကားစပယ်ယာတွေ သူ့ကိုကြိုက်ကုန်ကြမှာပေါ့။

ဆရာဝန်က သွေးချိန်ကြည့်သည်။ သွေးပေါင်ကျနေသည်။ (ဆရာ ဝန်က စစချင်း သူ့လက်ကိုကိုင်ပြီးစမ်းကြည့်စဉ်မှာ ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်သွား မိသေးသည်။) သူ့ကိုအကြောဆေး သွင်းပေးသည်။ အားဆေးတွေပေး သည်။ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းအနားယူ၊ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပါဟု ညွှန်ကြားသည်။

ကားပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ...

“ကျွန်မ တော်တော်နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီ”

ဟု သူကဆေးရုံပြန်သွားချင်လို့ စကားစသေးသည်။ ကျွန်တော် အ အစ်ကိုကြီးလေသဖြင့် ...

“မရဘူး ... ဆရာဝန်က ကောင်းကောင်းအနားယူရမယ်လို့ ခုပဲ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား ... ဒီညတော့ အိမ်ပြန်အိပ်ရမယ် ... ဆေးရုံကို ကျွန်တော်သွားစောင့်လိုက်မယ် ... ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ပါ”

သူ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သူ့ကို အိမ်ပြန်ဖို့၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာဝန်ပေးလိုက်သော အိပ်ဆေးကို ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင်တိုက်သည်။ သူက ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

ဒေါ်ကြီးလှ လက်ထဲကိုအပ်ခဲ့ပြီး ဆေးရုံကို ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ကိုလည်း ဒီညပြန်မအိပ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ တင်မေထွန်းတို့အမေ အိပ်ရာကနိုးနေပြီ။

“မတင်မေထွန်းလည်း တော်တော်ပင်ပန်းနေတာနဲ့ ဆေးခန်းမှာ အားဆေးဝင်ထိုးပေးပြီး ဒီညတော့ အိမ်မှာပဲ နားခိုင်းထားလိုက်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း နက်ဖြန်အလုပ်အားနေတာနဲ့ ...”

“ပြန်ချင်ပြန်ပါကွယ် ... ဆရာမလည်းရှိသားပဲ ...”

“ရပါတယ် ... အိမ်မှာဆိုလည်း တော်တော်နဲ့အိပ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

လမ်းမှာ ဝင်ဝယ်ခဲ့သော လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်သည်။ ဆရာမ ကိုလည်း တိုက်သည်။ ဆရာမလေးသည် ခြေရင်းပိုင်းရှိန်မှာထိုင်ရင်း စာဖတ်

နေသည်။ ကျွန်တော် မဖတ်ဖူးသော စာရေးဆရာမတစ်ယောက်၏ ဝတ္ထု စာအုပ်ဖြစ်၏။ သံဗိရိပုလေးပေါ်မှာတော့ သူ ငှားထားဟန်တူသော တွင်း ကာတွန်းစာအုပ်တွေ့သဖြင့် ယူဖတ်နေလိုက်သည်။

ကျွန်တော် စာဖတ်နေစဉ် တင်မေထွန်းတို့အမေက တစ်ချိန်လုံး လိုလို ငေးကြည့်နေတာ သတိပြုမိ၏။ ကျွန်တော်က စာအုပ်ကို ချထား လိုက်ပြီး ...

“ဒေါ်ဒေါ် ဆာလို့လား ... ကွေကာအုတ်သောက်မလား”

“မဆာပါဘူး ဗိုက်ထဲကတင်းနေတယ် ...”

ဆရာမကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဆရာမလေး နားချင်နားပါဦးလား ...”

ဟုပြောသည်။ ဆရာမက ...

“ရပါတယ် ...”

ပြောပြီးမှ အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော်နဲ့နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြော ချင်ပုံရတာကို သတိပြုမိပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ နပ်စ်တွေ အခန်းမှာရှိမယ် ... လိုအပ်ရင်ခေါ်လိုက်ပါ ...”

ပြောပြီးထွက်သွားသည်။ အဒေါ်ကြီးသည် ဘာမှမပြောသေးဘဲ ငေး ကြည့်မြဲကြည့်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ရုပ်ဆင်းကြန်အင်လက္ခဏာတွေကို တစ်ခုချင်းစေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေသလိုပဲ။ အနေရအထိုင်ရတောင် ကျစ် ချင်လာသည်။ ခဏကြာမှ ...

“ငါ့သားလည်း တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီနော် ...”

သူပြောတဲ့ထဲမှာ ထူးခြားသော စကားလုံးတစ်လုံးပါနေတာ သတိ ပြုမိ၏။ ‘သား’ဆိုသော စကားလုံးပင်ဖြစ်၏။ ခါတိုင်းတုန်းက ‘မောင်ဘုန်း မိုး’လို့သာ နာမည်တပ်ပြီးခေါ်ခဲ့သည်။ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်က ဒီလောက်ထိ ဂရုစိုက်နေတယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့သက် သက်တော့မဟုတ်ကြောင်း သမီးရှင်မိခင်တို့၏ ဆဋ္ဌမအာရုံက ရိပ်မိနေ ခဲ့ဟန်တူ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်တော်က တစ်ရက်တလေ စောင့်ရ ခဲ့တာပင်ပန်းတာက မတင်မေထွန်းပါ ...”

“သား ...”

သူက ထပ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ဖခံကိုအုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ အဖေက နည်းနည်းအေးနေသည်။ နည်းနည်းညှဉ်နက်လာတော့ အအေး ဆက်ကပိုလာပြီ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို အတော်ကြာအောင် စိုက်ကြည့် နေသည်။ သူပုံစံမှာ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့လျှင် မှတ်မိအောင် သေသေ ချာချာ စူးစိုက်မှတ်သားနေပုံမျိုးဖြစ်၏။

“သားကို အမေ စိတ်ချပါတယ်ကွယ်”

စကားလုံးတွေကို တိတိကျကျ ရွေးချယ်ပြီးပြောခြင်းဖြစ်၏။ စိတ် ချမ်းမသာမှု ကြိုတင်လေ့ကျင့်ခဲ့လေသလားတောင် မဆိုနိုင်။ သူရယ်၊ တင်မေ ထွန်းရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် သုံးယောက်စလုံးအတွက် အရေးကြီးသော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် နှုတ်လုံးကိုပြန်မှိတ်ပြီး မှိန်းနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်လက်ကိုတော့ လွှတ်ထွက် သွားမှာစိုးသလို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ချဉ်နဲ့နေသော လူနာ တစ်ယောက်က ဒီလိုအင်အားသုံးနိုင်တာ အံ့သြဖို့ကောင်းသည်။ ပြီးမှ ... တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့မိပြီး စိုးရိမ်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့လက်များ ပြေ လျော့သွားသည်။ အသက်ရှူမြန်လာ၏။

ဆရာမကို ပြေးခေါ်သည်။ စကားပိုင်းထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေသော ဘာဝန်ကျလက်ထောက်ဆရာဝန်ကိုပါ အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ သူတို့ လူနာနားမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ကျွန်တော်လည်း စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေ၏။ တင်မေထွန်းကို သွားခေါ်ရမလား။ မဖြစ်နိုင်။ သူက အိပ်ဆေးသောက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပြီ။ ပြီးတော့ ... လူနာကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့မဖြစ်။ တစ်ခုခု အရေးပေါ်ဆုံးဖြတ်စရာရှိရင်ကော ဘယ်လိုလုပ် မလဲ။

သို့တိုင်အောင် အဘွားကြီးကတော့ သူ့သမီးကို စိတ်ချလက်ချ ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

ဦးစိန်လှိုင်၊ ဒေါ်ကြီးလှတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ တကယ့်သူတော်ကောင်းကြီးတွေဖြစ်၏။ သွေးမတော်သားမစပ်၊ အရင်က မြင်တောင် မမြင်ဘူးလျက် အိမ်မှာတည်းခိုခွင့်ပေးခဲ့သည်။ ခုလည်း သူတို့အိမ်မှာပင် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ဒီလိုကြေးဆိုလျှင် ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူတော်ကောင်းအသွင်းရမလိုဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်သည်လည်း တင်မေထွန်းတို့ကို အစွဲကုန် ကူညီခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ကွာခြားတာတစ်ခုတော့ရှိ၏။ ဦးစိန်လှိုင်တို့က ဘာအကျိုးကျေးဇူးကိုမှ မမျှော်ကိုးဘဲ စေတနာသန့်သန့်နှင့် ကူညီခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ခု စွက်ထားနေခဲ့သေးတာလေ။

ဦးစိန်လှိုင်တို့သာမက၊ လမ်းထဲကလူတွေကလည်း မြန်မာဆန်အေးစမ်းချောင်းသူ စမ်းချောင်းသားတို့၏ သဘာဝအတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီကြသည်။ တင်မေထွန်းတို့အမေကို ကောင်းကောင်းတောင် မမြင်ဘူးသော်လည်း သင်္ဂြိုဟ်သောနေ့က ဘတ်စ်ကားနှစ်စင်းစာလောက် လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ ရက်လည်နေ့မှာလည်း လာကြသည်။ တင်မေထွန်း၏ဆန္ဒအတိုင်း ကူငွေတော့ လက်ခံခြင်းမရှိ။

ရက်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် တင်မေထွန်း စလင်းကိုပြောသည်။ အမှန်တော့ ရက်လည်ပြီးဟဲ့ညနေကတည်းက ပြန်ချင်နေတာ။ ရက်များအတွင်း အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် တစ်ရက်လောက်တော့ နားပါဦး၊ တော်ကြာ လမ်းမှာတစ်ခုခုဖြစ်နေပါဦးမယ်ဟု ကျွန်တော်က တားထားခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ... နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ကျွန်တော်

ကားကို တော်တော်နားထောင်လာကြောင်း သတိပြုမိ၏။

စိတ်စောနေသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကားဂိတ်ကို ကြိုကြိုတင်တင် ချားချင်နေသဖြင့် ... သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကားထွက်ချိန်မထိုင်ခင် နှစ်နာရီလောက်အလိုမှာ အရောက်ပို့ပေးလိုက်သည်။ တကယ်ကတော့ ဦးစိန်လှိုင်လည်း ကားက စောထွက်ပေးမှာမဟုတ်။ သူ့အချိန်အနည်းငယ်သာ ထွက်လိမ့်မည်။ ကိုယ်စီးရမယ့်ကားကို မြင်နေရမှ နေသာထိုင်ဆဲ ရှိတဲ့သဘောလား မသိ။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ ကားက ဂိတ်တောင်လာမရှိဘဲ ဆေး။ ထို့ကြောင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်၍ အအေးသောက် ရင်း အဆင်ပြေနေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ထဲကို ဆေးပေါ်တင်လွှတ်လိုက်ရသလို စိတ်မချနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

“ရှုဆေးဘူးပါရဲ့လား ... ထမင်းစားပြီးရင် ရေဆူအားဆေးသောက် မမေ့နဲ့ဦးနော်” စုသည်ဖြင့် တတွတ်တွတ် မှာကြားနေမိ၏။ ဓဏနဦး ပြီး ခန်းတာဝါတစ်ထုပ်ပြေးဝယ်ပေးလိုက်သေးသည်။ စလင်းပြန်ရောက် ချင်သောက်ဖို့ ဆူပရာဒင်းအားဆေးပလင်းကြီးတစ်ပုလင်းမှာ အစောကြီး တည်းက ဝယ်ပေးပြီးသား။

“ကိုဘုန်းမိုးကို ကျွန်မ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ပြီးတော့ကျတော့ ဟို စိုက်ထားတဲ့ပိုက်ဆံကိုလည်း အမြန်ဆုံး”

ကျွန်တော် လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“အဲဒီငွေကိစ္စမေတ္တာပေးလိုက်ပါ ... ကျွန်တော်ပြန်ယူဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ငွေက မနည်းဘူးရယ်”

“ကြားတယ်လို့တော့မထင်ပါနဲ့ ... အဲဒီငွေက အဖေတို့အမေတို့ အတွက် သိပ်မပြောပဲလောက်ပါဘူး ...”

“အဖေတို့အမေတို့ ဟုတ်လား ...”

“အမှန်ပြောရရင် အဲဒီငွေက အဖေ့ဆီကအမေတောင်းပေးထားတာ၊ ငွေငွေမြင့်သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ကူညီဖို့ဝတ္တရားရှိတယ်ဆိုပြီး ထုတ်ပေးတာ။

ပြန်မတောင်းပါနဲ့တော့လို့ အမေကလည်း မှာထားတယ် ... ”

“သိပ်အားနာစရာကောင်းနေပြီ ... ကျွန်မ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်မမှာပါ ... ”

“ကဲ ... အဲဒါတွေ နောက်မှစဉ်းစားတာပေါ့ ... ဟိုရောက်ရင်သာ ကျွန်တော့်ကို မေ့မသွားပါနဲ့ဟု ပြောချင်သော်လည်း ကျန်းမာသော ဂရုစိုက်ပါဟုဆိုလိုက်ရသည်။

ဆောင်းလယ်ကာလ၏ ညနေစောင်းဖြစ်သောကြောင့် ... အအေးဓာတ်က စောစီးစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ အင်္ကျီလက်ရှည်ကို အထဲထိ တီရှပ်ခံပြီးဝတ်လာခဲ့သော ကျွန်တော်တောင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာ၏။ သူက လက်တိုအင်္ကျီပါးပါးလေးသာ ဝတ်လာသည်။

“လမ်းမှာ တော်တော်အေးမယ်နော် ... အနွေးထည်ကော အလွယ်တကူ ထုတ်လို့ရအောင် လုပ်ထားဦး ... ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော်က ခဏလေးဆိုပြီး ကားသွားသည်။ ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ကတ်ထူလက်ဆွဲအိတ်ကလေးကိုယူပြီး ပြန်လာသည်။ အိတ်ကလေးကို သူ့ရှေ့နား ချပေးလိုက်ပြီ။

“ရွှေစက်တော်မှာတုန်းက ကျွန်တော် ချင်းစောင်ဝယ်တာ မှတ်လား ... ”

“မှတ်မိပါတယ် ... ”

“အဲဒီတုန်းက ရွေးရခက်နေလို့ နှစ်ထည်စလုံးယူလိုက်တယ်လေ ... အမှန်တော့ ... တစ်ထည်ကို မတင်မေ့ထွန်းကို လက်ဆောင်ပေးချင်ခဲ့တာ စတွေ့ကာစဆိုတော့ သိပ်မရင်းနှီးသေးလို့ မပေးဖြစ်ခဲ့တာ ... ခုမှပဲ ပေးတော့တယ် ... ”

“နေပါစေ ... ကျွန်မ ယူခဲ့ရတာ သိပ်များနေပြီ”

သူက အိတ်ကလေးကို ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်တွန်းပေးသည် ... ကျွန်တော်က အိတ်ကိုယူ အထဲက ချင်းစောင်ကလေးကိုထုတ်ပြီး သူ့ကမ်းလိုက်ရင်း ...

“အေးလာပြီ ... ဒါလေး ခြုံထားလိုက်ပါလား ... ”

မယူရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထပြီး ခြုံပေးတော့မယ်လို့ထင်သွားတယ်။ သူက လမ်းယူပြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းလိုက်၏။ တကယ်တော့ ... ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော်တောင် ကိုယ်တိုင်လွှမ်းခြုံပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိနေကြောင်း မသိသေးပါ။ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ထိုအရိပ်အရောင်များ ပေါ်နေတာကို သူ ရိပ်မိသွားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ... ခုမှ တော်တော်နွေးသွားတယ်”

ဟုသူက ပြောသည်။ သူသည် ချင်းအမျိုးသမီးကလေး မဟုတ်သည့်တိုင် ချင်းစောင်နှင့်လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။ သူကတော့လေ၊ လည်ပင်းမှာ ကြေးကွင်းတွေစွပ်ပြီး ဝါးကျည်တောက်ထဲက ကော်ဖီကို မြည်းကြည့်ရင်း ‘ကောင်းတယ်’ဟု မပိတပိပြောရင်တောင် လှနေမှာပဲ ထင်သည်။

သူက ဆိုင်မှာချိတ်ထားသော တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အလိုက်သိစွာပင် ငွေရှင်းပြီး ဘတ်စ်ကားဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကားဂိတ်ထိုးထားပြီးနေပြီ။ ပစ္စည်းတွေ အရင်တင်ပြီးနောက် ... ခုံနံပါတ်တွေခေါ်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံကို သေသေချာချာရွေးဝယ်ထားသဖြင့် ... ကား၏ညာခြမ်း အလယ်လောက်က ပြတင်းပေါက်ဘက်မှာ နေရာရသည်။

သူသည် ကားပေါ်မှာ နေရာတကျထိုင်ပြီးနောက် ...

“ပြန်တော့လေ ... ရပ်စောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး ... ကားလည်း တအောင့်ဆိုထွက်တော့မှာပဲ ... ”

ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ချက်ငေးလိုက်၏။ ဆောင်းညနေ၏ ဝါဖန့်ဖန့်ရောင်ခြည်အောက်မှာ သူသည် နှမြောစရာ ကောင်းလောက်အောင် လှနေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ တွေးမိပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသည်။ သူနဲ့နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့ရပါတော့မလား။ သူ့အနေဖြင့် ... ရန်ကုန်ကို နောက်တစ်ခေါက် လာရောအကြောင်းမရှိ။ ကျွန်တော်ကလည်း စလင်းကို သွားစရာ အကြောင်းမရှိ။ ကျွန်တော်စိုက်ထုတ်ထားသောငွေကို ပြန်ပေးခဲ့ရင်တောင်မှ ငွေလွှဲစာနှင့်

မင်းက

ပို့လိုက်ရုံသာ။ ဒါဆို အခုတွေ့နေရတာ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးဖြစ်နိုင်တာ ပေါ့။

“ခဏလေး ...”

ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီရှာဖွေကြည့်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နံရံကပ် စတိုးဆိုင်လေးကိုတွေ့ရသည်။ ဆိုင်ရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီး ...

“ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းနဲ့ ... စာရေးစက္ကူတစ်ရွက်လောက် ရောင်းပါ ...”

“ဘာအမျိုးအစားယူမှာလဲ အနက်လားအပြာလား ...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ရတယ် ...”

ဆိုင်ရှင်က ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ထုတ်ပေးသည်။ မှင်က ဘာအရောင်မှန်းတောင် ဂရုမပြုမိ။ စာရေးစက္ကူတော့ မရှိဟုဆိုသည်။ မှတ်စုစာအုပ်လည်း မရှိ။

“စာအိတ်တစ်အိတ်ရရင်လည်း ဖြစ်တယ်”

ဟိုဒီရှာကြည့်ပြီး စာအိတ်ကုန်နေတယ်ဟု ပြောသည်။

“ဘာစက္ကူဖြစ်ဖြစ်တယ် ... စီးကရက်ဘူးခွဲဖြစ်ဖြစ်”

ဆိုင်ရှင်က လျှောက်ရှာပြီး ဘောက်ချာစာရွက်အဟောင်းတစ်ရွက် ပေးသည်။ ကျောဘက်ကိုလှန်ပြီး ရေးရ၏။ ဘောလ်ပင်ကပဲ ညံ့သလားစက္ကူကပဲ မကောင်းလို့လားမသိ။ မှင်ကောင်းကောင်းမလိုက်ဘဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ရေးနေရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခရာမှုတ်သံကြားရ၏။ ကားထွက်တော့မည်။ ကားဆီကို လှည့်ကြည့်တော့ အိတ်ဇောပိုက်မှ မီးခိုးတွေ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်ထွက်လာတာတွေ့သည်။ အင်ဂျင်ကို ဟဲပြီး အရှိန်ယူနေပြီ။

စာကိုဆက်မရေးတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားဘီးလိမ့်စပြုပြီ။ ကျွန်တော် အပြေးတစ်ပိုင်းသွားသည်။ မှီရုံကလေးပင်ဖြစ်၏။ မှန်လုံကာပြစ်သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့ဘေးက မှန်ပြတင်းသည် အောက်ဘက်မှာ လက်လေးလုံးစာလောက် ဟုနေသည်။ ဘောက်ချာစာရွက်လေးကို သူ့ဆီကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက ဘာမှန်း

အလွမ်းသစ်

မသိဘဲ လှမ်းယူလိုက်၏။ ကားက ကွေ့ထွက်သွားသောကြောင့် မြင်ကွင်း ကွယ်သွားသည်။ လမ်းမကြီးဘက်ကို ချိုးဝင်လိုက်သောအခါ သူ့ကို ပြန်မြင်ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သွားသည်။ တော်တော်လေးအလှမ်းကွာနေသဖြင့် မျက်နှာထားကို သေချာစွာအကဲခတ်ခွင့်မရ။

စာထဲမှာ ... စာလုံးရေအနည်းငယ်သာပါသည်။ ဝါကျတစ်ကြောင်းတောင် အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့။ ‘မတင်မေထွန်းကို ... ကျွန်တော် လက်ထပ်’ ဆိုတာလောက်ပဲ ရေးလိုက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး နှုန်းနှင့်တွက်လျှင် စကားလုံးပေါင်းကိုးရာနှင့် ညီမျှသည်။

အချစ်ရဲ့လက်အောက်က လွတ်မြောက်ဖို့ ကြံစည်ခြင်းဟာ ကောင်းကင်ထဲကထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ကြယ်တစ်ပွင့်လိုဖြစ်နေမှာပဲဆိုတာ သူ့စာလည်သဘောပေါက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

ငွေငွေမြင့်ဆီက စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာသည်။ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးစားတာ အဆင်မပြေကြောင်း၊ သူတို့ဘက်မှာ ဖုန်းလိုင်းတွေ ပျက်နေကြောင်း၊ ဖုန်းဆက်လျှင်လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောဖို့ အချိန်မရနိုင်ကြောင်း ထို့ကြောင့် အမြန်ချော့ပို့နှင့်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အစချီထားသည်။ စာရဲ့ရှေ့ပိုင်းမှာလည်း ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းနှိုင်းထားလိုက်တာ တိရစ္ဆာန်မျိုး သွားတာပဲ။

“ဟဲ့ကောင် ငမိုး ... မျောက်စုတ်မျောက်နာ ... ငါက နင့်ကို မခတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ ... လက်စသတ်တော့ နင်က ကျားချောင်းချောင်းနေခဲ့တာကိုး ... ကျောင်းမှာ တုန်းကလည်း ရည်းစားမထားခဲ့ဘူး၊ ဘွဲ့ရ အလုပ်ဝင်တဲ့အထိ အချစ်အကြောင်း စကားတောင်မဟခဲ့လို့ လူပျိုကြီး လုပ်တော့ မယ်ထင်နေတာ ... ခွေးကြီးမှ လက်ပေးသင်ချင်နေတာ ခုမှ သိရတော့တယ် ...

ကဲ ... ဘယ်နှယ်ရှိစ ... အညာသူတွေဟာ မည်းသလေး ခြောက်သလေးနဲ့ ပြောဦးလေ ... အညာသူတွေ လှပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ လိုက်လို့မမှီဘူးလို့ ငါပြောခဲ့တာကို နင် လက်ခံရတော့မယ် ... ခုတော့ ချည်တိုင်ကနွားလို့ တစ်လည်လည်နဲ့

ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား ... မဟုတ်တော့လည်း မဟုတ်ပါတယ်လေ ... အုန်းသန်းစကားနဲ့ပြောရရင် တကယ် ချစ်မိတဲ့အခါ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်သလို စွေစွေခနဲနေရတော့တာပဲကိုး ...

နင် သူ့ကို ကားဂိတ်မှာ ဟိုစာလေး ရေးပေးလိုက်တဲ့ အကြောင်း တင်မေမက ငါ့ဆီလှမ်းတိုင်တယ် ... အေးလေ တိုင်တယ်လို့ ပြောလည်းရတယ် ... တိုင်ပင်တယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်တယ် ... ဒီမှာ နင်က ငါ့ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်း မပြောပေမယ့် ငါကတော့ နင့်လို အကျင့်မယုတ်ပါဘူးဟာ ... နင့်ကောင်းကြောင်းတွေပြောပြီး အပြည့်အဝ ထောက်ခံပေး လိုက်ပါတယ် ...

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ငါ ဝမ်းသာတယ် ... နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သိပ်လိုက်ဖက် တယ်ဆိုတာ ... ဟဲ့ ... စောစောကတည်းက ဘာကြောင့် မတွေးမိတာလဲလို့ အံ့သြနေမိသေးတယ်၊ အေးလေ ... အခု တော့ နင့်ဘာသာနင် တွေးမိပြီဆိုတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ ...

တကယ်တော့ ... တင်မေမကလည်း ရန်ကုန်မှာတုန်းက နင့်ကို အကဲခတ်ခွင့်ရခဲ့ပြီးပြီပဲ ... သူက နင့်ကို စိတ်ဝင်စားပုံ ရပါတယ် ... ဘာကြောင့်ဆို တကယ်လို့ နင့်ကို စိတ်မဝင်စား ဘူးဆိုရင် နင်က ကမ်းလှမ်းတဲ့ကိစ္စကို လျစ်လျူရှုနေလိုက်မှာ ပေါ့ ... စိတ်ဝင်စားလို့သာ ငါ့ဆီ တကူးတက လှမ်းတိုင်ပင် တာပေါ့ ...

ငါ အကြံပေးချင်တာကတော့ ... စလင်းကို နင် လိုက် သွားပြီး တင်မေမနဲ့ အကြွေအလည်ဆွေးနွေးစေချင်တယ် ... အဆင်ပြေဖို့များတယ်လို့ ငါ ထင်တယ် ... တင်မေမဟာ စကား အပိုတွေ သိပ်ပြောလေ့ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ... ငါ့ဆီ လှမ်း အကြောင်းကြားတယ် ဆိုတာကလည်း အတည်ပြုချက်ယူဖို့

သက်သက်ပဲ ... သူဟာသူတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချပြီး သား ဖြစ်လိမ့်မယ် ...

အုန်းသန်းကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ထင်တယ်လို့ပြောတယ်။ အုန်းသန်းဆိုလို့ သူ့အကြောင်း ပြောရဦးမယ် ... ထုံးစံအတိုင်း အကောင်းတော့မဟုတ်ဘူး ... ငါတော့ နင့်သူငယ်ချင်းကို တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကုန်လာပြီ ... ဟိုတစ်နေ့တုန်းကဆိုရင် ...”

ကျွန်တော် သူ့စာကို ဆက်မဖတ်တော့။ စားပွဲပေါ်က လက်ကိုင် ဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး မှတ်ထားသောဖုန်းနံပါတ်တွေ ဖွင့်ရှာသည့် ထို့နောက် ဖုန်းအဆက်အသွယ်လုပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... မကွေးကားဂိတ်ကပါလားခင်ဗျာ ...”

ရေနံအောင်သူတ်ထားသော သပ်သပ်ရပ်ရပ်အိမ်ကလေးဖြစ်၏။ အရင်ကတော့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ငှားပြီး ဆန်ချောဖွပ်သော လုပ်ငန်းလုပ်သည်။ သူ့အမေ တော်တော်လေးနေမကောင်းဖြစ်လာတော့ လုပ်ငန်းကို သူ့ဦးကြီးအိမ်သို့ ရွှေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ခုချိန်မှာတော့ ဆက်သွယ်ရေးမှာလုပ်သော သူငယ်ချင်းက တင်မေထွန်းနှင့်အတူ အဖော် အဖြစ် လာနေပေးသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်းနေသော သူတို့ အိမ်မှာ တည်းလို့မဖြစ်။ သင့်လည်းမသင့်တော်။ သူတို့ဦးကြီးအိမ်ကျတော့ လည်း မျက်နှာပူစရာကောင်းသည်။ အနေကျမှာလည်း စိုးသည်။ နောက် တော့ ဆက်သွယ်ရေးစခန်းက ညတာဝန်ကျသူတွေအတွက် ပေးထားသော နားနေခန်းလေးမှာပဲ အိပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးသည်။

ရန်ကုန်ကမထွက်ခင် ဌေးဌေးမြင့်တို့ရှိရာ ပုသိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခဲ့သော

သည်။ စာရင်းစစ်အဖွဲ့နဲ့လိုက်သွားလို့ ရုံးမှာမရှိ၊ ရန်ကုန်ကဆက်တယ် ပြော ဆေးပါလို့သာ မှာလိုက်ရသည်။

ဌေးဌေးမြင့်က ... စလင်းဆက်သွယ်ရေးရုံးဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ ကျွန်တော် ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ တင်မေထွန်းကို ကြိုတင်အကြောင်း ဩားဖို့ဖြစ်၏။ သူဆက်သောအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ရုံးမှာ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်က ဖုန်းကိုလိုက်တော့ ...

“အမယ် ... နင်က ရောက်တောင်ရောက်နေပြီပေါ့လေ ... ဒါမျိုး ကျတော့ သိပ်သွက်တယ် ... မြင်းကိုချိုတပ်ပေးသလိုဖြစ်နေပြီ”

ထို့နောက် တင်မေထွန်းက ဘာပြောသလဲ မေးသည်။

“ငါက ညနေကမှရောက်တာ၊ ချက်ချင်းပြောလို့ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဆက်ပြန်မှ မေးရမယ် ...”

“နင် ဘာအတွက်လာတယ်ဆိုတာ သူ သိမှာပါ ... စိတ်မပူနဲ့ ... အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ် ...”

ဌေးဌေးမြင့်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော် ရောက်လာမယ်ဆိုတာ တင်မေထွန်းက ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားပြီးဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင် ဆော့ အလွန်အမင်း အံ့သြသွားခြင်းမျိုးမရှိ၊ ဒီလောက်မြန်မြန် ရောက်လာ မယ်လို့ မထင်ခဲ့တဲ့အတွက် အတော်အတန် အံ့အားသင့်မှုမျိုးသာ တွေ့ရ သည်။ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတို့ကို ထင်ရှားစွာ မဖော်ပြ ဘတ်သော သူဝသီကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သူနှင့်ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောဖြစ်သည်။ သူ အရင်ဆုံးစပြောတာက ...

“ကျွန်မလည်း အိမ်ရောင်းဖို့ အပူတပြင်း ကြိုးစားနေပါတယ်”

ကျွန်တော် တော်တော်အောင့်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ကျွန်တော် အကြွေးတောင်းဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်လေသံက နည်းနည်းဆတ်သွားသည်။ သူကလည်း ရပ်မိ သည်။

“ကိုဘုန်းမိုးကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်မိ ကျွန်မအတွက်တော့ ...”

“အဲဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်ပါတော့ ... တစ်သက်လုံးမေ့ထားရင်ကောင်းမယ် ...”

ပြောပြီးမှ ကျွန်တော်ပြောပုံက အထက်စီးဆန်သလိုဖြစ်နေကြောင်း သတိရပြီး လေသံကိုပြန်လျှော့၍ ...

“ကျွန်တော် အဝေးကြီးက လာရတာပါ ... ဘာအတွက်လာတယ် ဆိုတာလည်း မတင်မေ့ထွန်း သိပါတယ် ... မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးကို သယ်ဆောင်ပြီးလာခဲ့ရတာပါ ...”

သူ့ရဲ့ပထမဆုံးစကားက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ ကျွန်တော် ပြောရဲဆိုရဲရှိသွားပြီး ဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ဟပြောပြနေမိတော့သည်။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ပြောတတ်နေမှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် မသိခဲ့။ မဆိုးဘူး။ သူ ငါ့ကို သနားသွားလောက်တယ် ဆိုပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးနေမိသေးသည်။

“ယုံချင်လည်းယုံ၊ မယုံချင်လည်းနေပါ။ မတင်မေ့ထွန်း ဟားချင် ဟားလိုရအောင် ပြောပြဦးမယ် ... ကျွန်တော်ဟာ မတင်မေ့ထွန်းကို မမြင်ဘူးခင်ကတည်းက နာမည်ကြားလိုက်ရုံနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိခဲ့တာပါ ...”

ဆိုပြီး ကျောင်းသားဘဝတုန်းက တင်မေ့ထွန်းဆိုသောနာမည်ကို ငွေးငွေးမြင့်က ပြောလိုက်စဉ် ရင်ထဲက နွေးခနဲဖြစ်သွားခဲ့ပုံကို ဆက်ပြောပြသည်။ သူက ဟားတော့မဟားပါ ...။ အနည်းငယ် ပြုံးရဲသာပြီးပြီး ...

“ဟိုဘဝက ရေစက်ကြောင့်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော် အားတက်သွား၏။

“ဟုတ်မယ် ... ကျွန်တော်တင်မကဘူး အမေကလည်း မတင်မေ့ထွန်းကို မမြင်ဘူးဘဲနဲ့ သဘောတူနေတာ ...”

“ဘယ်လိုရယ် ...”

“မတင်မေ့ထွန်း ရန်ကုန်မှာရှိနေတုန်းကလေ ... မိဘကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တဲ့လူမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူးလို့ ချီးကျူးဖူးတယ် ... အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်ဖို့တောင် ပြောသေးတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ကိုဘုန်းမိုးတို့အမေကို မမြင်ဘူးဘဲနဲ့ ကျေးဇူးတင်နေခဲ့တာပါ ...”

သူတို့အမေ ဆေးရုံတက်ဖို့အတွက် အမေက ငွေထုတ်ပေးခဲ့တာကို သိညွှန်းခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က စကားတစ်ဆင့် ထပ်တက်ပြန်သည်။

“ပြောရင်တော့ လွန်လွန်းတယ်ထင်မလား မသိဘူး ... အဖေက ဆိုရင် နာမည်လည်းမသိ၊ မြင်လည်း မမြင်ဘူးရုံမကဘူး။ မိဘင်မေ့ထွန်းဆိုတာ ရှိမှန်းတောင်မသိဘဲနဲ့ သဘောတူနေတာ ... ကျွန်တော်ဟာ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆုံရလိမ့်မယ်လို့ အဖေက အစောကြီးကတည်းက ကြိုပြီးဟောကိန်းထုတ်ထားတာလေ၊ မယုံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ...”

“ကျွန်မ ယုံတာထက် ဦးကြီးယုံဖို့က ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

ဦးကြီးကသာ သဘောတူမယုံဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ ငြင်းစရာမရှိပါဘူးဟု အချက်ပြလိုက်သော စကားဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးကြီးနှင့် သွားတွေ့ရသည်။ ဦးကြီးက ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ခင် ဖြစ်၏။ ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်တာကတော့ ... သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူးခင်ကပင် သတင်းအကြားနဲ့ သဘောကျနေခဲ့တာ ဆိုပဲ။ ငွေးငွေးမြင့်ရဲ့ထောက်ခံချက်အရ ကျွန်တော့်ကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါသတဲ့။

ဒီနေရာမှာ ငွေးငွေးမြင့်ရဲ့ အရေးပါမှုကိုတွေ့ရ၏။ အမေကလည်း တင်မေ့ထွန်းကို ငွေးငွေးမြင့် သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့တဲ့သဘော ဟုတ်လား။ သူ ဒီလောက်ဩဇာညောင်းမှန်း အရင်က သတိမပြုမိခဲ့။ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောခဲ့မိတာ။ ခုတော့ ကျေးဇူးရှင် သူတော်ကောင်းမကြီးကို ဝန်ခံတောင်းပန်ရပေတော့မည်။

ဦးကြီးစိုးရိမ်နေတာကတော့ ကျွန်တော့်မိဘများနဲ့ ပတ်သက်လို့

ပဲဖြစ်၏။ အဖေတို့မှာ ရန်ကုန်စီးပွားရေးလောကအနေနှင့် ကြည့်လျှင် အလယ်အလတ်တန်းစားလုပ်ငန်းရှင်သာဖြစ်၏။ ဦးကြီးတို့ဘက်က အမြင် မှာတော့ သူဌေးတွေပေါ့။ အခြေအနေချင်း ကွာခြားနေသောကြောင့် ကျွန်တော့်မိဘတွေက သဘောတူပါ့မလားဆိုသောကိစ္စဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က စိတ်ချပါ။ ဦးကြီးတို့ကသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် အဖေ တို့အဖေတို့ကိုခေါ်လာပြီး မိသားစုသားပီပီ တောင်းရမ်းပျံ့မယ်ဟု အာမခံ ချက် ပေးလိုက်၏။

ဦးကြီးကို ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ကျွန်တော် ကတိတွေစွတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီကိစ္စ အဖေတို့အဖေတို့ကို တစ်ခွန်းမှကြိုတင်အသိပေး တိုင်ပင် ခြင်းမရှိ။ ဒါကလည်း တင်မေထွန်းဘက်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မယ်မှန်း မသိ သေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ မသေချာမရောသေးဘဲ ဖွင့်ပြောနှင့်လို့မဖြစ်။ ဆက်ကြာ အဆင်မပြေလျှင် သက်သက်အရှက်ကွဲရမည်။ စုက္ခတော့လည်း အဖေတို့အဖေတို့က ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ စိုးရိမ်ချင်လာပြန်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘာသာ စိတ်ပူနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စလင်း တာ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အမေက ...

“ဘယ်လိုလဲ ... အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား ...”

ဟု ဆီးမေးသည် ... ။ တင်မေထွန်းတို့အဖေ ဆေးလာကုတုန်းက အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်ခံပြီး ကူညီခဲ့တာ၊ အဖေတို့ဆီက ငွေတောင်းတာ၊ တင်မေထွန်း ပြန်သွားပြီးနောက် ငိုငွေတွေဖြစ်နေတာ ... ပြီးတော့ နတ်တရက် ခရီးထွက်သွားတာ။ ဒီအချက်တွေကို ဆက်စပ်ပြီး မှန်းဆအဖြေ ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အမေဆိုတာကလည်း တော်တော်လျင်တာ မဟုတ် လား။

ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ အမေက ...

“အတော်ပဲ ... အမေလည်း ဘုရားဖူးခရီးလေးဘာလေး ထွက်ခွင့်
နေတာ ... အဲဒီကအပြန် မန်းစက်တော်ဝင်ဖူးရမယ် ...”

အဖေရယ်အမေရယ် ကျွန်တော်ရယ် ဒစ်ဘယ်လ်ကက်ပ်ကားနှင့်
သွားကြသည်။ အမေက ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ခေါ်ချင်သော်လည်း အမေ
က လူပိုမခေါ်ချင်ဘူးဆိုပြီး သားအဖနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ မောင်းကြ
သည်။ ညနေစောင်းထွက်၊ ပြည်မှာ တစ်ညအိပ်၊ နောက်နေ့မနက်ကျ
ဆက်သွားကြသည်။ နားနားနေနေမောင်းရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သိပ်
မပင်ပန်းလှ။

စလင်းကိုရောက်မှပင် အဖေတို့အမေတို့က တင်မေထွန်းကို မြင်
ခြင်းဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ အမေတို့အနေဖြင့် သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းမှာ
ရိုးသားပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသော်လည်း သူ့အဖေ
ကိုတော့ သိပ်အထင်တကြီးမရှိလှ။ နောက်ပိုင်းကျတော့မှ အမေက ...

“တော်တော်ထူးခြားတဲ့ ကလေးမပဲကွယ် ... တွေ့ခါစတုန်းက
သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကြိုလောက် ထင်ခဲ့တာ၊ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့
အလှတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လာတာပဲ၊ ဒီလောက်ခရီးအဝေးကြီး
လာရကျိုးနပ်ပါတယ် ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ဆိုရင် သိပ်ကျက်သ
ရှိမှာပဲလို့ ငါကတော့ ကြိုတင်မြင်ယောင်နေသေးတယ်”

ဟု အဖေကလည်း သံယောင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့
‘ဒါတောင် အိမ်နေရင်းမို့လို့ဟု ကြားလိုက်ချင်သေးသည်။

ကျွန်တော်တို့က တက်ကြွအူမြူးနေသလောက် သူတို့ဘက်က အ
ပိုင်းမှာ အေးစက်စက်ဖြစ်နေ၏။ အမှန်တော့ အဖေတို့အမေတို့၏ အရှိန်
အဝါကို ဖြိုပြီး ရွံ့တွံ့တွံ့ဖြစ်နေကြတာပါ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာတော့ အမေက
အလွန်သက်သည်။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးမဖြစ်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာ
ခဲ့သည်။ သက်ဝတ်လက်စားတွေ ပြီးပြီပြန်ပြန် ဆင်မသွားဘဲ စိန်နားက
ကလေးနှင့် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းသာ ဝတ်သွား၏။ ပြီးတော့ တင်မေထွန်း
နဲ့စကားပြောတဲ့အခါ သူ့ကိုယ်သူ ‘အမေ’ဟု သုံးနှုန်းပစ်လိုက်သည်။ ဒါတ

က ဘယ်တုန်းက ကြိုတင်လေ့လာထားလိုက်သလဲမသိ။ အညာအစား
အစာတွေအကြောင်းကို ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောလေတော့သည်။

“အမေက အညာစာတွေကို သိပ်ကြိုက်တာကွယ် ... ခရမ်းချဉ်သီး
စနဲ့ထွေဖျော်၊ ပဲပုပ်ချက်၊ နှမ်းဖတ်ချဉ်သုပ်၊ လက်ပံခေါင်းစပ်ချဉ်၊ တစ်ခါ
အလေ အိမ်မှာချက်စားကြည့်တာ ဘယ်လိုမှ ဌာန်ကရိုက်မကျဘူး၊ ခုမှပဲ
အညာလက်ရာအစစ်ကို စားရတော့မယ်”

အမေပြောတာတွေက ... ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေချည်းဖြစ်သဖြင့်
အသားမပါလျှင် မစားတတ်သောအဖေက မျက်စောင်းခဲ့သည်။ ညနေ
အမင်းစားပွဲမှာ ဝက်သားနှင့် ပုန်းရည်ကြီးချက်ကိုမြင်တော့မှ အဖေ မျက်နှာ
ပြည်လင်သွားသည်။ အထူးဟင်းလျာကတော့ ရန်ကုန်မှာ စားရဖို့မလွယ်
သော မြူရွက်သုပ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တောင် ... ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ခေါက်လာ
အနီးကမှ စားဖူးသည်။ ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ တင်မေထွန်းက
အမင်စီစဉ်ပေးတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ ဟင်းချက်ကောင်းမှန်းသိပြီးဖြစ်သောကြောင့် အဖေတို့ အမေတို့
အလိုကောင်းမယ်ဆိုတာ စိတ်ချပြီးသားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝက်သား
အစုံတုံးကိုခပ်ပြီး အဖေပန်းကန်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ အဖေက တဖဲ့ဖဲ့ပြီး
သုံးကြည့်သည်။ သူ သဘောကျလျှင် လုပ်လေ့ရှိတဲ့အတိုင်း မျက်နှာကို
လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပုန်းရည်ကြီးအနှစ်တွေပါ ထည့်နယ်ပြီး အားရပါးရ
သုံးတော့သည်။ တင်မေထွန်းတို့ဦးကြီးမှာ အဖေကိုကြည့်ရင်း “အင်း ...
ငွေတွေဆိုတာလည်း ငါတို့လိုပဲ ပလုတ်ပလောင်းစားတာပါပဲလား ဟရီ’
တွေ့မိပြီး စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်တူလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ရပ်ကွက်ထဲကလူကြီးတွေကိုပါ ဖိတ်ကြား၍ တစ်ဘက်ကလူကြီးတွေ မျက်စိလည်သွားသည်။ သြဇာကြီးဟန်တူသော စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းစကားပြောကြသည်။ အမေက ဦးဆောင်ပြီး စကားအစဉ်းကြီးတစ်ယောက်က ... ပြောတာလောက်သာရှိ၏။ ကျွန်တာကို အမေကပဲ ဆက်သယ်သွားသည်။

ဦးကြီးပြောတာကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူ သည်။ သို့ရာတွင် မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ အဆောတလျှင်မလုပ်စေချင်ဘဲ အလောက် ဖြစ်သွား၏။ အမေက မင်္ဂလာဆောင်ကို စလင်းမှာရော ရန်ကုန် နာရေးကိစ္စဖြစ်ပြီးတာမကြာသေးသဖြင့် သူများပြောစရာဖြစ်နိုင်သည် ဟု ခမ်းခမ်းနားနားပြုလုပ်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ သူတို့က စလင်း ထို့ကြောင့် နောင်နှစ်အထိ ရွှေဆိုင်းထားသင့်ကြောင်း။

သူပြောတာက သဘာဝကျနေသည်။ အမေဆုံးတာမှ မကြာသေး မီက သမီးက ... ယောက်ျားယူမယ်ဆိုရင် သိပ်မသင့်တော်တာတော့ အမှန်ပဲ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာကိုသာ အာရုံစိုက်နေမိသည် ... တစ်ဘက် အခြေအနေကို သတိမပြုမိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာလေးငယ်သွားတာ ကို ဟာကိုယ် မမြင်ရဘဲ သိနေ၏။ တင်မေထွန်းကို မသိမသာ တစ်ချက်လှည့် အကဲခတ်ကြည့်တော့ ဣန္ဒြေရရ မျက်လွှာချနေတာသာတွေ့ရသည်။ အမေ ကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်သည်။ အမေ ကြည့်လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ စိတ်ချထားဟန်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ခပ်ပြုံးပြုံးရှိနေ၏။

အမေကလည်း ညင်ညင်သာသာကလေး ခေါင်းတစ်ချက်ညှိ၍ လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင် ... ဦးကြီးပြောတာကို လက်ခံပါတယ် ... ကျွန်တို့ကလည်း မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို အလောတကြီးလုပ်ဖို့ စိတ် မကူးပါဘူး။ အခါလွန်တော့မှ စီစဉ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ဒါဆိုရင် တစ်နှစ်ခြား သွားပြီပေါ့”

အဲဒါပဲ။ အမေပြောပုံက သိပ်ပညာသားပါတယ်။ ဦးကြီးတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို လည်း ငြင်းပယ်ခြင်းမပြု။ သူဖြစ်စေချင်တာကိုလည်း ရအောင်ယူဖို့ အကူအညီ

ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အခါလွန်မှ စီစဉ်ပါမယ်ဆိုသော်လည်း သင်္ကြန်ကျွန်းက တာမှမလိုတော့။ ခုပဲ ဖေဖော်ဝါရီလထဲရောက်ပြီ။ အမေအပြောကြောင့်

“အင်း ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ ...”

ဟုဆိုလိုက်သောအခါ ... အမေကမ်းလှမ်းချက်က အတည်ပြုပြီး အလောက် ဖြစ်သွား၏။ အမေက မင်္ဂလာဆောင်ကို စလင်းမှာရော ရန်ကုန် ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ ... ခမ်းခမ်းနားနားပြုလုပ်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ သူတို့က စလင်း တော့ မင်္ဂလာအခမ်းအနား မလုပ်လိုတော့ပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတာလောက်ပဲ တော်ပါပြီဟု ဆိုသည်။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲကတော့ အောင်မြင်သွားပြီ။

အမေက သူလက်ကိုင်အိတ်ကြီးထဲမှ ပက်ကင်ပေါ့နှင့် သပ်ရပ်စွာ ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တစ်ထောင်တန် ဆွဲစက္ကူအုပ်များပါဝင်ကြောင်း သိလိုက်၏။ အထုပ်ကို ဦးကြီး၏ရှေ့မှာ ချလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မတို့ မိသားဖသားဝီဝီ တင်တောင်းပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ လက်မခံပါရစေနဲ့ ... ကျွန်တော်က တင်မေမရဲ့ မိရင်းရင်းလည်းမဟုတ်လေတော့ ...”

“ဒီလိုပါ ... ဒီကသမီးရဲ့အမေကိုရည်စူးပြီး အလှူတစ်ခုခုလုပ်နိုင် အောင်လို့ပါ ...”

အမေက ပြောသောအခါ စောစောကအတိုင်းကြီးကပဲ ‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ’ဟု ထောက်ခံပြန်သည်။ ထို့နောက် အမေသည် ကတ္တီပါသား နှစ်အုပ်ထားသော ဘူးကလေးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဖွင့်လိုက် တော့ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ထွက်လာသည်။ တင်မေထွန်းဘက်သို့ ရွှေ သွားပြီး သူလက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ စိန်လက်စွပ်ကို တင်မေထွန်း၏ ဘယ် ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟယ် ... သမီးနဲ့တိုင်းပြီးလုပ်ထားသလား အောက်မေ့ရတာကွက်တိပဲ ... ငါ့သမီး မှန်တယ်ဆိုရင် ... ဒီလက်စွပ်နဲ့ တော်ပါစေမယ် အမိဌာန်ပြုထားခဲ့တာ ...”

ဟု ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ လက်စွပ်ကလေးသည် သူ့လက်နှစ်ဖက်အလွန်လိုက်ဖက်လှသည်။ သူ့လက်ပေါ်ရောက်မှ မူလထက် အရောင်လက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ (သူ့လက်ပေါ်မှာဆိုလျှင် ဆင်ခြီးလက်စွပ်တောင် တဖြတ်ဖြတ်တောက်ပလာမှာပဲဟု တွေးမိကြောင်းကိုတော့ လူပြန်ပြီထင်မှာစိုးလို့ မပြောလိုတော့ပါ။)

နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော်က အမေ့ကိုဝေဖန်မိသည်။

“အမေကလည်းဗျာ ... သည်းထိတ်ရင်ဖိုစွန့်စားခန်းတွေ သိပ်လုပ်ချင်တာကိုး ... တကယ်လို့ လက်စွပ်က သူနဲ့မတော်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ သက်သက် ကသိကအောက်ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

အမေကပြုံး၍ ...

“အမေပါကွယ့် ... မပိုင်ဘဲလုပ်ပါမလား ... လက်စွပ်ကအသေအလတ်၊ အကြီး သုံးကွင်းယူလာတာ၊ မနေက တွေ့တွေ့ချင်း သူ့လက်ထဲကြည့်လိုက်တော့ အလတ်ကွင်းလေးနဲ့တော်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပဲ ...

အမေ့ကို တအားဖက်နမ်းလိုက်ချင်သည်။

“အမေကတော့ တကယ်ပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ ... အင်း ... တကယ်တော့ လက်စွပ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့လက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး စွပ်စွပ်သင့်တာ အမေရ ...”

“အမယ် ... မင်းက အဲဒီလောက်သတ္တိရှိလို့လား”

“နောက်တော့လည်း ရှိလာမှာပေါ့ကွာ ...”

ဟု အဖေက ဝင်ပြောသဖြင့် အမေ မျက်စောင်းထိုးသည်။

ရန်ကုန်မိုးက သင်္ကြန်လွန်တာနဲ့ စိတ်မချရတော့။ ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာဆောင်ကို မေလဆန်းဆန်းချင်းလုပ်မှကောင်းမည်ဟု အမေက အဆိုပြုသည်။ ပြီးတော့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာတွေ အများကြီးရှိနေ၏။ သတို့သမီးဝတ်စုံချုပ်တာကပဲ အမြန်ကြေးပေးတာတောင် အခန့်မသင့်လျှင် နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကြာတတ်သည်။ တင်မေထွန်းအနေဖြင့် အစ်မလေးကကြိုပြီးလာမှဖြစ်မည်။ တစ်ဘက်မှ လူကြီးများမှာ အမေ့ရည်းရုံးမှုအောက်ကိုရောက်ကုန်ကြသဖြင့် အစစသဘောတူကြလေသည်။

ဦးကြီးကိုလည်း ရန်ကုန်လိုက်လာပြီး ဘုရားတွေဖူး၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှပြန်ဖို့ အမေက ဖိတ်ကြားသည်။ ဦးကြီးက လာဖို့အဆင်မပြေ။ တင်မေထွန်းအနေဖြင့်လည်း လက်မထပ်ရသေးခင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လိုက်နေလို့ သိပ်မသင့်တော်။ ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်းက ဦးစိန်လှိုင်တို့အိမ်မှာ ခဏနေဖို့ စီစဉ်ရသည်။

တင်မေထွန်းအတွက် အဖော်အဖြစ် စိုးစိုးဦးက လိုက်နေပေးသည်။ ချွေးဌေးမြင့်ကလည်း မင်္ဂလာပွဲမတိုင်ခင် ဆယ်ရက်လောက်အလိုမှာ ခွင့်ယူပြီးရောက်ရှိလာသည်။ ကျော်ကြီးနှင့်အုန်းသန်းတို့ကတော့ ရက်နီးတော့မှ သိရှိလာကြလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က သူ့ဆီကို နေ့တိုင်းလိုလိုရောက်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြဖို့ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့်တော့ လက်ထပ်ပြီးသျှင်နေဖို့ အိမ်ရှာကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ငွေချေပြီး အဆင်သင့် တက်နေနိုင်သော အိမ်ဖြစ်ဖို့လိုသည်။ အမေက ပွဲစားတွေဆီမှာ ကြိုတင်စုံစမ်းပေးထားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လိုက်ကြည့်ကြသည်။

တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ အိမ်တစ်အိမ်ကို ရောက်တိုင်း ‘ဘယ်လိုလဲ၊ သဘောကျသလား’ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကိုဦးစားပေးပြီး မေးသည်။ သူကလည်း ‘ကိုဘုန်းမိုး ကြိုက်ရင်ပြီးတာပဲ’ဟု ပြန်ပြောတတ်သည်။

“မေထွန်းကြိုက်မှ ဝယ်ရမယ်လို့ အမေက မှာထားတယ်လေ”
 “မကြိုက်ဘူးရယ် မရှိပါဘူး ... ကျွန်မတို့အိမ်ထက်စာရင်တော့
 အားလုံး ကောင်းတာချည်းပါပဲ ...”

“ကိုယ်ကတော့ မေထွန်းတို့အိမ်မျိုးလေးကို ပိုကြိုက်တယ်”
 နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့စက်ရုံရှိရာသို့ သွားသောလမ်းမကြီး
 နားက နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံးကို ဝယ်ဖြစ်သွားသည်။ ခြံဝင်းကလေး
 ထဲမှာ ဆောက်ပြီးခါစ တိုက်သစ်ကလေးဖြစ်၏။ မြို့အထွက် ဆင်ခြေ
 အရပ်မှာရှိသောကြောင့် ဈေးလည်းသက်သာသည်။ လမ်းမကြီးမှ ပေနှစ်
 လောက်သာ အတွင်းသို့ဝင်ရသည်။

ထိုတိုက်ကလေးကို သွားကြည့်ကြစဉ်က ... တင်မေထွန်းသည်
 ဝန်တာမှာရပ်ပြီး အပြင်ကို ငေးကြည့်နေတာတွေ့ရ၏။ တိုက်၏ မျက်နှာ
 ချင်းဆိုင်မှာ အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်းသော ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုရှိ
 သည်။ ရှံ့ပင်ငယ်များ၊ ကုတ္တီပင်၊ မန်းကျည်းပင်၊ တမာပင်များ ပေါက်
 ရောက်နေသဖြင့် အညာဒေသအငွေ့အသက်မျိုးခံစားရစေသည်။ ထို့ကြောင့်
 ဒီတိုက်ကိုဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မင်္ဂလာဆောင်ရက် နီးလာသောအခါ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး
 အစုံအလင်ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုအခါ တိုက်အသစ်ကလေးကို မွမ်းမံကြ
 လိုအပ်သောပစ္စည်းတွေ ပရိဘောဂတွေဝယ်ကြ၊ ငြင်းကြခုန်ကြ၊ စားကြ
 သောက်ကြ၊ ပျော်စရာကြီးဖြစ်နေ၏။ တင်မေထွန်းလည်း ရန်ကုန်မှာ တော်
 တော်နေသားကျသွားပြီ။

“တင်မေထွန်းကို လက်ထပ်ခွင့်ရတာ မင်းကံကောင်းပါတယ်ကွာ”
 ဟု အုန်းသန်းကပြောသောအခါ ဌေးဌေးမြင့်က ...

“ဪ ... နင်ကတော့ ကံဆိုးတယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

စကားထောက်သည်။ အုန်းသန်းက ...

“ကလေးတစ်ယောက် မရခင်အထိတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ထင်
 ခဲ့မိတာပါပဲ ...”

“ဘာ ... ဒီကလေးက နင်နဲ့ပဲရတာမဟုတ်ဘူးလား ...”

“ဟေ့ကောင် ... မြန်မြန်ဝန်ခံလိုက်ကွ ... တော်ကြာ ငါတို့ဘက်
 သူညီလာဦးမယ် ...”

ဟု ကျော်ကြီးက ဝင်နောက်သဖြင့် ဌေးဌေးမြင့်က ကျောကိုထု
 သည်။

တိုက်သစ်မှာ ပစ္စည်းတွေရောက်လာသဖြင့် စိတ်မချရဘူး။ သူတို့
 နှစ်ယောက် စောင့်အိပ်ပေးမယ်ဟု ကျော်ကြီးနှင့် အုန်းသန်းတို့ကပြော
 သည်။ သူတို့အကြံကို ရိပ်မိသော်လည်း အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံနေသဖြင့်
 ဌေးဌေးမြင့်တို့က ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

ညဘက်ကျလျှင် ဒီနှစ်ကောင် ပုလင်းတစ်လုံးထောင်ပြီး စကား
 တွေပြောကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ညတိုင်းလိုလို ရောက်ဖြစ်သည့်။
 ညဉ့်နက်မှ ပြန်တာများသည်။ မတွေ့ကြတာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့်
 ပြောစရာစကားတွေက မကုန်နိုင်။ နည်းနည်းတွေလာသောအခါ ကျော်
 ကြီးက ကျွန်တော့်ကို စသသည်။

“တကယ်တော့ တင်မေထွန်းဟာ အကြွေးမဆပ်ချင်လို့ မင်းကိုယူဖို့
 ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလို့ ထင်တာပဲကွ ...”

“ဒီကောင်ကလည်း ပြန်မဆပ်နိုင်မှန်းသိလို့ တမင်ထုတ်ချေးခဲ့တာ
 ခင်မယ် ... ဟိုတုန်းက ချစ်တီးတွေလိုပေါ့ ...”

ဟု အုန်းသန်းကလည်း ဝင်နှိပ်ပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်
 ခေါက်တွေဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ဆိုးလို့မရ။

“မင်းတို့ကောင်တွေ ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်နေကြတာပါကွာ၊ အေးလေ
 သူကလည်း မနာလိုစရာကောင်းလောက်အောင်လှတာကိုး”

ဟု ချေပလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့၏ထံမှ အတိုင်း ခမ်းခမ်းနားနားစည်စည်ကားကားရှိပါသည်။ အဖိုးတန် လက်ခွဲတွေလည်း အများကြီးရပါသည်။ အဖေပြောခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ တင်မေထွန်းသည် သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။

သူ၏မိဘအုပ်ထိန်းသူများအဖြစ် ဦးစိန်လှိုင်နှင့် ဒေါ်ကြီးလှတို့က ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ သူတို့မှာ သားသမီးမရှိသဖြင့် ဒီလိုပွဲမျိုး ဆင်နွှဲရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုထင်နေခဲ့ကြတာ။ ခုလို ပွဲထွက်ခွင့်ရတော့ သဘောတွေကျပြီး ပြုံးပြုံးကြီးတွေဖြစ်နေကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် မင်္ဂလာခေည့်ခံပွဲမှာ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ (စက်ရုံက ဝန်ထမ်းရေးရာတာဝန်ခံ အပျိုကြီး မမြစိန်သည် မင်္ဂလာဆောင်မတိုင်ခင် သုံးရက်လောက်အလိုမှာပင် ရုတ်တရက် နေမကောင်းဖြစ်လို့ဟု အကြောင်းပြကာ ခွင့်ဆယ်ရက်ယူသွားပြီး မင်္ဂလာဆောင်သို့ မလာဘဲနေခဲ့ခြင်းသာ ထူးခြားမှုရှိသည်ဟုဆိုရမည်။)

ညဘက်ကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူဖျိုညလုပ်ရသည်။ လူများများ မပါ။ အုန်းသန်း၊ ကျော်ကြီးနှင့် ကိုအောင်မြိုင်တို့သာ ဖြစ်၏။ ကိုအောင်မြိုင်ကတော့ မပါလို့မဖြစ်။ သူသည် တရားဝင်ရာထူးအားဖြင့် ကျွန်တော်၏ လက်ထောက်စာရင်းကိုင်ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ သူက ဆရာဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အပေါ် ညီတစ်ယောက်လိုလည်း စောင့်ရှောက်တတ်သည်။

သူသည် စာရင်းအင်းကျွမ်းကျင်သည်။ အလုပ်လုပ်ရာမှာ ... စေ့စပ်သေချာသည်။ သစ္စာလည်းရှိသည်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်က ပြန်ပေးရတာကတော့ လစဉ်စာရင်းတွေချုပ်ပြီးတဲ့ညနေကျလျှင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုခေါ်သွားပြီး ပြုစုရခြင်းဖြစ်၏။ သူက ယမကာလေးတော့ ကြိုက်တတ်သည်။

အခုပွဲမှာလည်း သူ မပါလျှင်မပြီး။ ကိုအောင်မြိုင်နှင့် ဟိုနှစ်ကောင်သည် အရင်ကဆုံဖူးကြတာမဟုတ်။ မင်္ဂလာဆောင်နီးကားမှ စတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ယမကာဝိုင်းမှာ နှစ်ခွက်သုံးခွက်လောက် ဝင်ပြီး နှုတ်သွက်သွက်ရှိလာသောအခါမှာတော့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဦးနီးချစ်ခင်ခဲ့သော မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလိုဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အရက်သောက်တတ်သူ မဟုတ်သောကြောင့် ဆာနစ်ဝေါ်တာထဲကို သံပရာသီးစိတ်ထည့်သောက်ရင်း အာသာဖြေရသည်။

“ဘချလာနီကမှာတော့ ... တစ်ခွက်လောက်သောက်သင့်ပါတယ်” ဟု ဟိုကောင်တွေက ဆွယ်သေးသည်။ ကိုအောင်မြိုင်က ... “မသောက်တတ်တဲ့လူဟာ အစမလုပ်တာ ကောင်းတယ်” ဟု တားမြစ်လိုက်သည်။

နည်းနည်းထွေလာသောအခါ ကိုအောင်မြိုင်၏အတွေးအမြင်များကို ခြားနာကြရလေတော့သည်။ ပထမဦးစွာ တင်မေထွန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ချက်ပြုသည်။

“မောင်မိုး ... မင်းကို ငါအစက ဒီလောက်အထင်မကြီးခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ ကျေးဇူးစရာဖြစ်လာပြီ ... ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ရအောင်ယူနိုင်တာ ခက်ယူစရာပဲ ... ငါ အကဲခတ်လို့ရသလောက်တော့ ကောင်မလေးက ခပ်တော်တယ်ကွ ... ပြီးတော့ သူလှပက တစ်မျိုးပဲ ... ထူးခြားတယ်၊ ညှိဝှက်သိပ်သည်းတဲ့အလှဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း အဲဒါ ပြောမလို့ပဲ ... အစ်ကို့လို စကားလုံးလှလှ မသုံးတတ်လို့”

ဟု ကျော်ကြီးက ဝင်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာထားကို ကြည့်ပြီး နှုတ်ပေးနေတာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။ အုန်းသန်းကလည်း ဘုတ်တယ် ဟုတ်တယ်ဟု ဝင်ပင့်ပေးသည်။

ကိုအောင်မြိုင် အားတက်သွားပြီး ...

“အေးကွ ... အခုလို မင်္ဂလာဦးအချိန်မှာတော့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့

ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာလေးတွေ ဆွေးနွေးရင်ကောင်းမယ်”

“ဟာ ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ...”

ကိုအောင်မြင်သည် သူကချည်း ဦးဆောင်ပြီး စကားတွေပြော တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် အာခြောက်တာသက်သာအောင် တစ်ငဲ့ ဆွေ လိုက်ပြီးမှ ...

“တကယ်တော့ ... အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ပန်ကာနှစ်လုံးတစ် လေယာဉ်လိုပဲကွ ... အင်ဂျင်နှစ်လုံးစလုံးကောင်းပါမှ ပြောင့်ပြောင့်တစ် တန်း ဖွဲ့သန်းနိုင်မယ် မဟုတ်လား ...”

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့ ... ဟုတ်လိုက်လေ”

ကျော်ကြီးနှင့်အုန်းသန်းတို့ ပြိုင်တူရေရွတ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရွန်တာ၊ ပင့်တာမဟုတ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ကိုအောင်မြင်၏ စကားထဲ သဘောကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျော်ကြီးက ...

“အစ်ကို့စကားက သိပ်မှန်တာပဲ ... တကယ်မှတ်လောက်သာ လောက်တယ် ... အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောရတာ ပညာတိုးတယ်ဗျာ ... ဒါ ကြောင့်လည်း ငမိုးက ဆရာတင်ထားတာပဲကိုး ...”

“အေးကွ ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင် မိန်းမချောချောရတာ ဖြစ်မယ်၊ အဲ ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတုယူလို့ရအောင် အစ်ကို့ရဲ့ အိမ်ထောင် ရေးအကြောင်းလည်းပြောပါဦး ... သိပ်သာယာချောမွေ့မှာပဲနော် ... အစ်ကို့ဇနီးကရော တော်တော်ချောသလား ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ခွင်ထဲဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က ဟားလိုက်သည်။

“ဘာပေါက်တာလဲ၊ မင်းက”

“မင်းတို့မသိသေးဘဲကိုး၊ ကိုအောင်မြင်က ပန်ကာတစ်လုံးထဲပါပဲ ဆက်ဆံလာယာဉ်လိုပဲ၊ လူဖျိုကြီးကွ”

“ဟေ ...”

“ဒါပေမဲ့ သိအိုရီပိုင်းမှာတော့ ... သိပ်ကျွမ်းတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ကိုယ်တွေ့ပဲ”

ဟု ကိုယ့်ဆရာကို ပြန်မြှောက်ပေးရ၏။ ကိုအောင်မြင်ကလည်း ကျွန်တော့်စကားကိုနင်းပြီး ...

“ဒီလိုလေကွာ၊ ကျားထိုးတာတို့ စစ်တုရင်ကစားတာတို့မှာ ဘေးက ကြည့်တဲ့လူက ပိုပြီးအကွက်မြင်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ... ခုချိန်မှာ အောင် မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ ဘောလုံးနည်းပြဆရာကြီး အများစုဟာ တစ်ချိန်က သိပ်တန်းနာမည်ကြီးဘောလုံးသမားတွေ မဟုတ်ခဲ့ကြဘူးလေ ...”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ...”

“အေးကွ၊ ဘောလုံးဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချစ်ရတာ ခပ်ညံ့ညံ့ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းကို အားပေးရသလိုပဲကွ၊ အမျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်ပြီးမှ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရ ခါသထွက်ရ၊ ဝမ်းနည်းရ၊ စိတ်ကုန်ရနဲ့ သိပ်ဒုက္ခများတယ် ... ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်ကောလည်း မကြည့်ဘဲမနေနိုင်ဘူးလေ”

ကိုအောင်မြင် ရေချိန်ကိုက်နေပြီဖြစ်၏။

မိန်းမယူတာ တယ်လည်းမိမိရှိပါလားဟု ကျေနပ်စွာ တွေးမိခဲ့
ဟုတ်တယ်လေ။ မနက်အိပ်ရာနိုးကတည်းက မိန်းမက အားလုံး အဆင်သင့်
ပြင်ဆင်ပေးထားတာ တွေ့ရတာကိုး။ တခြားမိန်းမတွေတော့ ဘယ်လိုထဲ
မသိ။ တင်မေထွန်းကတော့ အသေးစိတ်ကလေးကအစ ဂရုစိုက်တယ်
သည်။

ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုတော့ သွားတိုက်ဆေးတောင် ကိုယ့်ဘာသာ
ညှစ်ထည့်စရာမလို။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုက်လျှင် သွားတိုက်ဆေးတင်ထား
ပြီးသား သွားပွတ်တန်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရမည်။ တန်းကလေးပေါ်မှာ
မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လွှားပေးထားသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ကိရိယာလေးက
လည်း သန့်စင်ထားပြီးသား။

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားတော့လည်း မနက်စောစောစာက
အဆင်သင့်။ ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်နှင့် ကြက်ဥကြော်၊ ထမင်း
ကြော်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ နန်းပြားသုပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး စသည်ဖြင့် တစ်နေ့
တစ်မျိုး စီစဉ်ပေးသည်။ စားလို့ပြီးတဲ့အခါမှာ ဓာတ်ဘူးထဲထည့်နှပ်ပေးထား
သော ကော်ဖီက အဆင်သင့်။

အစာသစ်တွေ ဗိုက်ထဲဝင်လာပြီဆိုတော့ အစာဟောင်းတွေ ပြန်

ဓာတ်ပစ်ဖို့လိုလာသည်။ ဒီအခါမှာလည်း အိမ်သာကအဆင်သင့်။ (အဲ ...
တော့ လွန်သွားပြီ။ အိမ်သာဆိုတာကတော့ အထဲမှာ လူမရှိရင် အမြဲတမ်း
ဆင်သင့်ပဲလေ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပေးစရာလိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ။)

ရေချိုးပြီးတော့ သူ အသင့်ထုတ်ပေးထားသော အဝတ်အစားတွေ
ကို ဝတ်ရသည်။ အင်္ကျီကြယ်သီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် တပ်ပေးသည်။ အလုပ်
သွားဖို့ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို အိမ်အပြင်ဘက် ဦးလှည့်ပြီး
ပေးထားတာ တွေ့ရလေသည်။

ကိုယ်စားသာနေသလို သူငယ်ချင်းတွေကော ဘယ်လိုနေလိမ့်မလဲ
သိချင်လာသည်။ ကိုယ်အဆင်ပြေနေတာကို ကြွားချင်တဲ့စိတ်က ပိုများ
သွားသလိုတော့ သေချာသည်။

ပုသိမ်ကရုံးကို အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားပြီး ဖုန်းဆက်သည်။ အဆက်
သွယ်ရတော့ ရုံးမှာ အုန်းသန်းမရှိ၊ ငွှေးငွှေးမြင့်ကပဲ ဖုန်းလာကိုင်သည်။
အတိုပဲ ပြောပြရတော့သည်။ ပြီးတော့ မေးသည်။

“နင်ကော၊ အုန်းသန်းကို အဲဒီလိုဂရုစိုက်သလား။”

“အောင်မယ် ... အကျင့်ပါလို့ ရာရာစစ”

“နင်ကလည်းဟာ ... ကိုယ့်ယောက်ျားကို နည်းနည်းပါးပါးတော့
စားပေးမှပေါ့”

“သွားတိုက်ဆေးကိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးပါတယ်ဟ”

“ဒီလောက်ဆိုရင်တော့လည်း မဆိုးပါဘူး”

“သိပ်အထင်မကြီးနဲ့၊ သူ့ဟာသူဆို အများကြီးညှစ်ထည့်တာ၊ သွား
တိုက်ဆေးတစ်ဘူးဆို ခဏလေးပဲ၊ ဒါကြောင့် အကုန်သက်သာအောင် ငါ
ကိုယ်တိုင် ညှစ်ထည့်ပေးရတာ၊ သိရဲ့လား”

“အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား သူငယ်ချင်းရယ် ...”

ကျော်ကြီးတို့ကတော့ ... ရေနံချောင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်နေ
သည်။ တယ်လီဖုန်းတော့ မရှိသေး။ လျှောက်ထားဆဲဖြစ်၏။ သူတို့ဆီ
ဆက်သွယ်ချင်လျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်ကိုဆက်လို့ရသည်။

ကျော်ကြီးက ဖုန်းလာကိုင်သည်။ ကျွန်တော်က တင်မေထွန်းက ရုစိုက်ပုံကိုကြားတော့ သူက ...

“ဟာ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒါနဲ့ ငါ မေးပါရစေဦး၊ မင်း ရေချိုးတဲ့ အခါ တင်မေထွန်းက ချေးတုန်းပေးသေးလား၊ အိအီးတွေ ဘာတွေကော ကုန်းပေးသေးသလား၊ ပြီးတော့ ...”

“အေပေး ... မယုတ်ပတ်နဲ့၊ မင်း ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား ...”

“ဘာလိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ငမိုးရဲ့ တင်မေထွန်း အခုလုပ်နေတာတွေက ဒိတ်အောက်နေပါပြီကွာ၊ ဟိုးရှေးခေတ်က မိန်းမတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေပါ။ ခုခေတ်မှာ ဒီလောက်ဦးစားပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး ...”

“မင်း အားကျရင် ကျတယ်ပြောပါကွာ ...”

“အေး ... အားကျတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒီလို ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံမှပေါ့”

“အားကျတယ်ဆိုတာက မီးအားကျတာကိုပြောတာ၊ ငါတို့ဆီမှာ တူးတွမ်တိအပြည့်မလာဘဲ ဝမ်းအိတ်တိလောက်ပဲလာလို့ ထရန်စဖော်မီနီပြီး သုံးနေတာကို ဆိုလိုတာ၊ ရှင်းပြီလား၊ တကတည်းကွာ ... ရန်ကုန်မှာ ဖုန်းလာတယ်ဆိုလို့ ဘာများအရေးကြီးလို့လဲဆိုပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း ထပြောလာတာ ... ခွီးမှပဲ”

ဟု တစ်ခွန်းဆဲပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြွေးလိုက်ရသဖြင့် တော်တော်ကျေနပ်သွား၏။

တစ်ရက်မှာတော့ မနက်စောစောစားရင်း မုန့်ဟင်းခါးထဲမှာ ထည့်စားသော ဘူးသီးကြော်ကို သတိပြုမိ၏။ စားနေကျက အချောင်းကြီးတွေကို တစ်ချောင်းချင်းကြော်ထားတာ။ အခုဟာကတော့ ... အချောင်းသေး

သေးလေးတွေကို လက်သုံးလုံးစာလောက် ပူးပြီးကြော်ထားခြင်းဖြစ်၏။ မုန့်နှစ်ပါးပါးနဲ့ ရွှေ့လေးဖြစ်နေသည်။

မေးကြည့်တော့မှ တင်မေထွန်းကိုယ်တိုင်ကြော်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ သူတို့အညာဘက်ကနည်းအတိုင်း မုန့်နှစ်ကို စပ်ထားသည်။ ချင်းကြက်သွန်ဖြူတို့ကို ညက်နေအောင် ထောင်းထည့်ထားသောကြောင့် မွှေးညံ့ပြီး အရသာရှိလှသည်။

ကျွန်တော် ကြိုက်မှန်းသိသဖြင့် ... တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှာ ထပ်ကြော်ပေးသည်။ ဘူးသီးကြော်တင်မကသေး။ ခရမ်းသီးကို အပိုင်းကလေးတွေ ချိုး၊ ကြက်သွန်ဥကြီးတွေကို အကွင်းလိုက်လှီး၊ ပန်းငရုတ်သီးတွေကို လေးဒိတ်ခွဲ၊ ပုစွန်ကလေးတွေကိုပါ မုန့်နှစ်လူးပြီးကြော်သည်။ ထို့နောက် နန်းကန်ထဲမှာ လှလှပပပြင်ဆင်လာသောအခါ ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ဈေးကြီးပေးရသော တစ်ပူရာကြော်နဲ့ တစ်ပုံစံအည်းပဲ။ သူကိုယ်တိုင်စပ်သော အချဉ်ရည်ကတောင် ပိုကောင်းသေးသည်။

ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက တတ်ထားတာလဲမေးတော့ ...

“အညာမှာတော့ ဒါမျိုးကြော်စားနေကျပဲ၊ ခုံးချောင်းဘက်က ရွာတွေမှာဆိုရင် ရင်ပေါင်စာဆိုတဲ့ ငါးကလေးတွေကို ခုလိုကြော်တာ သိပ်စားလို့ကောင်းတယ်”

နောက်တစ်ပတ်မှာ သူ့ကို ထပ်ကြော်ခိုင်းပြီး အဖေတို့အိမ်သွားပို့သည်။ သူ့လက်ရာလို့ မပြောသေးဘဲ စားကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ အဖေက ...

“ကောင်းတယ်ကွ ... ဘယ်ဆိုင်ကလဲ ... မှတ်ထားရမယ် ... စက်ရုံကို လူကြီးတွေလာတဲ့အခါ မှာကျွေးလို့ရတာပေါ့ ...”

အမေကတော့ စိပ်မိသလို ပြုံးနေသဖြင့် အမြန်ဖွင့်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဆိုင်ကဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး ... အဖေသမီးကိုယ်တိုင်ကြော်တာ”

“ဟေ့ ... တယ်ဟုတ်ပါလား ...”

ကျွန်တော့်အစ်မရောက်လာပြီး အကြော်တစ်ခု ယူစားသည်။ အစ်မက ဇီဇာကြောင်တတ်သည်။ အမေက ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးတဲ့

တိုင် ပေါ့တယ်။ ငန်တယ် မကြာခဏလုပ်တတ်သည်။ အစ်မသည် အကြောင်းကို တစ်ကိုက်ကိုက်ကြည့်ပြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အား ... ငရုတ်သီးစိမ်းကိုကြော်ထားတာကိုး ... ခပ်စပ်စပ်ကလေးစားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ...”

ဆိုပြီး မြိန်ရည်ရှက်ရည် ဝါးစားပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ...

“ငါ လက်ထပ်ပြီးရင် နင်တို့နဲ့လာနေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ အရေးသောက်ရေးအတွက် မပူရတော့ဘူး ...”

အစ်မက ထမင်းဟင်း လုံးဝမချက်တတ်၊ စိတ်လည်း မဝင်စားကုန်ပစ္စည်းဖြန့်ချိရေးကိစ္စကိုသာ ဝါသနာပါသည်။ တကယ်ဆိုရင် သူမ ကျွန်တော်ထက် အရင်လက်ထပ်ရမှာ။ အစ်မနှင့် စေ့စပ်ထားသော ဆရာဝန်က ဘွဲ့တစ်ခုထပ်ယူဖို့ နိုင်ငံခြားသွားနေရသဖြင့် လက်ထပ်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းထားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မလို ဂျိုဂျော့သမားကတောင် ချီးကျူးရတယ် ဆိုကတည်းက တင်မေထွန်းရဲ့ အရည်အချင်းက သိသာထင်ရှားနေပါပြီ။

“ဟယ်လို ... ပုသိမ်ကပါလား ... ကိုအုန်းသန်းနဲ့ ပြောချင်လို့ပဲ”

“ခဏကိုင်ထားပါနော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အုန်းသန်းပါ ခင်ဗျာ ...”

“ဟေ့ကောင် ... ငါကွ ...”

“ငမိုးလား ... ဘာကိစ္စလဲ ...”

“မင်းကို ငါ မေးစရာရှိလို့ ... ဒီမှာ ဌေးဌေးမြင့်မြင့်က တစ်ပူရာကြော်လုပ်တတ်သလား ...”

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ... စိတ်ကူးရှိတိုင်း စားချင်တာလုပ်စားရအောင် မင်းတို့လို ပိုက်ဆံပေါနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ ... ကြက်ဥမွှေကြော်တောင်

ကြက်သွန်လျှော့ထည့်နေရတာ သိရဲ့လား ... မင်းကို ငါ ရှင်းရှင်းလေး ပြောလိုက်မယ် ... တစ်ပူရာလောက်ကို စကားထဲ ထည့်ပြောမနေနဲ့ ... ခါနီး ပြိုင်ချင်ရင် ကလေးတစ်ယောက်ရအောင် အရင်ကြိုးစားလိုက်ဦး ...”

အုန်းသန်းက ကျွန်တော်ကို ပြန်မဲ့သည်။

ကျော်ကြီးဆီကိုလည်း ဖုန်းလှမ်းဆက်သေးသည်။ တယ်လီဖုန်းရှိသော အိမ်ရှေ့အိမ်မှလူက သွားခေါ်ပေးသဖြင့် စောင့်နေရသေးသည်။

အတန်ကြာမှ ထိုသူပဲ ဖုန်းပြန်ကိုင်ပြီး ...

“တစ်ပူရာကြော် လုပ်စားနေလို့ မအားသေးဘူးလို့ ပြောပါတယ်၊ နာစရာရှိရင် မှာထားပါတဲ့ ...”

အေပေး။ အုန်းသန်းက ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်မှာသိလို့ ကြိုပြီး သတင်းပေးထားတာဖြစ်မှာပဲ။ ထို့ကြောင့် ...

“အော် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း စိုးစိုးဦးရဲ့ ရည်းစားဟောင်း ဖုန်းဆက်တယ်လို့ ပြောပေးပါနော် ... ကျေးဇူးပဲ ...”

ဆိုပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ကြားတည်းက ပြောပေးရတဲ့လူတော့ အတော်အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားမှာပဲ။

တကယ်ဆိုရင် ... အမေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟင်းချက်ကောင်းတာ ပါပဲ။ တစ်ခုရှိတာက အမေသည် အကောင်းကြိုက်တတ်သည်။ ဆန်အကောင်းစား၊ ဆီဆို ထိပ်တန်း၊ ငံပြာရည်ကောင်းကောင်း၊ ငါးပိစိမ်းစားတောင် ဖြိတ်က တိုက်ရိုက်လာတာမှ သုံးချင်သည်။ ပိုက်ဆံရှိတော့လည်း ခွဲနိုင်တာပေါ့။ အဖေကလည်း သားကြီးငါးကြီးမှ ကြိုက်တတ်တော့ ဟန်တျာနေတာပဲ။

ကျွန်တော်သည်လည်း အမေလက်ရာတွေနဲ့သာ ကြီးပြင်းခဲ့သဖြင့် ငါးစပ်က လူပါးဝနေပြီ။ အသားမပါလျှင် မစားတတ်၊ ဆီပြန်ဟင်းမပါလျှင်

ထမင်းမမြိန်၊ တော်ရုံထမင်းဆိုင်မှာဆိုလျှင် ခံတွင်းမတွေ့တော့။

တင်မေထွန်းချက်တဲ့ဟင်းတွေက အမေချက်တာနဲ့ မတူ။ ကြည့်လိုက်ရင် အထင်ကြီးစရာမရှိ။ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်းမဟုတ်သို့ရာတွင် အရသာရှိသည်။ အမေချက်တာကမှ တစ်ခါတစ်ခါအကောင်းလွန်ပြီး အိလည်လည်ကြီး ဖြစ်တတ်သေးသည်။ သူ့ဟင်းတွေကတော့ အမြဲလိုလို အစပ်အဟပ်တည့်တတ်လေသည်။

စလင်းမှာတုန်းကတည်းက ... သူ့ ဟင်းချက်ကောင်းတာကိုတော့ သိခဲ့ပြီးသားပဲ။ ဒါကလည်း လက်ရာအပြောင်းအလဲ အသစ်အဆန်းမို့ စားလို့ကောင်းတာ၊ နေ့တိုင်းကျတော့ စားလို့ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်ထင်ခဲ့ဖူးသည်။ ခုကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ နောက်ဘဝထိအောင် မငြီးငွေ့ဘဲ စားနိုင်လို့မည်ထင်၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကပင် တစ်ခါတလေကျလျှင် ... 'သီးစုံစပ်' ချဉ်ဟင်း မစားရတာကြာပြီ 'ခရမ်းချဉ်သီးပန်ထွေဖျော်လေးလုပ်ပေးပါဦး' ဆိုပြီး တောင်းဆိုရ၏။ ကျွန်တော်သာမဟုတ်။ အသားမှအသားဆိုသော အဖေကတောင် 'ငါးလေးအိုးကပ်ချက်ရင် ငါ့ဆီလည်းပို့ပေးပါဦး' ဟု အော်အမှာတတ်လေသည်။

လူပျိုဘဝတုန်းက အိမ်မှာ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ဟင်းချက်လျှင် နှစ်ကျော့သုံးကျော့ ထပ်စားလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော် အားပါးတရစားနေတာကို ကြည့်ပြီး အမေက ...

"အင်း ... ခုချိန်မှာတော့ မင်းတို့ ကောင်းကောင်းစားရအောင် အမေက ချက်ကျွေးနိုင်သေးတယ် ... အိမ်ထောင်တွေကျလို့ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ နေပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ်ကံနဲ့ကိုယ်ပဲ ... ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးနဲ့ တွေ့မယ်မှ မသိဘဲ ... အဲဒီအခါကျရင်တော့ မင်းတို့မိန်းမက ချေးလေးနဲ့ပဲကျွေးကျွေး အမေက ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး ..."

ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

တလောက အမေတို့အိမ်ရောက်သွားတော့ ...

"ဟဲ့ ... ထမင်းစားပြီးပြီလား ..."

ဟု အမေက မေးသည်။

"အိမ်ကစားခဲ့ပြီ အမေ ..."

"ဘာဟင်းနဲ့ စားခဲ့သလဲ ..."

ကျွန်တော် အမေ့ကို နောက်ချင်သောကြောင့် ...

"ချေးနဲ့စားခဲ့တာ အမေ ..."

ဟု ပြောလိုက်သည်။ အမေကရယ်ပြီး ...

"တင်မေမချက်လို့ကတော့ ... နွားချေးကို ငါးပိချက်လုပ်ရင်တောင် စားကောင်းမှာပဲ ..."

အမေ့လိုပဲ ကိုအောင်မြင်သည်လည်း 'ပရီ - တင်မေထွန်း' တစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ (PRO - TIN MAY TUN = တင်မေထွန်းလိုလားသူ)

ကိုအောင်မြင်က လူပျိုကြီးဖြစ်သောကြောင့် ယုဒအိမ်ရာတိုက်ခန်း အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ငှားနေသည်။ သူ့လိုပဲ တခြားလူပျိုလူလွတ်တွေနဲ့အတူ ခုပေါင်းပြီးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဖြစ်သလိုချက်စားကြသောကြောင့် သူ့ထမင်းဘူးထဲမှာ ကြက်ဥဒေ့ကြော်တစ်လှည့်၊ ဟပ်ဗျိုင်တစ်လှည့်၊ အပြုတ်တစ်လှည့်သာ အတွေ့ရများသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းဆိုင်က ဟင်းကိုဝယ်ထည့်သွားသည်။ တချို့ရက်တွေကျတော့ စက်ရုံနားက ထမင်းဆိုင်မှာ ဝယ်စားသည်ဆို၏။

ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်ပြီးနောက် ထမင်းတူတူစားဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျမှ သူလည်း ကောင်းကောင်းကန်းကန်း စားရတော့သည်။ ကျွန်တော့် ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ ဟင်းတွေက အမြဲပိုပိုသာသာပါလာသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အပျိုကြီးမမြစိန်ကတော့ သူ့စိမ်းတွေနဲ့ ထမင်းအတူတူမစားတတ်ဘူး။ သူများဟင်းလည်း မစားတတ်ဘူးဆိုသော စကားအခံရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ကြားရသည်။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ အတူတူစားလိုသောဆန္ဒ ရှိကောင်း ရှိလိမ့်မည်။ ကိုအောင်မြင် ခွင့်ယူသောနေ့မျိုးတွင် ထမင်းပွဲပြင်ပေးခြင်း၊ ဟင်းချိုနွေးပေးခြင်းတို့ ပြုလုပ်တတ်တာကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းရခြင်းဖြစ်၏။ သူ့စကားနှင့်သူ ပိတ်မိနေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ကိုအောင်မြင်နှင့် အတူ

မစားချင်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း သူ့ဘာသာ သီးခြားစားသောက်နေခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော် လက်ထပ်ပြီးသောအခါ ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ တင်မေထွန်းလက်ရာတွေပါလာသည်။ ပထမဆုံးနေ့က ဟင်းရံအဖြစ် ပဲပုပ်နှင့် ခရမ်းခွံသီးချက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကိုအောင်မြိုင်က မြည်းကြည့်ပြီး ...

“အင်း ... တကယ်အဖိုးတန်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ ...”

တင်မေထွန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် အကဲပိုတတ်သည်ဟု စွပ်စွဲခံရသော ကျွန်တော်တောင်မှ နည်းနည်းတော့ ကြောင်သွားသည်။ ပဲပုပ်နဲ့ အဖိုးတန်တာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ။

“ဆိုစမ်းပါဦး အစ်ကိုကြီးရ ...”

“နေဦး ... တခြားဟင်းတွေ မြည်းကြည့်ဦးမယ် ...”

ကျန်တဲ့ဟင်းခွက်တွေ ခပ်မြည်းကြည့်ပြီးမှ ...

“အစစ်ပဲ ...”

“ဟင်းက အတုရယ်လို့ရှိလားဗျ ...”

“ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... ဒီမှာကွ ... ငါပြောပြမယ် ... ဟင်းတစ်ခွက်ကို မြည်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီဟင်းရဲ့လက်ရာရှင်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ရတယ်ကွ ...”

“တယ်ဟုတ်ပါလား အစ်ကိုကြီးရ ...”

ကျွန်တော်က နည်းနည်းပင့်ပေးလိုက်တော့ သူ အားတက်သွားပြီး “ဒီလိုရှိတယ်ကွ ... ဟင်းထဲမှာထည့်ချက်တဲ့ ငရုတ်သီးကို ညှစ်အောင်မထောင်းတာတို့၊ ပဲပုပ်ပေါက်မှာ အမြစ်တွေစင်အောင် မဖြတ်တာတို့ဟာ အပျင်းကြီးတဲ့မိန်းမတွေ လုပ်လေ့ရှိတယ် ... ဟင်းမနူးတာ၊ အသီးအရွက်တွေကို ပြတ်အောင်မလှီးတာမျိုးတွေရင် စိတ်မရှည်ဘဲ ပြီးစလွယ်လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ် ... ကြက်သားလိုဟာမျိုးကို အတုံးသေးသေးပစ်စိကွေးလေးတွေ တုံးထားရင် ကပ်စေးနည်းတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ ...”

... ထမင်းဟင်းထဲမှာ ဆံပင်မွေးကြီးပါလာတာတွေ့ရင်တော့ ညစ်ညစ်တိတ်တိတ်နေတတ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြနေတာပဲ ...”

မမြစိန်၏စားပွဲဆီမှ တစ်စုံတစ်ခု ဆောင့်ချလိုက်သောအသံကို ကြားသည်။ ကိုအောင်မြိုင်က သူ့ကို စောင်းပြီးကလိလိုက်တာကို ရိပ်မိသွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

တစ်ခါက သူချက်လာသောဟင်းကို ကျွန်တော့်အား လောကွပ်ထုပ်ပြီး ပေးဖူးသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဟင်းထဲမှာ ဆံပင်တစ်ချောင်း ပါလာသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒါကို အရင်တွေ့သွားသူက ကိုအောင်မြိုင်ဖြစ်နေသည်။ သူက ဆံပင်မွေးကို ဆွဲယူလိုက်ရာ ပုစွန်တစ်ကောင် ငြိပြီး ဘန်းလန်းကလေးပါလာသည်။ ‘ကြည့်စမ်း ... ပုစွန်က လတ်ဆတ်လိုက်တာ ငါးမျှားကြိုးတောင်ပါလာတယ်’ ဟု ကိုအောင်မြိုင်က ရဲနဲ့ဖူးတာကိုး။

“ကဲပါဗျာ ... ဒီဟင်းတွေကကော ဘယ်လိုနေသလဲဗျ ... အကဲဖြတ်စမ်းပါဦး ...”

သူ့မှတ်ချက်က ကောင်းမယ်မှန်းသိနေသည့်တိုင် နားထောင်လိုက်မည်သေးသည်။ ကိုအောင်မြိုင်က ဆိတ်သားလုံးဟင်းကို ခပ်၍ ကျွန်တော့်မျိုးကန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ...

“ဒီဟင်းတွေကတော့ စောစောကပြောတဲ့ ပြစ်ချက်တွေကင်းစင်တဲ့ အပြင် စေတနာရန်ကလေးတောင် သင်းပျံ့နေသေးတယ်”

“ဗျာ ... စေတနာအနံ့ ...”

“ဟုတ်တယ်ကွ ... ဟင်းဖြစ်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ချက်ရင် သာမန်ဟင်းမျိုးပဲဖြစ်မယ် ... ကော့င်းကောင်းစားပါစေဆိုတဲ့ စေတနာပါ ဆရာပေါင်းပြီးချက်မှ အရသာထူးခြားတဲ့ ဟင်းတစ်ခွက်ဖြစ်လာမှာ ... ဒီဟင်းကတော့ စေတနာတင်မကဘူး ... မေတ္တာပါ ထပ်ပိုးထားတဲ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ ...”

ထို့နောက် ... ပဲပုပ်ချက်ဟင်းခွက်ကိုယူပြီး မမြစိန်၏စားပွဲရံရာသို့ သွားသည်။

“မမြစိန် ... ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် မြည်ကြည့်ပါလားဗျ ...”

“မမြည်းချင်ပါဘူး ... သူများချက်တဲ့ဟင်း မစားတတ်ဘူးဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ...”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဆောရီးပဲဗျာ ... ကျွန်တော်ကတော့ သူများချက်တာစားနေကျ ပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက်လာသည်။ မမြစိန်က ‘အလကား ... တော့ ချက်တွေ’ ဟု ရေရွတ်သည်။ ခပ်တိုးတိုး ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပါးလှပုံကိုပါရောပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖော်လိုရ၏။ ပြောပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ... မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထမင်းငုံစားနေလိုက်သည်။

မမြစိန်သည် ... ကျွန်တော်လက်ထပ်ခါနီးမှာ ကပ်ပြီးခွင့်ယူသည့် မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း ဖိတ်ထားပါလျက် ရောက်မလာခဲ့။ ခုနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်တန်းတန်းလုပ်နေသည်။ အလုပ်ကို ကလွဲပြီး စကားသိပ်မပြော။

အရင်ကဆိုလျှင် ... ကျွန်တော့်အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အဖေကိုယ်တိုင်က သူ့ကို အပ်ထားသယောင် ပြောတတ်သေးသည်။

ကိုအောင်မြင်နှင့် ကျွန်မတော်က နေ့လယ်ဘက်ဆိုလျှင် စက်ရုံနဲ့ မလှမ်းမကမ်းကဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်လေ့ရှိ၏။ မိုးသီးသည်းနေလို့ဖြစ်စေ၊ အလုပ်များနေလို့ဖြစ်စေ အပြင်မထွက်ဖြစ်သော အမျိုးတွင် မမြစိန်က ကော်ဖီဖျော်တိုက်တတ်သည်။ ထိုအခါ ခွကျကျဖြစ်ပြန်သည်။ သူက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ ဖျော်လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သူ့အမြင်မှာ ကိုအောင်မြင်နဲ့ သူနဲ့ ရာထူးအဆင့်ချင်းတူသောကြောင့် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုလုပ်ပေးစရာမလို။ ကိုအောင်မြင်ကို အကြောမတညတာလည်းတစ်ကြောင်းပေါ့ ... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကျပြန်တော့လည်း

တစ်ယောက်တည်းသောက်ရမှာ မျက်နှာပူစရာကြီးဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် “ကိုအောင်မြင်အတွက်လည်း တစ်ခွက်ပိုဖျော်လိုက်ပါ အစ်မကြီးဗျ ...”

ဟု ချောရသည်။ ကျွန်တော့်တောင်းဆိုချက်မို့ မပယ်ရှားဘဲ ဖျော်ပေးရသော်လည်း ကြည်ကြည်သာသာတော့မဟုတ်။ ပန်းကန်ကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ချတာမျိုးလုပ်ရင်း ဆန္ဒပြတတ်သည်။ ကိုအောင်မြင် ဆိုတဲ့ ခုကလည်း လွယ်တာမဟုတ်။ မမြစိန်ကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ထေ့လိုက်ဆိုလိုက်ရမှ ကျေနပ်သည်။ ကော်ဖီကို မြည်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ ... ကောင်းလိုက်တာ ... အရမ်းအစပ်အဟပ်တည့်တာပဲ။ ငိုလက်ရာမျိုး ရှားတယ် ...”

ဟု ချီးကျူးသည်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူပဲဖျော်ဖျော် ဒီအရသာ၊ အစပ်အဟပ်ပဲ ထွက်မှာပဲလေ။ ကော်ဖီမစ်အထုပ်ကို ဖောက်ပြီး ဖျော်တာမို့။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် မတည့်ကြတာ။

မမြစိန်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ရေနွေးကြမ်းကို ဓာတ်ဘူးနှင့်ထည့်ပြီး နှပ်ပေးထားတတ်သည်။ ကိုအောင်မြင် ယူသောက်လျှင် မကြိုက်။

ကျွန်တော် လက်ထပ်ပြီးတဲ့ နောက်ရိုင်းမှာတော့ ကော်ဖီလည်း နှပ်မပေး။ ရေနွေးကြမ်းလည်း နှပ်မပေးတော့။ သောက်ချင်လျှင် ကိုယ့်ဘာသာဖျော်ရသည်။

“ငါဖျော်ပေးပါ့မယ် ... ငါ့လက်ရာလည်းကောင်းပါတယ်ကွ”

ဟု ကိုအောင်မြင်က အလိုက်တသိပြောသည်။ သို့ရာတွင် ... ကျွန်တော်က အခန့်သားထိုင်ပြီး ခိုင်းတာမျိုး၊ မသင့်တော်သောကြောင့် ငိုဖျော်တဲ့အခါဖျော်၊ ကိုယ်ဖျော်တဲ့အခါဖျော် လုပ်ရသည်။ ကော်ဖီက ငါ့အဖေ့မှာမှရှိသော်လည်း ရေနွေးကြမ်းနှပ်တာကျတော့ သိပ်မလွယ်။ တစ်ခါအလေ ပေါ့သွားသည်။ တစ်ခါတလေ ခါးသွားသည်။

တစ်ရက်မှာ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငှဲသောက်ကြည့်ပြီး ... ကျွန်တော့် နှစ်ယောက်လည်း ...

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရေနွေးကြမ်းကလည်းဗျာ ... ခါးလန့်နေတာပဲ”

မင်း

“အေးကွ ... လက်ဖက်ခြောက်အသစ် ဝယ်ထားတာကွ ... ကြည့်တာ အခါပေါ့မယ်ထင်တာနဲ့ ပိုပိုသာသာလေး ခပ်လိုက်မိတယ်၊ ကိစ္စပေါ့ပါဘူး ... တစ်ဝက်လောက်သွန်ပစ်ပြီး ရေနွေးထပ်ရောလိုက်တာပေါ့ ...”

“တော်ပါတော့ဗျာ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ သွားကြရအောင် အဲဒီမှာ ရေနွေးကြမ်း အဝသောက်ကြတာပေါ့ ...”

နောက်တစ်နေ့ စက်ရုံကိုရောက်တော့ ကိုအောင်မြိုင် မလာသေး မမြစိန်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ ဓာတ်ဘူးရှိနေသည်။ ကောက်ကိုင်ပြီး ချိန်ဆကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ရေနွေးကြမ်းအပြည့်ရှိနေကြောင်း သိရ၏။ မမြစိန်ကို တစ်ချက် စောင်းကြည့်သည်။ သူမဟုတ်သလိုဘဲ။

-----♥-----

လချုပ်စာရင်းတွေ စစ်ဆေးကြည့်ရုံနဲ့တင် တင်မေထွန်းဘေးမှာ ဘာရပ်သည်။ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ထင်သည်။ ဘာမှ မပြော။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်တော့မှ ...

“တစ်ခုခုသောက်လိုက်ပါလား ...”

“ကောင်းသားပဲ ...”

“အပူသောက်မလား ... အအေးသောက်မလား ...”

“ဒီည အိုက်စပ်စပ်နဲ့ ... အအေးပဲသောက်မယ် ...”

“ဒိန်ချဉ်သောက်မလား ...”

“ရှိလို့လား ...”

သူ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ဖျော်စက်မွှေသံကြားရသည်။

ကိုအောင်မြိုင် ပြုစုပေးထားသော စာရင်းတွေက သပ်ရပ်ရှင်းလင်းသည်။ ပျော့ကွက်၊ ဟာကွက်မရှိ။ တာဝန်ရှိလို့သာ စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်တော့ စိတ်ချရပြီးသား။ လက်မှတ်ထိုးပြီး အဖေ့ဆီ တင်ပေးလိုက်ရုံသာဖြစ်၏။

တင်မေထွန်းသည် ဒိန်ချဉ်ဖန်ခွက်ကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာသေးသော ကျွန်တော် ဒိန်ချဉ်သောက်နေတုန်းမှာ သူကပြောသည်။

“ကိုမိုး နားချင်ရင်နားလိုက်လေ ... စာရင်းတွေ ကျွန်မစစ်ပေးမယ် ...
ဟုတ်သားပဲ ... ခုမှ သတိရသည်။ သူသည်လည်း အဝေးသို့
တက္ကသိုလ်က အီကိုဘွဲ့ရထားတာပဲ။

“နေပါစေ ... ကိုယ့်ဘာသာစစ်ပါမယ် ... ကိုယ့်မိန်းမကို မခိုင်းရဘူး ...
ပါဘူး ... ”

ကိုယ့်မိန်းမဆိုသော စကားလုံးကို ပြောရတာ တော်တော်အရသာ
ရှိသည်။ သူက ပြုံးပြီး ...

“အဲဒီလိုဆို ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ခိုင်းရက်သလို ခြေ
နေမှာပေါ့ ... ”

“မေထွန်းလည်း အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတာပဲ ...
ဒါက ဘာပင်ပန်းလို့လဲ ... ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးကလည်း ဝိုင်းကူလုပ်
ပေးနေတာပဲ ... တစ်ခါတလေ လုပ်စရာတွေ ကုန်သွားလို့ ဘာလုပ်
ကောင်းမလဲ နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ကြရသေးတာပဲကော”

သူ့အတွက် အဖော်ရအောင် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ဒေါ်ထား
ပေးသည်။ အဒေါ်ကြီးက လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရှိသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... အိမ်မှာ အခန့်သားထိုင်စားသလိုကြီး ဖြစ်သေး
တယ်လို့ ထင်မိတယ် ... အဲဒါကြောင့် စက်ရုံမှာ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု
ဝင်လုပ်ချင်တယ်လို့ အဖေ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းမလားတောင် စဉ်းစားမိသေး
တယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ... ”

သူ ခဏဆိုင်းပြီးမှ ...

“ကိုမိုးတို့ စီးပွားရေးမှာဝင်ပြီး ချယ်လှယ်ချင်လို့ ခြေလှမ်းပြင်တာပဲ ...
အထင်ခံရမှာစိုးလို့ ... ”

“ကိုယ်ကတော့ အဲဒီလိုထင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ”

“တခြားလူတွေက ထင်ချင်ထင်မှာပေါ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမိုး
လုပ်ကို အိမ်ကနေ ကူလုပ်ပေးတာကတော့ ပြဿနာရှိမယ် မထင်

ဘူး ... ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကွန်ပျူတာစာရင်းကိုင်သင်တန်းတက်ရင်
ဘာင်းမလားလို့ ... ”

“ကွန်ပျူတာစာရင်းကိုင် ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကွန်ပျူတာနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီးတိကျတယ်၊ မြန်
ဆည်းမြန်တယ် ... လအလိုက် နှစ်အလိုက် ပြန်ပြီးစစ်ဆေးချင်ရင်လည်း
ချယ်လှယ်ကူကူရှာလို့ရတယ် ... ”

သူ့စိတ်ကူးက မဆိုးလှ။ ကျွန်တော်တို့စက်ရုံမှာ ကိုအောင်မြိုင် ရှိနေ
လို့ အဆင်ပြေခြင်းဖြစ်၏။ ကိုအောင်မြိုင်လို သမားရိုးကျစာရင်းကိုင်
ကျွမ်းကျင်သူမျိုးက ရှားပါးနေပြီ။ တစ်ချိန်ကျလျှင် စာရင်းကိုင်တိုင်းသည်
ဆက်တော့ပုံကွန်ပျူတာနဲ့သာ အလုပ်လုပ်ကြတော့မည်။

“ကဲပါလေ ... နောက်မှ အဲဒီကိစ္စ စဉ်းစားတာပေါ့ ... ခုတော့
ကိုယ်အလုပ်လုပ်နေတာကို ဘေးကနေ ပြုံးပြီးလေးထိုင်ကြည့်ပေးစမ်းပါ”

“ကြည့်တာတောင် ပြုံးရဦးမယ် ... ဟုတ်လား ... ”

“အင်းလေ ... ဒါမှ အမောပြောမှာပေါ့ ... ”

“ကိုမိုးက စာရင်းတွေစစ်နေတော့ ကျွန်မ ပြီးတာကို ဘယ်လိုလုပ်
နိုင်မှာလဲ ... ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း စာရင်းတွေ နောက်နေ့မှ စစ်တော့မယ်၊ အခု
ပြီးပြလေ ... ကိုပဲ သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေမယ် ... ”

ကျွန်တော်က စာရင်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

သူ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါသည်။ သူသည် လုပ်ငန်းရှင်
တစ်ယောက်၏သား (သူ့အခြေအနေနှင့် ကြည့်လျှင် သူဌေးသား)
တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခွင့်ရသည်။ မပူပင်မကြောင့်ကြရတဲ့ ဘေးဆေး
သက်သာသောဘဝမှာ နေရသည်။

တစ်ခုစဉ်းစားစရာရှိတာကတော့ ... ကျွန်တော့်အစ်မသည် သူ့ဘဝမှာ သမီးဆိုပြီး ဇိမ်နင်းနေသူမဟုတ်။ စက်ရုံ၏အရေးပါသော ဖြန့်ချိ ရေးအုပ်ကို တာဝန်ယူထားသူဖြစ်၏။ အစ်ကို၏ဇနီးကလည်း သူ့မိဘဘက်က ပိုင်သော ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ကြီးမှာ ဝင်ကူလုပ်နေသည်။ မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ အခန့်သားထိုင်စားသလိုဖြစ်နေသောကြောင့် တင်မေထွန်းအနေဖြင့် မျက်နှာပူဟန်တူသည်။ သို့မဟုတ် မျက်နှာမေသည်ဟု ခံစားရသလားမသိ။

ကျွန်တော်ကတော့ ... သူ့ကို ဘာမှမလုပ်စေချင်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် အဆင်ပြေပြေ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး လျှောက်လှမ်းခဲ့ရခြင်းမဟုတ်။ သူ့အမေ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာဆိုလျှင် စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းခဲ့ရတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ ပြည့်စုံသောအခြေအနေမှာ သက်သောင့်သက်သာနေစေချင်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်တာက သူ့အပြီးသာ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုပြောခဲ့သလို ပြီးပြီးကလေးသာ ကြည့်နေပေးမယ်ဆိုလျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိသော စာရင်းဇယားတွေအကုန်လုံးကို တစ်ညအတွင်း ပြီးအောင်စစ်ဆေးနိုင်သော စွမ်းအားတွေတောင် ရှိလာလိမ့်မည်ဟုထင်၏။

တကယ်တော့လည်း သူပြောသော စိတ်ကူးမှာ မှန်ကန်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စက်ရုံသည် လောလောဆယ်တွင် အလတ်စားအဆင့် လောက်သာရှိသော်လည်း လုပ်ငန်းတိုးတက်မှုအခြေအနေအရ နောင်တွင် ထပ်မံတိုးချဲ့ရဖွယ်ရှိသည်။ အဖေက ရေပိုက်စက်ရုံထပ်တည်ဖို့ စဉ်းစားနေသလို အစ်ကိုကလည်း ဝါယာကြိုးတွေထုတ်လုပ်ချင်နေသည်။ လုပ်ငန်းကြီးလာလျှင် စာရင်းဇယားတွေ ပိုများလာမည်။ ခေတ်နှင့်အညီ ကွန်ပျူတာနှင့် စာရင်းကိုင်ဖို့ လိုအပ်လာတော့မည်။

ခုချိန်ကျမှ ကိုအောင်မြင်ကို ကွန်ပျူတာစာရင်းကိုင်သင်တန်း တက်ခိုင်းလို့မဖြစ်။ တက်မှာလည်းမဟုတ်။ သူ့ပညာကိုသာ သူ ယုံကြည်သည့် ဂဏန်းပေါင်းစက်ကိုတောင် သိပ်အားကိုးချင်သူမျိုး မဟုတ်။ တစ်ခါက စုတ်

တက်ကက်ကိုသွားတော့ ကိုအောင်မြင်လည်း ပါလာသည်။ ဝယ်တဲ့ပစ္စည်းတွေက ဆယ့်လေးငါးမျိုးလောက်ရှိမည်။ ကောင်တာမှငွေရှင်းတော့ စာရေးလေးက ပစ္စည်းတစ်မည်ချင်း၏ တန်ဖိုးတွေကို စက်ထဲရိုက်သွင်းသည်။ မှာကဆုံးပစ္စည်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သောအခါမှာပင် ကိုအောင်မြင်က နှစ်သောင်းလေးထောင် ငါးရာရှစ်ဆယ် မဟုတ်လား' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကောင်မလေး အံ့သြသွားရ၏။

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာရှိသည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ဒီကူးတာ၊ ဓာတ်ပုံတွေသိမ်းတာလောက်ပဲ လုပ်ဖြစ်သည်။ အင်တာနက်ကတော့ အစ်ကိုရုံးခန်းမှာပဲ ချိတ်ထားသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခုခုရသည်။ တင်မေထွန်းဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားအောင် ကွန်ပျူတာစာရင်းကိုင်သင်တန်း တက်ခိုင်းလိုက်မည်။ ပြီးမှ ... ကျွန်တော်က သူ့ဆီက ပြန်လေ့လာမည်။ လမ်းညွှန်စာအုပ်အကူအညီနဲ့ ဆိုလျှင် အဆင်ပြေမည်။ ကျွန်တော်သည် အခြေခံလောက် တီးမိခေါက်မိပြီးသားဆိုတော့ အခက်အခဲမရှိနိုင်။

သို့ရာတွင် သူသည် သင်တန်းတက်တဲ့စခန်းကို မရောက်လိုက်။

မနက်စောစော နန်းကြီးသုပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်စားသောက်ပြီးနောက် စက်ရုံကိုသွားဖို့ အဝတ်အစားလဲနေတုန်းမှာ ခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲ အစ်ချက်ဖြစ်သွား၏။ အမြင်အာရုံက ဓမ္မာမျှဝေဝါးသွားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းထဲကတင်းကျပ်ပြီး ပျို့တက်လာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ အမြန်ပြေးရသည်။ သက်ဆေးကြောခွက်ပေါ် ငုံ့ချလိုက်စဉ်မှာပင် ဝေါခနဲ အန်တော့သည်။

တင်မေထွန်းသည် နောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော့် ကျောက်ဖိပေး၊ ပခုံးကိုနှိပ်ပေးရင်း ...

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ... နန်းကြီးသုပ်က ရင်ပြည့်သွားလို့လား၊ ညက

အိပ်ရေးပျက်လို့ထင်တယ်၊ နေသာရဲ့လား ... ရှုဆေးယူမလား ... ”

စသည်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်က လက်က ပြလိုက်သည်။ အစာကုန်သလောက်ရှိတော့ လေတွေ အန်သေးသည်။ သက်သာသွားတော့မှ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ သူ့အ နားမလည်သလိုကြည့်နေသည်။ ဘယ်နှယ် မူးပြီးအန်တဲ့လူက ရယ်လာ ပြုံးလားနဲ့ ဦးနှောက်ထိပြီး ပေါက်သွားပြီဟု ထင်မလားမသိ။ ကျွန်တော်က လေချည်တစ်ချက်အန်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကိုယ့်ကို အမေက ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက အဖေလည်း ခုလိုဖြစ်တယ် တဲ့ ... ”

“ဘယ်လိုရယ် ... ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့အမျိုးက ထူးဆန်းတယ် ... မိန်းမ ကိုယ်ဝန် ရှိရင် ယောက်ျားက မူးတာအန်တာဖြစ်လေ့ရှိတယ် ... ”

“ပေါက်ကရတွေ ... ”

“တကယ်ပြောတာ ... ကဲ ... ကိုယ်ထင်တာ ဟုတ်သလား ... ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ကျွန်တော် မချင့်မ ဖြစ်ပြီး သူ့လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကိုကိုင်၍ ...

“ပြောလေ ဟုတ်လား ... ”

ထပ်မေးတော့မှ ...

“ထင်တော့ထင်တာပဲ၊ တပ်အပ်မပြောနိုင်သေးဘူး ... အဲဒါဆေးခန်း သွားပြရင်ကောင်းမလားလို့ မေးတော့မလို့ စိတ်ကူးတုန်း ကိုမိုးက ခုလိုဖြစ် တာပဲ ... ”

ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်သွား၏။ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာကျော်စိုးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ်အိုဂျီဆီမှာ အပ်ရင်ကောင်းမလဲ တိုင်ပင်ရသည်။ ကျော်စိုး က ... သူထိုင်နေသော အထူးကုဆေးခန်းက ဆရာမကြီးဆီမှာပဲအပ် ဆေးခန်းက သေးပေမဲ့ စိတ်ချရတယ်၊ ခွဲခန်းလည်းရှိတယ်၊ လူနာကိုလည်း သိပ်ဂရုစိုက်တယ်၊ သူ စာရင်းသွင်းထားပေးမယ် ... ညနေ ခြောက်နာရီ အရောက်လာခဲ့ဟုဆိုသည်။

ညနေ အပြန်ဝင်ခေါ်မယ်၊ အဆင်သင့်ပြင်ထားဟု တင်မေထွန်းကို ချာပြီး စက်ရုံကိုထွက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်သွားတယ်ဆိုပေမဲ့ ဘာမှ မယ်မယ် ရရ မလုပ်ဖြစ်။ စိတ်က အိမ်ကိုပဲ ရောက်နေသည်။ တစ်ချိန်လုံး နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရ၏။

နောက်တော့ အစ်ကိုကိုမေးဖို့ သတိရသည်။ ဖုန်းဆက်မည်ပြုပြီးမှ လူကိုယ်တိုင်တွေ့လိုက်တာကောင်းမယ်ဆိုပြီး အစ်ကိုရုံးခန်းဘက် ထွက် လာခဲ့သည်။ အစ်ကိုအခန်းက ဟိုဘက်ခြမ်းမှာဖြစ်သောကြောင့် စက်ရုံထဲ ဖြတ်သွားရ၏။ အလုပ်သမားတချို့က လှမ်းနှုတ်ဆက်သော်လည်း ကိုယ့် စောနဲ့ကိုယ်မို့ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြခဲ့သည်။

အစ်ကိုသည် အင်တာနက်ဖွင့်ကြည့်နေ၏။ သူ ကြည့်နေတာက ဝါယာကြိုးအမျိုးမျိုးနှင့် အညွှန်းစာတွေဖြစ်၏။ အစ်ကိုကတော့ အခုတလော မှာ ဝါယာကြိုးကလွဲလျှင် ဘာမှစိတ်ဝင်စားပုံမရ။ မုန့်ဟင်းခါးတို့ ခေါက်ဆွဲ တို့စားရင်တောင် ဝါယာကြိုးတွေလို့ ထင်မလားမသိ။ ကျွန်တော် ရောက်နေ တာကို ခဏကြာမှ သတိပြုမိ၏။

သူက မော်ဒီတာကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး ...

“ဗီယက်နမ်ကထုတ်တဲ့ ဝါယာကြိုးတွေကွ ... သူ့အဆိုအရတော့ ဥရောပက စက်ပစ္စည်းနဲ့ နည်းပညာကိုသုံးပြီး ထုတ်တာတဲ့ ... ကွာလတီက ကောင်းပြီး ဈေးနှုန်းကျတော့ သက်သာတယ် ... ဈေးကွက်ထဲမှာ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ စုဝင်နေပြီ ... နမူနာသဘောဝယ်ပြီး စမ်းကြည့်တော့ မဆိုးဘူး၊ တရုတ်ပစ္စည်းထက်သာတယ် ... ဈေးက မတိမ်းမယိမ်းဘဲ ... အဲဒီလိုစက် မျိုး ဒီမှာတည်နိုင်ရင် အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ် ... ငါ အီးမေးရိုက်ပြီး စုံစမ်းကြည့် မယ် ... ”

အစ်ကိုက အာဘောင်အာရင်းသန်သန် ပြောနေသဖြင့် ‘ဟုတ်တာ ပေါ့’ ‘ကောင်းသားပဲ’ စသည်ဖြင့် အလိုက်သင့် စကားထောက်ပေးနေရ သည်။ ပြောလို့အားရတော့မှ ...

“အဲ ... မင်းလာတာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ... ”

ဟု မေးသည်။

“မေးစရာလေးရှိလို့ပါ ...”

“ဘာလဲကွ ...”

“ဟိုဟာလေ ... အစ်ကိုသမီးအကြီးမ ကိုယ်ဝန်ရှိကာစအချိန်မှာ အစ်ကို မူးတာအန်တာဖြစ်ခဲ့ဖူးသလားလို့ ...”

“ဘယ်လို ... မင်းပြောတာ မရှင်းဘူး ... ငါမိန်းမ အန်တာဆို ပြောတာလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ... အစ်ကို အန်သေးလားလို့မေးတာ ...”

“ဘာ ... ငါက ဘာလို့အန်ရမှာလဲ ... ဟာ ... မင်း တော်တော်စွာ တဲ့ကောင်ပဲ ... ဒီမှာ အလုပ်များနေရတဲ့ကြားထဲ ...”

ဟု ပြောပြီး ကွန်ယူတာဘက် ပြန်မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ထပ်မံနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အရောက်မှာ ...

“ဟေ့ မောင်မိုး ...”

အစ်ကိုက လှမ်းခေါ်သဖြင့် ရပ်ပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ထဲ ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ရင်း ...

“ဘာလဲကွ ... တင်မေမမှာ ကလေးရှိနေပြီထင်လို့လား?”

“အဲဒါသိချင်ရင်တော့ အင်တာနက်ထဲက ဂူးဂဲလ်တက်မေးလိုက် ပေါ့ ...”

ဟု ခွတိုက်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ ... မမြစိန်က ကော်ဖီသောက်မလားမေးသည်။ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ပြီးတော့ ...

“အစ်မကြီး ...”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မှားမှန်းသိ၏။ ကိုယ့်ဘာသာ ယောင်ချာချာဖြစ်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ သူက အပျိုကြီးပဲ၊ ဘာသိမှာလဲ။ မမြစိန်က ‘ဟင်’ ဟု ထူးပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“အော် ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ... ထိုင်ပါ ...”

သူ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူးဆိုသော မျက်နှာပေးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြန်ထိုင်သည်။

ဒီနေ့ကျမှ ကိုအောင်မြိုင်ကလည်း ဘဏ်တိုက်သွားတာ ကြာနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ သူ့ကို အားကိုးလို့ရတာတော့မဟုတ်။ သူရှိနေလျှင် စကားပြောဖော်ရသဖြင့် နေသာထိုင်သာရှိနိုင်သည်။ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ငေါင်နေရတာ ပြီးငွေ့လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်ပြီးချိန်မှာပင်ဖုန်းဝင်လာသည်။ အစ်ကို ဆက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မောင်မိုး ... မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ကွ ...”

“ဘာလဲ ... လာအိနိုင်ငံကလည်း ဝါယာကြိုးထုတ်လုပ်နေပြီတဲ့လား?”

“ဟေ့ကောင် ... မရှိနဲ့ကွ ... အကောင်းပြောမလို့ ... မင်း စိတ်ဝင်စားမှုကိစ္စပဲ ...”

“ပြောကြည့်လေ ...”

“မင်း ငါ့ကိုမေးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို စဉ်းစားကြည့်တော့ ငါ ပြန်မှတ်မိလာတယ်ကွ ... သမီးကြီးကို ကိုယ်ဝန်ရှိကာစတုန်းက ငါ အန်တော့ မအန်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာရောဂါမှမရှိဘဲနဲ့ ရုတ်တရက် မစားချင်မသောက်ချင်ဖြစ်လာတာ တစ်ပတ်လောက်ကြာတယ် ... ဒီမှာ ဟေ့ကောင် သေချာရင်လည်း ငါ့ကို အကြောင်းကြားဦးနော် ...”

ကျွန်တော် အတော်လေး အားတက်သွားသည်။

အလုပ်စောစောဆင်းပြီး အိမ်ပြန်သည်။ တင့်မေထွန်းက အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်စောနေတယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်သည် ကားမောင်းနေရင်းက စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေ၏။ မကြာခဏဆိုသလိုလည်း 'ဟုတ်မှာပါ' 'သေချာပါတယ်' 'ဖြစ်ဖို့များတယ်' စသည်ဖြင့် ရေရွတ်နေမိ၏။ သူ့ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် မချင့်မရဲ ဖြစ်သွား၏။ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ရင်ခုန်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန်မှာ သူက မတုန်မလှုပ်နေနေသည်။

"မေထွန်း ... စိတ်မလှုပ်ရှားဘူးလား ..."

ဟု ဖွင့်မေးလိုက်သည်။

"လှုပ်ရှားတာပေါ့ ... အရမ်းပဲ ..."

"ဒါနဲ့များ ကုန်ကြီးနဲ့ ..."

"ကျွန်မအကျင့်က ဒီလိုပဲလေ ... စိတ်လှုပ်ရှားလေ တည်ငြိမ်လေ ဖြစ်တတ်တယ် ..."

"ထူးဆန်းတယ်နော် ... တစ်မျိုးပဲ ... သတ္တိကောင်းလို့ထင်တယ်"

"ဟုတ် မထင်ပါဘူး ... ဒီမှာကြည့်ပါလား ..."

ဆိုပြီး ဂီယာတံ၊ အတင်ထားသော ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ သူ့လက်ဖဝါးတွေ အေးစက်နေလေ၏။

ဆေးခန်းရောက်တော့ ဒေါက်တာကျော်စိုး ကြိုတင်စီစဉ်ပေးထား သဖြင့် တိုက်ခံပိတ်တစ်ကိုရသည်။ စမ်းသပ်ခန်းထဲသို့ သူ့ကို လိုက်ပို့ပေး ပြီးနောက် အပြင်မှာပြန်စောင့်သည်။ ခုံတန်းရှည်တွေရှိသော်လည်း မထိုင် ဖြစ်။ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရအောင် ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းလျှောက်နေမည်ဟု စိတ်ကူး သေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ မတွေ့ဘဲ လွဲသွားမှာကို (မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပါလျက်) စိုးရိမ်သလိုဖြစ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်း ပေါက်ဝကိုသာ မမှိတ်မသုန်စောင့်ကြည့်ရင်း ရပ်နေမိ၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဒီလောက်ကြာတာ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်။ သူသည် စမ်းသပ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာ သည်။ ကျွန်တော် ရပ်စောင့်မနေတော့ဘဲ သူ့ဆီလျှောက်သွားပြီး ...

"ဘာတဲ့သဲ ..."

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး လက်သုံးချောင်းထောင်ပြသည်။ ကျွန်တော် သည် စိတ်ကစဉ်းကလျားဖြစ်တာ မပြေပျောက်သေးဘူးထင်၏။

"ဘာ ... သုံးမြွှာပူး ဟုတ်လား ..."

ဟု ယောင်ပြီးမေးလိုက်မိ၏။ သူက သွားပေါ်အောင်ပြုံးလိုက်ပြီး

"ဘယ်ကလာ ... သုံးလလို့ပြောတာ ..."

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အလယ်ပိုင်းဆီရောက်သွား သည်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်သည် ခုတစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပုံပုံကလေးစူထွက်လာ သည်ဟု ထင်မိ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ ဖုန်းတွေလျှောက်ဆက် တော့တာပဲပေါ့။

“အမေတော့ နောက်ထပ်မြေးတစ်ယောက်ရတော့မယ်ဗျ ... အဖေ ကိုလည်း ပြောလိုက်နော် ... အစ်မကိုပြောပြဖို့လည်း မေ့မနေနဲ့ဦး ...

“အစ်ကိုလား ... ဟိုကိစ္စ တက်ယပ် အစ်ကိုရေ ... သေချာသွား ပြီ ...”

“ဟယ်လို ... ဟေ့ကောင် အုန်းသန်း ... ငါက မင်းယောက်ဖ”
အုန်းသန်းက ကျွန်တော် လူစဉ်မီသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းသာ ကြောင်းပြောသည်။ ငွေးငွေ့မြင့်ကတော့ တင်မေထွန်းရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုစိုက်ဖို့ အထပ်ထပ်မှာသည်။

ကျော်ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားတော့ သူက ...

“တင်မေထွန်းမှာ ကလေးရှိနေပြီ ဟုတ်လား ... မဖြစ်နိုင်တာကွာ ငါ ရန်ကုန်မရောက်တာ နှစ်နဲ့ချီပြီးကြာနေပြီပဲ ...”

ဟဲ့ ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော်က စိုးစိုးဦးရဲ့ ရည်းစားဟောင်းလို့ ပြောခဲ့ တာကို ပြန်ပြီးလက်စားချေနေသဖြင့် ဆဲပစ်လိုက်ရသေးသည်။

တင်မေထွန်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေစဉ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် တောင် ဂရုစိုက်သလဲဆိုတာကတော့ အမြင်ကတ်စရာဖြစ်နေမှာစိုးသော ကြောင့် အသေးစိတ်ရှင်းမပြတော့ပါ။ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်းဦးတင် မောင်၏ ဖွားတော်မူခန်းဇာတ်တော်ထဲက ဗကအမတ်ကြီးပြောသလို ‘သူ ကိုယ်တိုင်များ မွေးမလို့လား မသိဘူး’ ဆိုသောစကားကို ကိုးကားလိုက် လျှင် လုံလောက်ပါပြီ။

နောက်ထပ် ခုနစ်လနီးပါးကြာသောအခါ တင်မေထွန်းသည် သား သားကျားလေးတစ်ယောက်ကို အောင်မြင်ချောမောစွာ မွေးဖွားခဲ့လေ သည်။

ထိုအခါ မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းသည်လည်း တယ်လီဖုန်း အခွန်ငွေတွေ တိုးလာလေတော့သည်။ အမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားသည်။ အဖေက ဖုန်းကို လူပြီးဝင်မေးနေသေးသည်။ အစ်ကိုဆီကို နှိုးဆက်တော့ ဖုန်းလိုင်းက မချိတ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးခန်းအပေါက်ဝနားမှာ သွားဆက်တော့မှ အဆင်ပြေသည်။

အစ်ကိုက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းကွာ ... ဒါနဲ့ ဟေ့ကောင် ... ငါ့သမီးကြီး ဆွေးတုန်းကတော့ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး တွေ့သမျှလူတွေကို ဘီယာလိုက် တိုက်ခဲ့တာပဲကွာ ...”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ ... နက်ဖြန်ညနေ ဆေးခန်းကအပြန် ဆုံမယ် ဆယ် ...”

ထို့နောက် အစ်မ၏လက်ကိုင်ဖုန်းကို တိုက်ရိုက်ဆက်လိုက်သည်။ ဆက်သွယ်ရေးဧရိယာပြင်ပကို ရောက်နေသတဲ့။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ ထပ်နှိပ်မှရသည်။

“အစ်မလား ...”

“အေး ... ဘာလဲ ...”

“မေထွန်း မွေးပြီဗျ ... ယောက်ျားလေး ...”

“နင်နောက်နေတာလား ...”

“ဟာ ... ဒါ နောက်စရာမှမဟုတ်တာ ...”

“မောင်လေး ... နင်တော့ ဂေါက်နေပြီထင်တယ် ... ငါ အခု ဘယ် နာရီတယ်ဆိုတာ နင် သိသားပဲ ...”

“အယ် ... ဟုတ်သားပဲ ... ဟဲဟဲ ...”

ကျွန်တော် အပျော်လွန်ပြီး ပေါကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတာပါ။ ဘကယ်တော့ ... အစ်မသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆေးခန်းကို အဖော်

အဖြစ် လိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။ စောစောကတည်းက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံးထိုင်စောင့်ပေးနေတာကို မေ့သွားလို့။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေတာ တွေ့ရသည်။ ရယ်သံကိုတော့ ဖုန်းထဲက ကြားနေရ၏။ အစ်မက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ကြည့်ပြီး နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြီး လှည့်ပြနေသည်။ ကျွန်တော် ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်၏။

ကျော်ကြီးဆီကိုလည်း ဖုန်းဆက်သည်။ ညအချိန်မတော်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် သွားခေါ်ပေးသောအိမ်က လူကို 'အရေးကြီးလို့ပါ' ဟု တောင်းပန်ရသေးသည်။ ကျော်ကြီးက ဝမ်းသာစကားပြောပြီးနောက်

"ငါ ရန်ကုန်မှာမရှိတာ နာတယ်ကွာ ... ပွဲကြီးတစ်ပွဲလွတ်သွားတာ ပေါ့ ... "

ဆိုသဖြင့် ...
"မင်း ရန်ကုန်ဆင်းလာတဲ့အခါကျရင် ကောင်းကောင်းပြုစုမှာပါကွာ" ဟု ကတိပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

အုန်းသန်းဘို့ဆီကိုတော့ နောက်တစ်နေ့ ရုံးချိန်ကျမှ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရသည်။ ဖုန်းလာကိုင်သူက ...

"ဆရာဦးအုန်းသန်းက သာပေါင်းဘက်ကို စာရင်းစစ်ဖို့သွားနေပါတယ် ခင်ဗျာ ... "

"ဒါဆို မဋ္ဌေးဋ္ဌေးမြင့်ကောရှိလား ... "

"ဆရာမလည်း ပါသွားပါတယ် ... အခု ဘယ်ကဆက်တာပါလဲ"

"ရန်ကုန်ကပါ ... သူတို့သူငယ်ချင်း ... "

"ကိုဘုန်းမိုးဆိုတာလား မသိဘူး ... "

"ဟုတ်ပါတယ် ... "

"အော် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အခုရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုဘုန်းမိုး ဖုန်းဆက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဆရာဦးအုန်းသန်းက မှာထားပါတယ် ... အဲဒါ ပြန်ပြောရခဲစကားကိုလည်း ညွှန်ကြားခဲ့ပါတယ် ... "

"ဟုတ်လား ... ဘာတဲ့လဲ ... "

"ဟို ... ဆရာရေးပေးခဲ့တဲ့စာထဲကအတိုင်း ဖတ်ပြရမှာပါ ... စိတ်ကူးမရှိပါနဲ့နော် ... "

"ရပါတယ် ... ဖတ်ပြပါ ... "

သူက ခဏဆိုင်းနေပြီးမှ ဖတ်ပြသည်။

"ကျေးတောသူ မိတ်မေထွန်း နာခံရမည်မှာ ... မယ်မင်းသည် ဆမ်းမိန်းကလေးမွေးပါက ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ပေးသနားတော်မူခဲ့သော အတ္တမြားလက်စွပ်ကို ရောင်းချ၍ သင့်တော်ရာလုပ်ကိုင်စားသောက်စေ ... ခဏယ်၍ သားတော်လေး မွေးဖွားခဲ့လျှင်မူ လက်စွပ်ကို သက်သေပြ၍ အုန်းသန်းတော်သို့လာရောက်ခစားစေ ... အမိန့်တော် ... "

"အေပေး ... ချေးစိမ်းပန်းမဲ့ကောင် ... "

ကြောင့် တစ်ဆက်တည်းပြီး သားကျမှ လာညိုနေတာဖြစ်မယ် ... ”

ဒီအတောအတွင်းမှာ အုန်းသန်းတို့လင်မယား ရန်ကုန်ရောက်လာ
အသေသည်။ အုန်းသန်းက သားကိုကြည့်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနဲ့ မတူဘူး၊ ငါနဲ့တူတယ် ... မည်းမည်းလေး”

ဟု ပြောပြီး ‘ပတ္တမြားလက်စွပ်ကော’ ဟု တင်မေထွန်းကိုမေးသည်။
တင်မေထွန်းက နားမလည်ဘဲ ဘယ်ကလက်စွပ်လဲဟု မေးနေသဖြင့် ရယ်
နဲ့ရသေးသည်။

အဖေက ကျွန်တော်သားကို တွေ့တဲ့အခါတိုင်း ...

“မင်းက ကုလားလေးလား ... အပွနားလား၊ ဟေ့ကောင် အပနား
ဆိုးဆီ လာပါဦးကွ ... ”

ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

“အို ... ဘယ်နှယ် ... ကလေးကို တော်ကြာ ဒီနာမည်ကြီး တွင်
ဘဝပါဦးမယ် ... ”

အဖေက ပြောပြီး သားကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“ဘိုးဘိုးရယ်လို့ ... သားကို အပွနားလို့ မခေါ်ပါနဲ့လို့ ... သားက
ချောလေးပါလို့ ... ခေါ်ချင်ရင်လည်း နားနားလေးလို့ခေါ်ပါလို့”

ဟု မြူနေသည်။ အစ်မက ...

“ဟုတ်တယ် ... နားနားဆိုတဲ့နာမည်လေးက လှတယ် ... ခေါ်လို့
ကောင်းတယ် ... ”

ဟု ပြောရာက ကျွန်တော်မှည့်ထားသော ‘ဘုန်းမောင်မောင်’ လို့
ခေါ်ကြဘဲ နားနားဟူ၍သာ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတော့သည်။

အသားညိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တင်မေထွန်းအတွက် အဖော်ရ
အောင် ခေါ်ပေးထားသော ဒေါ်ကြီးကတော့ အကောင်းဘက်ကမြင်သည်။

“ဒီကလေးဟာ မွေးထူးရေခြားပဲ ... လူဝင်စားထင်တယ် ... မိဘကို
အကျိုးပေးမဲ့ကလေးပဲ ... ”

ဟု ချီးကျူးသည်။ အကျိုးပေးတာ မပေးတာကနောက် လော
ဘာဆယ်မှာတော့ သားသည် အသားညိုခြင်းကြောင့်ပင် ကံကောင်းသော

ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ မသိ။ သားက တော်တော်လေးအသားညို
သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာက အသားဖြူတဲ့သူတွေချည်းသာ ဖြစ်
မိသားစုထဲမှာ ညိုတယ်လို့ပြောနိုင်သော ကျွန်တော်ပင်လျှင် ယောက်
လေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဖြူတဲ့ဘက်ပါသည်ဟုဆိုရမည်။

တင်မေထွန်းသည် အညာသူဆိုသော်လည်း ညိုတာမဟုတ်။ စိမ်း
ဖန့်ဖန့်အသားအရေမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီးမှ ပိုတောင် ဝင်
လာသေးသည်။ သူ့အမေသည်လည်း ကျွန်တော် မြင်ဖူးသောအချိန်တွင်
ရောဂါကြောင့် ခပ်ညစ်ညစ်ဖြစ်နေသည့်တိုင် အသားညိုသူ မဟုတ်မှန်
သိသည်။ သူ့အဖေကတော့ ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့ခင်ကတည်းက ကွယ်လွန်
ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် မသိရ။ တင်မေထွန်းကို မေးကြည့်တော့ ...

“အဖေက အမေ့ထက်တောင် ဖြူသေးတယ် ... ”

ဟု ဆိုသည်။ သူဦးကြီးကလည်း အသားခပ်လတ်လတ်ထဲကပဲ။

“မေထွန်းရဲ့အဘိုးအဘွားတွေထဲမှာကော ညိုတဲ့လူရှိလား”

“မြင်ဖူးသလောက်တော့ မရှိဘူး ... အဖေဘက်က အဘိုးဆို ရှမ်း
သွေးပါလို့တဲ့ ... တော်တော်ဖြူတာ၊ အမေဘက်က အဘိုးအဘွားတွေ
တော့ မမှီလိုက်လို့ မပြောတတ်ဘူး ... ”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီအဘိုးအဘွားထဲမှာ ညိုတဲ့လူပါလိမ့်မယ် ... ”

မင်းသူ

ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အဖေတို့ အမေတို့မှာ ချွေးမနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အစ်ကိုနီးနီး သူ့ဆိုင်၊ သူ့စီးပွားရေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့် ... ဒီဘက်အိမ်ထဲ အရောက်အပေါက်နည်းသည်။ ဘာသိဘာသာလည်း နေတတ်သည်။ တို့ရဲ့ကလေးတွေကလည်း တစ်ခါတလေမှ ရောက်တတ်သောကြောင့် အနေစိမ်းသလိုဖြစ်နေ၏။

တင်မေထွန်းကတော့ ... အိမ်ကို အဝင်အထွက်များသည်။ အလိုလိုလည်း သိတတ်သောကြောင့် လူကြီးတွေက ပိုချစ်သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ လောက်ရောက်ပြီး တစ်ခါတလေ ညပါအိပ်တတ်သောကြောင့် သားကလည်း အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ ရင်းနှီးနေသည်။

ဒါတွင်မက ... ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် အားလုံးအသားဖြူကြသူတွေချည်း ဖြစ်၏။ အစ်ကိုသားသမီးတွေဆိုလျှင် ဖွေးဆွတ်နေသည်။ အိမ်က ဒေါ်ကြီးကလည်း အသားခပ်လတ်လတ်။ ကလေးထိန်းဖို့ခေါ်ထားသော အိမ်ဆော်မိန်းကလေးကလည်း ဖြူဖြူစင်စင်။ ဒီကြားထဲမှာမှ ကျွန်တော့်သားက ညိုညိုလေးဖြစ်နေ၏။ အမေချီထားတဲ့အခါ ညိုရုံမက မည်းတယ်လို့တောင် ထင်သည်။

ဒါကိုက အားသာချက်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အဖြူတွေကြားထဲမှာ ညိုညိုလေးဆိုတော့ အထူးအဆန်းလိုဖြစ်ပြီး ဝိုင်းအုံချစ်နေကြတော့သည်။ အသန်အပြန်ကြိုက်သော အစ်မတောင် သားက သူပေါင်ပေါ်မှာမှ ရွေးပြီး သေးပေါက်ပေါက်ချတတ်တာကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေသေးသည်။

အတော် ကုသိုလ်ကံထူးသော ကလေးပင်ဖြစ်လေသည်။

လုပ်ငန်းနှင့်ဆိုင်သော အစည်းအဝေးကို အဖေတို့အိမ်မှာ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စက်ရုံကအပြန် ကိုအောင်မြိုင်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်

အခွင့်သည်။ အမေက အထူးမှာကြားထားသောကြောင့် အိမ်ကိုဝင်ပြီး တင်မေထွန်းတို့သားအမိကိုပါ ခေါ်ခဲ့ရသည်။

ဟိုရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ရောက်နှင့်နေသော မမြစိန်ကို တွေ့ရ၏။ စက်ရုံမှာတုန်းက ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ဖူးခေါ်သေးသည်။ သူက ခမ်းမှာဝင်စရာရှိလို့ ကိုယ့်ဘာသာ လာခဲ့မည်ဟုဆိုသည်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မလိုက်ချင်လို့ အစ်ကိုက နှင်းပါလာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူက မင်္ဂလာဆောင်ကို မလာခဲ့သဖြင့် တင်မေထွန်းနဲ့ မဆုံဘူးသေး။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

မမြစိန်က တင်မေထွန်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ သူ့ကိုယ်သူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေသလား မသိ။ ခုကနာ၊ ဆံပင်၊ အသားအရည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်။

မမြစိန် နည်းနည်းတော့ ဖြူသွားပုံရသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကတော့ သိပ်ခေတ်မစီဘူးဟု ကြိတ်ဖန်အပြစ်ရှာချင်ရှာလိမ့်မည်။ ဒါကတော့ နီသင့်သလောက်မှန်သည်။ တင်မေထွန်းသည် စုချိန်အထိ သူပင်ကိုယ်တို့ကို မပြောင်းလဲသေး။ ရန်ကုန်စတိုင်ကို လိုက်မလုပ်။ ဟိုအရင်ကအတိုင်း ချိုးရှင်းရှင်းပင် ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါကိုပဲ သဘောကျသည်။ 'ဒီတစ်ချက်တော့ ငါက သာတယ်' ဟု မမြစိန် ကြိတ်ပြီး ဆွေကပ်သွားရင်လည်း အရေးမကြီး။

အမေက သားကိုချီးပြီး တစ်ချက်နှမ်းသည်။

“တင်မေမရေ ... အမေ့အခန်းကို လိုက်ခဲ့ဦး ... နားနားအတွက် အင်္ကျီလေးတွေဝယ်ထားတယ် ...”

ထို့နောက် အဖေစာကြည့်ခန်းနှင့် အလုပ်ခန်းထဲမှာ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သည်။ အဖေ၊ အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ကျွန်တော်၊ ကိုအောင်မြိုင်နှင့် မမြစိန်တို့ ဘက်ရောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဒီလ အမြတ်ငွေ လျော့ကျသွားကြောင်းပြောသည်။ ကိုအောင်မြိုင်က စာရင်းတွေကို အဖေ့ဆီ တင်ပြလိုက်သည်။

“အရောင်းအဝယ်အေးတော့ ပစ္စည်းအနုတ်အသိမ်းလည်းနည်းတယ်”

ဟု အစ်မက ပြောသည်။ အစ်ကိုက ...

“ကုန်ကြမ်းအဝင်နည်းလို့ ပစ္စည်းပြတ်ပြီး ဈေးတွေထိုးတက်သွားတယ် ... ထုတ်လုပ်မှုကုန်ကျစရိတ် တက်လာလိမ့်မယ် ...”

“ဒါဆိုရင်တော့ နောက်တစ်သုတ်ထွက်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တင်ရတော့မှာပေါ့ ...”

အစ်မစကားကို အဖေက လက်မခံချင်။

“အရောင်းအေးရတဲ့ကြားထဲ ဈေးထပ်တင်ရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“သူများတွေလည်း ဈေးနှုန်းပြောင်းကြမှာပဲဟာ ...”

“အေး ... အဲဒါကိုစဉ်းစားနေတာပေါ့ ... ဈေးမတင်ဘဲ ဒီနှုန်းအတိုင်း ရောင်းရင် အရုံးအမြတ်ဘယ်လိုနေမလဲ ... အောင်မြင် အကြမ်းဖျင်းတွဲ ကြည့်စမ်းကွာ ...”

ကိုအောင်မြင်က လက်စွဲတော် ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ စာရင်းစာအုပ်ထဲမှာ အချက်အလက်တွေ ရှာလိုက်တွက်လိုက် လာနေသည်။ သူတွက်ပုံက ဂဏန်းပေါင်းစက်ပေါ်မှာ လက်ငါးချောင်းစသော အသုံးပြုပြီး ခလုတ်တွေနှိပ်နေတာ စနစ်ယားတီးနေသလားထင်ရ၏။ သို့မဟုတ်လား။

“ပစ္စည်းအမျိုးအမည်ကစုံတော့ ပျမ်းမျှပုံတွက်လို့ရမယ် ဆိုတာ ဒါပေမယ့် နီးနီးစပ်စပ်တော့ပြောနိုင်ပါတယ် ... ပစ္စည်းတွေကို ဈေးမတင်ဘူးဆိုရင် အလုပ်သမားအခါအဝင် စရိတ်ကျေရုံပဲရှိမယ် ... ကိုယ့်အတွက် ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

အဖေက ခေါင်းဆတ်ပြပြီး အစ်ကိုဘက်လှည့်လိုက် ...

“ကုန်ကြမ်းတွေ အရင်အတိုင်း လှိုင်လှိုင်ပြန်ဝင်လာဖို့ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ထင်သလဲ ...”

“သုံးလလောက်တော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ် အဖေ ... တစ်တော့ရှိတယ် ... တရုတ်ကုန်ကြမ်းကို ပြောင်းသုံးလို့ရတယ် ... ကွာလား ... တော့ လျော့သွားမှာပဲ ...”

“မလုပ်နဲ့ကွ ... တို့စက်ရုံမှာမည် ထိခိုက်လိမ့်မယ် ...”

မမြစိန်သည် သူ့ကိုယ်သူ အဖေကိုယ်ရေးအရာရှိဟု သတ်မှတ်ထားပုံရသည်။ ပြောဆိုသမျှကို မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်နေ၏။ ပြီးမှ သွင်းပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုသော ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် ...

“ဈေးကွက်အေးနေတဲ့အချိန်မှာ ထုတ်လုပ်မှုကို ကန့်သတ်ရပါမယ်၊ ဒါကြောင့် အလုပ်သမားတွေကိုလည်း လျှော့ချရမယ် ... အဲဒီအခါ စနိုက်တွေ သက်သာသွားမယ် ...”

အဖေက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“နီး ... နီး ... အလုပ်သမားတွေ ထိခိုက်မဲ့ကိစ္စမျိုး ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလူတွေက လေ့ကျင့်ပြီးသား ကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်းဖြစ်နေပြီ၊ နောင် တကယ်လိုအပ်လာရင် ပြန်ရှာဖို့မလွယ်ဘူး ...”

ဇောစဉ်းစားပြီးနောက် ...

“ဒီအချိန်လောက်မှာ အရောင်းထိုင်သွားမယ်ဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက ငါ တွက်ထားခဲ့ပြီးသားပဲ ... တကယ်တော့ ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းဆိုတာ သစ်သား၊ ဒန်သံတွေ၊ ကြေရည်သုတ်ပစ္စည်းတွေ နေရာမှာ အစားထိုးရတာကိုး ... အစပိုင်းမှာတော့ လိုအပ်ချက်က ကြီးမားတော့ ဈေးကွက်က အရမ်းကျယ်ပြန့်လာတာပေါ့ ... လိုအပ်ချက်ပြည့်မီသလောက်ဆိုတဲ့အခါ ဝယ်လိုအားက တန်သွားရော ... ဒါဟာ ဓမ္မတာပဲ ... အင်း ... ဒီလိုလုပ် ... ပစ္စည်းတွေကို ဈေးမပြင်နဲ့ အရင်အတိုင်းပဲဖြန့် ...”

“ဟင် ... ဒါဆို အမြတ်ဘယ်ကျန်တော့မလဲ ...”

ဟု အစ်မက ဝင်ထောက်တော့ ...

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့ မြက်မြက်ကလေးစားခဲ့တာ ကြာပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အနာခံရလိမ့်မယ် ... ဒါပေမဲ့ အချည်းအနီးမဖြစ်ပါဘူး၊ တခြားစက်ရုံတွေက ဈေးတင်ရောင်းတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့က မတက်ဘူးဆိုတော့ တို့ပစ္စည်းက အရောင်းပိုသွက်မယ် ... ဈေးကွက်လည်းပိုရမယ် ... လုပ်လုပ်မှု လျော့စရာမလိုတဲ့အတွက် အလုပ်သမားတွေလည်း ထိခိုက်စရာမရှိဘူး၊ သားဖြစ်မယ် ... ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ ဈေးကွက်ကို အထိုက်အလျောက် စီမံပြီးသားဖြစ်နေမယ် ...”

မင်းသူ

အစ်ကိုက ...

“ကုန်ကြမ်းဈေးက မူလအခြေအနေအထိ ပြန်ကျမယ်လို့တော့

အာမခံခံနိုင်ဘူး ...”

“ကိစ္စမရှိဘူး ... အဲဒီအချိန်ကျမှ ဈေးဆွဲတင်ရတာ သိပ်ပြဿနာ

မဟုတ်တော့ဘူး ...”

အဖေက စာရင်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

တချို့ သူမရှင်းတာတွေကို ကျွန်တော်တစ်လှည့် ကိုအောင်မြင်တစ်လှည့် ရှင်းပြရသည်။ အဖေက စာရင်းစာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ ... ခုချိန်မှာ ဖြို့သစ်တွေက ရေပိုက်တွေသွယ်

ကြပြီ ... ဝယ်လိုအားက ကြီးထွားလာလိမ့်မယ် ... ဒါကြောင့်ငါက ရေပိုက် ဆက်စပ်ပစ္စည်းစက်ရုံ တည်ချင်တာ ...”

ထိုအခါ အစ်ကိုက ...

“ပီစီစီပိုက်စက်ရုံတွေက တော်တော်များများရှိနေပြီ ... ပြီးတော့

လိုအပ်ရုံနဲ့ဆိုင်းသုံးဆိုင်းခွဲပြီး ထုတ်လုပ်မှုကို မြှင့်တင်နိုင်တဲ့အား ရှိ

တယ် ... ဝင်တိုးဖို့မလွယ်ဘူး ... ကျွန်တော် စဉ်းစားတာကတော့ ဝါယာ

ကြိုးစက်ရုံပဲ ... စံချိန်မီကွာလတီနဲ့ ထုတ်နိုင်တဲ့စက်ရုံက နည်းနေသေးတယ်

ဒီမှာ လျှပ်စစ်မီးမသွယ်ရသေးတဲ့ အိမ်တွေ အများကြီးရှိနေတယ် ... တစ်နဲ့

မှာ ကြီးမားတဲ့ ဈေးကွက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ... ပစ္စည်းကောင်းကောင်း

သင့်တင့်တဲ့ဈေးနှုန်းနဲ့ ထုတ်လုပ်နိုင်ရင် အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ် ...”

အဖေက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ...

“မောင်မိုးကကော ဘာစိတ်ကူးရှိသလဲ ...”

ဟု မေးသဖြင့် ...

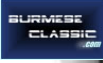
“ကျွန်တော်တွက်တာကတော့ လက်ရှိစက်တွေနဲ့ပဲ ထုတ်လုပ်နိုင်

တဲ့ ပစ္စည်းအမယ်သစ်ကို စဉ်းစားစေချင်တယ် ... သမားရိုးကျမဟုတ်ဘဲ

တီထွင်ဆန်းသစ်နိုင်ရင် ဈေးကွက်မှာပေါက်နိုင်တယ် ... အဲဒါဆိုရင် စက်

အသစ်ဝယ်စရာလည်းမလိုဘူး ... အဆောက်အဦလည်း ထပ်ဆောက်

စရာမလိုဘူး ... မိုလ်အတွက်ပဲ ကုန်ကျစရိတ်ရှိမယ် ... ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ

လွမ်းသစ်

များကြီးသက်သာသွားမယ် ...”

အဖေက ခဏတွေစဉ်းစားနေပြီးနောက် လက်ဖျောက်တစ်ချက်

နီးလိုက်ပြီး ...

“အေး ... အဲဒါ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲ ... ဆုတ်သာတက်သာ

လည်းရှိတယ်၊ ဘယ်လိုသဘောကြသလဲ ...”

အစ်ကိုသည် ... ဝါယာကြိုးတွေကို စိတ်မကုန်သေးသော်လည်း

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကိုတော့ ထောက်ခံသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ဒီနည်းလမ်းက လက်တွေ့အကျဆုံးပဲ ...

စက်ရုံအသစ်တည်ဖို့ကိုတော့ နောက်မှစဉ်းစားတာပေါ့ ...”

အစ်မကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြီးကြည့်ပြီး ...

“မောင်လေးက ... မိန်းမရပြီးမှ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ

တော်တော်ထွက်နေပါလား ...”

“အစ်မလည်း အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းရချင်ရင် မြန်မြန်အိမ်

ဆောင်ပြုလိုက်ပေါ့ ...”

ဟု ပြန်စသောအခါ အဖေကရယ်ပြီး ...

“မင်းပြောသလိုသာ ဆိုရင်ဖြင့် ငါတပည့်ကျော် နှစ်ယောက်ဟာ

တစ်သက်လုံးအကြံတုံးဉာဏ်တုံးတွေဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာပေါ့ကွ၊ ဟားဟား”

ဆိုပြီး ကိုအောင်မြင်နှင့် မမြစိန်တို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။

ကိုအောင်မြင်က ရယ်ကြကြလုပ်နေ၏။ မမြစိန်ကတော့ မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်

သွားသည်။ ခေါင်းငုံ့သွားပြီးမှ အဖေဘက်ကို မသိမသာ မျက်စောင်းထိုး

သည်။ အဖေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲမနေကျ။

“ကဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုး ပြောင်းထုတ်ရင်ကောင်း

မလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားကြ၊ အိုင်ဒီယာရရင်ပြော ... အားလုံးဝိုင်းတိုင်ပင်

ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ ...”

အစည်းအဝေးပြီးတော့ အမေက နန်းကြီးသုပ်ကျွေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ... စားလို့ကောင်းကြရဲ့လား ...”

အမေက မေးသောအခါ မမြစိန်က အားလုံးထက်အရမ်းဦးအောင်

ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် ... ကျွန်မစားဖူးသမျှထဲမှာတော့ ဆရာကတော်နဲ့ လက်ရာက အကောင်းဆုံးပဲ ...”

အမေကရယ်ပြီး ...

“အဲဒါ ငါမဟုတ်ဘူး ... တင်မေမရဲ့လက်ရာပဲ ...”

မမြစိန်မှာ စကားကျွံသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ‘ဟုတ်လား၊ အင် ကော့င်းပါစာယ’ ဟု ဆက်ရောချလိုက်ရ၏။ ကိုအောင်မြိုင်ကတော့ ...

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့နန်းကြီးသုပ်မျိုးကို နှစ်ခါပဲစားဖူးသေးတယ်”

“ဒါဆို တစ်ခါက ဘယ်မှာလဲ ...”

ကျွန်တော့်ဘက် မေးငေါ့ပြပြီး ...

“မောင်မိုးတို့အိမ်မှာ ...”

မမြစိန်ကလဲ့ပြီး အားလုံးရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အခွံ အရောင်ရတုန်းမှာ ဝင်ကြွားလိုက်သေးသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒါမျိုးဟာ အသေးအပွဲပဲ ... လက်ဖျော့ တစ်ချက်တီးလိုက်တာနဲ့ စားပွဲပေါ် အဆင်သင့်ရောက်လာတတ်တာကို”

တင်မေထွန်းကတော့ သူပင်ကိုယ်ဟန်အတိုင်း လက်ပိုက်ရင်း ငြိမ် သာပြီးနေသည်။ သူ့ လက်ပိုက်ပုံက ထူးခြားသည်။ လူအတော်များမှာ သည် လက်ပိုက်တဲ့အခါ လက်ဖဝါးနှင့် လက်ချောင်းများကို ချိုင်းကြား ထည့်ဝှက်ထားတတ်ကြသည်။ သူက ဒီလိုမဟုတ်။ လက်ချောင်းများကို လက်မောင်းပေါ်မှာ ရွှေကလေး တင်ထားတတ်လေသည်။ သူ လက်ပိုက် ထားပုံမှာ သိပ်ကြည့်လို့လှသည်။ ကျွန်တော် သဘောကျမှန်းသိသော ကြောင့်လည်း သူက ဒီလိုမျိုးလက်ပိုက်လေ့ရှိတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

(လှတယ်ဆိုတိုင်း လိုက်လုပ်ကြည့်ဖို့တော့ မကြိုးစားကြနဲ့ ... လက်မောင်းပြေပြစ်ခြင်း၊ လက်ဖျံအချိုးကျခြင်း၊ လက်ချောင်းများသွယ် လျခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံမှ ကြည့်လိုကောင်းကြောင်း သတိပြုလေ။)

အပြန်ကျတော့ မမြစိန်ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အစ်ကိုပြန်မဲ့လမ်းက မကြိုသောကြောင့်ဖြစ်၏။ မမြစိန်က သိပ်မလိုက်ချင်။ ခေါ်တယ်။ သူ့ဘာသာ ပြန်မယ်လုပ်နေသေးသည်။ အဖေက ‘မမြစိန်၊ မောင်မိုးကားနဲ့ လိုက်သွား’ ဆိုသော စကားကို မငြင်းဆန်ရဲသောကြောင့် သာ ပါလာခြင်းဖြစ်၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ...

“ဘတ်စကားမှတ်တိုင်မှာပဲရပ်ပေးပါ ...”

ပြောသေးသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... အဖေက အိမ်အထိပို့ခိုင်းတာ ... တော်ကြာ ကောနေလိမ့်မယ် ... ပြီးတော့ အစ်မကြီးကို ကောင်လေးတွေ နှောင့်ယှက် ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အချိန်ကလည်း နည်းနည်းလင့်နေပြီ”

“ဟုတ်သားပဲ ... မမကနဲ့တော့ ကလေးမလေးလို့ ထင်ကြမှာ”

တင်မေထွန်းက ဝင်ပြောသည်။ သူက အရိုးခံအတိုင်း လောကုပ် ဂျူဂ္ဂာစကားပြောသော်လည်း မမြစိန်က ငေါ့တာရိတာဟု ထင်ချင်ထင်မှာ

ကိုအောင်မြိုင်က ထုံးစံအတိုင်းဝင်ပါလာသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ... ဘတ်စကားမှတ်တိုင်မှာ ငါပါဆင်းနေလိုက် မယ်လေ ... မမြစိန်ကို အိမ်အထိလိုက်ပို့ပြီးမှ ငါပြန်မှာပေါ့”

“မလိုပါဘူး ...”

ကိုအောင်မြိုင် တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ ဒီလိုပြောလိုက်သော ကြောင့် မမြစိန်က အိမ်အထိ ကားနဲ့လိုက်ပို့မှာကို ထပ်ပြီး ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုတော့။ ကျွန်တော်က ...

“အစ်ကိုကြီးကိုတော့ တစ်ကျွေ့တစ်ပတ်ကြီး လိုက်မပို့နိုင်ဘူးနော်၊ လမ်းဆုံမှတ်တိုင်မှာပဲ ဆင်းပေးတော့ ...”

“ဟာကွာ ... မျက်နှာလိုက်လှချည်လား ... တကယ်ဆိုရင် ငါ့ အတွက်သာ စိတ်ပူရမှာ ... ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေက သိပ်ရဲတင်းတာ

ကွ ... ငါ့လိုရပ်သန်တဲ့လူမျိုးဆို မလွယ်ဘူး ... ”

ကားရှေ့ခန်းမှာ ကိုအောင်မြိုင်ထိုင်သည်။ တင်မေထွန်းနှင့် မမြစိန်တို့က နောက်ဘက်မှာထိုင်ကြသည်။ မမြစိန်သည် အပျိုကြီးပီပီ ကလေးချစ်တတ်လို့ပဲလား၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ်တာပဲလားတော့မသိ။ သားကို သူ့ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ပွေ့ဖက်ထားသည်။ သားကလည်း ဝမ်းဝါးဝါးလုပ်ရင်း အသာတကြည်လိုက်လာသည်။ တင်မေထွန်းကတောင်

“အမယ် ... ကြည့်စမ်း ... မမအပေါ်မှာကျတော့ ... ငြိမ်လို့ သဘောကောင်းနေလိုက်တာ ... သားက မျက်နှာစိမ်းရင် လိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူးဟု ချီးကျူးလို့မှမဆုံးခင် မမြစိန်ထံမှ ‘ဟဲ့ဟဲ့ ... အို ...’ ဆိုသော ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တင်မေထွန်းက ...

“အော် ... သားကလည်းကွာ ... လာ ... မေမေဆီလာ”

ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ”

မေးတော့

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ မမြစိန်သည် တံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်မသွား။ တစ်ခုခုတော့ တင်မေထွန်းပဲ။

အရေးထဲမှာ ကိုအောင်မြိုင်က ထကြောင်နေသေးသည်။ မမြစိန်အိမ်ရှိရာလမ်းက ပြန်ထွက်ပြီး လမ်းမကြီးပေါ်အရောက်မှာ ...

“မမြစိန်က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ... ”

ဟု ကျွန်တော်က နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ထပ်မေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ”

ထိုစဉ်တွင် ကိုအောင်မြိုင်က ...

“ဟေ့ကောင် ... ကားခဏရပ်ဦး ... ”

ဆိုသဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ငါနောက်မှာ ပြောင်းထိုင်မယ် ... တင်မေထွန်း ရှေ့ခန်းကိုလာခဲ့”

“ဟာ ... အစ်ကိုကြီးက ဘာကြောင်ပြန်တာလဲ ... ”

“မင်းက ကားမောင်းရင်းနဲ့ နောက်လှည့်လှည့်ကြည့်ပြီး စကားပြောနေတာ မကောင်းဘူး ... အန္တရာယ်ရှိတယ် ... ”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း စိုးရိမ်စရာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ”

“မင်းအကျင့်က အဲဒီအတိုင်းပဲ ... လူကိုလှည့်ကြည့်ပြီးမှ စကားပြောတတ်တယ် ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မလည်း သတိထားမိတယ် ... ”

“မေထွန်းကလည်း ပင့်ပေးနေပြန်ပြီ ... ”

ကိုအောင်မြိုင်က တင်မေထွန်း၏ ထောက်ခံချက်ကို ရရှိသဖြင့် အားတက်သွားပြီး လက်ချာပေးတော့သည်။

“ကားမောင်းရင်း စကားမပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ ... အာရုံနှစ်ခု ဖြစ်သွားတာကိုး ... ပြောမိရင်လည်း တယ်လီဖုန်းပြောသလိုပြောရတယ်။ စကားပြောတယ်ဆိုတာ အသံကြားရရင်ပြီးတာပဲ ... လူကို ကြည့်စရာမှ မလိုတာ ... တစ်စက္ကန့်လောက် သတိလစ်သွားရင်တောင် ပြဿနာ ဖြစ်နိုင်တယ် ... ပြီးတော့ မင်းက စပိတင်ချင်သေးတယ်”

“လမ်းရှင်းမှ တင်တာပါဗျ ... ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့ ... ကားရှင်းတယ်ဆိုပြီး စွတ်တင်ရော ... ရုတ်တရက် ပြဿနာဖြစ်တော့ ရှောင်ဖို့တိမ်းဖို့မမီတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းက တပ်ရှောင် ... ကပ်ကျော်လုပ်တတ်သေးတယ် ... ဟိုတစ်ခါလည်း ကားတစ်စင်းကို နောက်ကဝင်အောင်းမိလို့ လျော်လိုက်ရသေးတယ် မဟုတ်လား ... ”

“နောက် မီးခွက်ကွဲပြီး ဘန်ပါလေးနည်းနည်းထိသွားရုံလောက်ပါဗျာ ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မင်းကားမောင်းပုံကို ငါ သဘောမကျဘူး၊ ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်ငှားထားသင့်တယ် ... ”

“ဟာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ... အစ်မတောင် သူ့ဘာသာပဲ မောင်
နေတဲ့ဟာ ... ”

“မငယ်က သတိနဲ့ ဖြည်းဖြည်းလေး မောင်းတာကွ ... မင်းလို အင်
အထွက်ရဲတင်းလွန်းတာ မဟုတ်ဘူး ... ငါသဘောပြောရရင်တော့ တင်
ထွန်းကို ကားမောင်းသင်ပေးပြီး မောင်းခိုင်းရင်တောင် မင်းထက် ပိုစိတ်ချ
ရဦးမယ် ... ”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာဗျ ... ကားမောင်းရင်း စကားပြောတာ မကောင်းသလို သေ
မှာထိုင်တဲ့လူက လေကြောရှည်နေရင်လည်း အာရုံနောက်တာပဲ ... ”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... မပြောတော့ဘူး ... လမ်းဆုံလည်း ရောက်
ပြီ ... ရှေ့နားမှာရပ်လိုက်တော့ ... ”

ကျွန်တော်တို့အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သားက အိပ်ပျော်နေပြီ
သားကို အိပ်ရာပေါ်တင်ပေးရင်းက တင်မေထွန်းမှာ ပြီးစေစေဖြစ်နေဆဲ
‘ဘာပြီးတာလဲ’ ဟု ကျွန်တော်ကမေးတော့ ...

“မမြစိန်ကို အားနာဖို့ကောင်းလိုက်တာ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

သူက မဖြေသေးဘဲ ရယ်နေသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ... ”

ထပ်မေးမှ ...

“ကားပေါ်မှာတုန်းကလေ ... သားက မမြစိန်ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ
ရင်းနဲ့ နို့ဆာလို့ထင်ပါရဲ့ ... မမြစိန်ရဲ့အင်္ကျီကို သွားလှန်တာ၊ ဒါကြောင့်
အပျိုကြီးလန့်ပြီးအော်တာပေါ့ ... ”

‘သားကတော့ကွာ ... လူရှုပ်ကလေးပဲ’ ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော်
ရယ်လိုက်သည်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ပျော်စရာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေချည်း စီထုတ်ထား
တဲ့ ဖိုင်တွဲကြီးတစ်ခုမဟုတ်ဘူးဟုဆိုကြသည်။ ဂရပ်မျဉ်းတစ်ခုလို အနိမ့်
အမြင့် အတက်အကျတွေရှိရမယ်လို့လည်း ကြားဖူးသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်
ကျွန်တော့်ဘဝသည် မစစ်မှန်သေး၊ မပြည့်စုံသေးဟု ဆိုရပေတော့မည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် မမွေးခင်ကတည်းက ကံကောင်း
သည်ဟု လူကြီးတွေက ပြောကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထား
ခိုက်မှာ အမေသည် ဘာဝေဒနာမှ မခံစားရ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ ဖြစ်လေ့
ရှိသော သရိုးသရီလေးတောင်မဖြစ်။ (ပျိုတာအန်တာတောင် အမေက
ဖြစ်ဘဲ အဖေကသာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။)

မွေးရတာလည်း အရမ်းလွယ်သည်။ ငိုက်တောင် သိပ်မနာလိုက်
ဘူးဟု အဆိုရှိ၏။ ကျွန်တော့်ကိုမွေးပြီးနောက်မှာ စီးပွားရေးလည်း အရမ်း
ဆက်သတဲ့။ ကျွန်တော်သည် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျန်းမာရေး ကောင်း
သည်။ ဖျားတာနာတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာသိပ်တော်တာ မဟုတ်ပေမဲ့
အဆင့်တစ်ဆယ်အတွင်းမှာတော့ အမြဲဝင်သည်။ ဆယ်တန်းကို သူက
သမ္မာဓိသက်သာနဲ့ပဲ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
ဘဝကိုလည်း လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် တင်မေထွန်းနှင့် အမှတ်မထင်ဆုံမိသည်။ ရွှေစက်ထဲ
က ပြန်လာပြီး အချိန်အတော်ကြာအောင် သူ့ကို တွေ့ခွင့်မရခြင်းသည်သာ
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဆိုးဆုံးဒုက္ခကြီးတစ်ခုဟု ရမယ်ရှာနိုင်သည်။ နောက်
တော့လည်း လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့တာပါပဲ။

အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်ပြေလှသည်။ ကြိုတင်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့
ထက်တောင် ပိုပြီးအဆင်ပြေနေသေးသည်။ တချို့ကိစ္စတွေဆိုလျှင် အ
က စဉ်းတောင်မစဉ်းစားမိခဲ့ ...။ တကယ်လက်တွေ့ကြုံတော့မှ တော်တော်
ပျော်စရာကောင်းပါလားဟု သိရ၏။

အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းကလေးတွေ ကြုံရသောကိစ္စတစ်ခုရှိသည်။
ယောက်ျားမနဲ့မတည့်တာ၊ ယောက်ျားမနဲ့အဆင်မပြေတာ၊ လင်ညီအစ်မချင်း
မသင့်မြတ်တာမျိုးတွေဖြစ်၏။ တင်မေထွန်းကျတော့ တစ်မျိုး။ ယောက်ျား
က အရေးပေးတာခံရသည်။ ယောက်ျားနှင့် အဆင်ပြေသည်။ ဘာသိဘာသ
ခပ်ကင်းကင်းနေတတ်သော အစ်ကိုမိန်းမကတောင် တင်မေထွန်းနဲ့
တော့ လိုက်လိုက်လျောလျော ဖော်ဖော်ရွေရွေဖြစ်နေပြန်၏။ သူ့ပါရမီ
တာပဲထင်သည်။

သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ သားကလေးတစ်ယောက်ရသည်။ ကျန်းကျန်း
မာမာ၊ ချစ်စရာလေး။ အဘိုးအဘွားတွေရဲ့ အသည်းကျော်။

မိန်းမက ဟင်းချက်ကောင်းသည်။ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု၊ လင်
သားကို ဂရုစိုက်မှုမှာ သင်တန်းဖွင့်စားလျှင် အကြီးအကျယ်အောင်မြင်နိုင်
လောက်သည်။

အလုပ်ထဲမှာကျတော့ကော။ ဆရာကောင်းနှင့် တွေ့ရသည်။
(ကိုအောင်မြင်) လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သော မမြစိန်မှာ တော်ရုံလူနဲ့ မတည့်
လောက်အောင် ဇီဇာကြောင်တတ်သော်လည်း ... ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ
တော့ တော်တော်သဘောကောင်းသည်။ စက်ရုံအလုပ်သမားတွေထဲ
လည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။

အစဉ်အလာအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီလောက်သာယာဖြောင့်ဖြူးသော

အဝမျိုးသည် ယုတ္တိမရှိဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ သရုပ်မှန်တဲ့ဘဝမျိုး ဖြစ်သွား
အောင် ပြဿနာတစ်ခုခုကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် တမင်ဖန်တီးရမလိုဖြစ်နေပြီ။

ဒါပဲလေ။ ဒါပဲ။ ကံကြမ္မာကို ဒီလိုစမ်းလို့ဘယ်ရမလဲဆိုတာ ဒါမျိုး
ခွဲစိတ်မှာပေါ့။

ကျွန်တော်သည် ကားမောင်းရင်း စကားပြောနေမိသည်။ ကားပေါ်
မှာ လူတစ်ယောက်ပါလာသောကြောင့်တော့မဟုတ်။ လက်ကိုင်ဖုန်းပြော
နေတာ ရုံးခန်းမှ ကိုအောင်မြိုင် လှမ်းဆက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ကားရှေ့မှာ ... အုတ်သံကျောက်သယ်သော ကားကြီး
တစ်စင်းရှိနေသည်။ ဒီကားမျိုးတွေက နည်းနည်းရမ်းချင်သည်။ သတိထား
ဖုန်းပြောပြီးရင်တော့ ကျော်တက်လိုက်မယ်ဟု စိတ်ကူးထားနှင့်သည်။

ကိုအောင်မြိုင်က ကားသံတွေကြားသွားဟန်တူသည်။

“မောင်မိုး ... မင်းကားမောင်းနေသလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

“လုပ်ပြန်ပြီကွာ ... လမ်းဘေးမှာ ကားရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောမယ်၊
ဖုန်းကိုင်ထားပြီးစောင့်နေမယ် ... ”

“ရပ်လို့မရဘူး ... ဖြူနီကျားကြီး ... ”

“ဒါဆိုလည်း ကားရပ်လို့ရတဲ့နေရာကျမှ ပြန်ဆက်တော့”

“ရပါတယ်ဗျ ... ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ”

ကိုအောင်မြိုင်ဖုန်းချသွားသည်။ တယ်လီဖုန်းဆီ စိတ်ကရောက်နေ
သဖြင့် တစ်ချက်ကလေးသတိလစ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေ့မှကား
ကြီးက ဘရိတ်ကို ရုတ်တရက်ဆောင့်နှင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကားက
သူ့နောက်မြီးဆီ ပြေးကပ်သွားသည်။ ဘရိတ်တစ်ချက်ဆတ်ပြီး ညာဘက်ကို

ဆွဲကွေ့ချလိုက်ရသည်။ သီသီကလေး ကပ်လွတ်သွား၏။ ကျွန်တော့်က ရှေ့ဘီးကတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ် တင်သွားသည်။

အုတ်သံကျောက်ကားကြီးက သူနဲ့ မဆိုင်သလို ဆက်မောင်းထွက် သွားသည်။ လူတချို့ ဝိုင်းအုံကြည့်လာတာကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကားကို နောက်ဆုတ်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်က ပြန်ဆင်းသည်။ ကားက ဘာမှမဖြစ် ထို့ကြောင့် ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

ရှေ့လမ်းဆုံမီးပွိုင့်မှာ စောစောက ကားကြီးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ် လျက်ရပ်မိသည်။ သူတို့ကားက ဘယ်မောင်း။ ထို့ကြောင့် မောင်းသူချင်း ကပ်လျက်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကားကြီးအနီး ဘာက ကွမ်းတမြို့မြို့ဝါးရင်း ကျွန်တော့်ကို မထိတရီပြီးကြည့်နေသည်။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ... ငါ ပညာပေးလိုက်တာ၊ မှတ်ပြီလား' ဆိုသော ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာမှလုပ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ စိတ်က ထောင် ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ မီးစိမ်းတော့ သူတို့ကားက ညာဘက် ချိုးထွက်သွားသည်။ နောက်ဘက်က အုတ်ခဲတွေပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တာ သူတွေက 'ဟေး ... ဟေး' အော်ပြီး ... ကျွန်တော့်ကို လှောင်သွားသေး သည်။ ခရာသံလိုလိုကြားသဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ယာဉ်ထိန်း တစ်ယောက်က သူတို့ကားကို လှမ်းတားနေတာ မြင်လိုက်ရသည်။

အစကတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲ။ သွေးပူနေလို့ သတိမပြုမိ။ တအေး ကြာမှ သိလာ၏။ ဂီယာကိုထိုးလိုက်စဉ် လက်ကောက်ဝတ်က စူးခနဲ သွားသည်။ ပြီးတော့ တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာ၏။

စောစောတုန်းက ညာလက်က ဖုန်းကိုင်ထားသဖြင့် ညာလက် ကွေးရာတွင် ဘယ်လက်တစ်ဘက်ထဲ သုံးလိုက်ရသည်။ လက်ပြန်ကြီး ဖြစ် နေတုန်းအနေအထားမှာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဆောင့်တက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် စတီယာရင်နဲ့ ရိုက်မိသွားဟန်တူ၏။

ခဏအတွင်းမှာပင် လက်ကောက်ဝတ်နေရာက ယောင်ကိုင်း သည်။ စတီယာရင်ကို မြဲမြဲကိုင်လို့မရအောင် နာကျင်နေသည်။ ညာလက် တစ်ဘက်ထဲနဲ့ ထိန်းနေရ၏။ ဂီယာကို တတ်နိုင်သမျှ မချိန်းဘဲထားရသည်။

မထိုးမဖြစ်လို့ ဘယ်လက်ကို အသုံးပြုရတိုင်း အသည်းခိုက်အောင်နာသည်။

အရိုးများကျိုးသွားပြီလား မသိ။ ထို့ကြောင့် အနီးဆုံး အထူးဂု ဆေးခန်းဆီ မောင်းသွားလိုက်သည်။ အနာသက်သာစေသော ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးသည်။ ဓာတ်မှန်ရိုက်သည်။ အဖြေကိုစောင့်နေတုန်း ကိုအောင်မြိုင် ဆီက ဖုန်းဆက်လာသည်။

“မောင်မိုး ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပြန်မဆက်တာလဲ ... ”

ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။ သူက ...

“ငါ အခုလာခဲ့မယ် ... ဘယ်ဆေးခန်းမှာလဲ ... ”

“မလာနဲ့တော့ ... ကားမောင်းမဲ့လူတစ်ယောက် ... လွှတ်ပေး။ ကားကိုဆေးခန်းမှာထားခဲ့မယ် ... ကောင်တာမှာ ... ခဲ့မယ် ... ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကကိစ္စပြီးရင် တက္ကစီနဲ့ ပြန်မယ် ... ကားကိုသာ အိမ်ကိုပို့ခိုင်းလိုက် ... ”

ဓာတ်မှန်ထဲမှာ တွေ့ရှိချက်အရ အရိုးအက်သွားကြောင်းသိရ၏။ ကျောက်ပတ်တီးကဲ့သို့ အကျိုးအာနိသင်ရှိသော နောက်ဆုံးပေါ် ပတ်တီး ပါးပါးလေးစည်းပေးသည်။ ပေါ့ပါးသည်။ လေဝင်လေထွက်ရှိသည်။ သက် သောင့်သက်သာနေနိုင်သည်။ ဈေးကတော့ကြီးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလိုဒုက္ခတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာတဲ့အတွက် ဘဝတော့ ပီသသွားပြီဟု ဆိုနိုင်လိမ့်မည်ထင်၏။

တင်မေထွန်းလက်ထက်မှာတော့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာတောင်မှ ဖိမ် ကျကျပဲဟု ဆိုရမလို့ဖြစ်နေ၏။ နဂိုကမှ ကျွန်တော့်အပေါ် လိုလေသေးမရှိ အောင် ဂရုစိုက်ခဲ့တာ၊ ခုလိုဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။

တကယ်တော့ ခုဟာက လက်တစ်ဖက်ထိခိုက်သွားခြင်းသာဖြစ်၏။ အစပိုင်းနာတာကိုက်တာကလွဲရင် ကျန်တာတွေက အကောင်းအတိုင်းပဲ။

သို့ရာတွင် သူကတော့ တကယ့်လူမမာကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အစွမ်းကုန်ပြုစုနေတော့သည်။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ... သူနဲ့ ပတ်သက်လျှင် ခပ်သည်းသည်းမဟုတ်လား၊ ဖြစ်တာက ဘယ်ဘက်လက်။ တတ်နိုင်သမျှ မလှုပ်ရှားဘဲနေအောင် သိုင်းကြိုးပိတ်စနင့် ထိန်းထားရုံသာဖြစ်၏။ ညာဘက်လက်က သန်သန်မာမာကြီး။ ဒီကြားထဲကပဲ ထမင်းခွံကျွေးခိုင်းသေးတာ။

ရေချိုးတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်ဘက်လက်ကို ရေမစိုအောင် မြှော့ထိထားရသည်။ ဒါက အရေးမကြီး။ ချေးတွန်းတဲ့အခါကျတော့ ပြဿနာတစ်ခုရှိ၏။ ညာလက်တစ်ဖက်ထဲ သုံးရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းကိုသာ တွန်းနိုင်သည်။ ညာဘက်ခြမ်းကိုတွန်းလို့မရ။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်ဘက်က သန့်ရှင်းပြီး တစ်ဘက်က ညစ်ပတ်ရမလို့ ဖြစ်နေ၏။

ဒီနေရာမှာလည်း တင်မေထွန်းသည် အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်လာပြန်သည်။ (အရေးမပါတာကောရှိလို့လား။) သူက ရော်ဘာရေမြှုပ်နဲ့ ညင်ညင်သာသာကလေး သန့်ရှင်းပေးတာ သိပ်မိမိကျသည်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် စောစောကတည်းက ကိုယ့်လက်ကိုယ် ရိုက်ချိုးခဲ့ပါတယ်လို့တောင် တွေးမိ၏။ ထိုရက်များအတွင်း တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ရေချိုးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အိမ်မှာ နှစ်ပတ်လောက်နားနေခဲ့ပြီးနောက် အလုပ်ပြန်ဆင်းသည်။ တင်မေထွန်းက နားစေချင်သေးပုံရသော်လည်း ကန့်ကွက်တာတော့မရှိ။ ကိုအောင်မြိုင်ကတော့ သတင်းလာမေးရင်း ...

“အေးအေးဆေးဆေးသာ အချိန်ယူပြီး နားလိုက်ကွာ၊ အလုပ်ကိစ္စအတွက်တော့စိတ်ချ ... ငါ အားလုံးတာဝန်ယူတယ် ... တကယ်ဆိုရင် မင်းမလာတဲ့အတွက်မျက်စိနောက်ကောင် သက်သာသေးတယ်”

ဟု နောက်ပြောင်နေသေးသည်။

မမြစိန်ကလည်း လူနာသတင်းမေးဖို့ ရောက်လာသည်။ တင်မေထွန်းက သူ့ကို ပျူငှာစွာကြိုဆိုသည်။ မမြစိန်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်ကြောင်းကို စကားအနေဖြင့်ရော အမူအရာနှင့်ပါ (လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး) ပြသလေသည်။

မမြစိန်ပြန်ကာနီးမှာ တံခါးဝကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုင်နေတာကြာလို့ ခြေထောက်တစ်ဖက်က ထုံကျင်ပြီး ကောင်းကောင်းမရပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ဘယ်ဘက်ကို ယိုင်သွားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ မမြစိန်ရပ်နေတဲ့ဘက် ဖြစ်နေ၏။ သူက ပိုပြီးတော့လည်း နီးသည်။

သူက ‘ဟယ်’ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်ထိန်းလိုက်သည်။ ယိုင်သွားသောအရှိန်ကြောင့် သူနှင့် ကျွန်တော် ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်သွားသေးသည်။ တင်မေထွန်းက နည်းနည်းလှမ်းနေသဖြင့် မဆိုစလောက်နောက်ကျသွား၏။ သူက ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်မောင်းကို လာကိုင်ပြီး ထိန်းလိုက်မှ ဟန်ချက်ပြန်မှန်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မမြစိန်က တင်မေထွန်းကို တစ်ချက်ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တာ သတိပြုမိ၏။ မမြစိန်မျက်နှာထားက တစ်မျိုးပဲ။

တင်မေထွန်းကတော့ ဘာမှထူးခြားပုံမပြဘဲ ...

“ကိုမိုးက အဲဒီအတိုင်းပဲ ... ဟိုတစ်နေ့ကလည်း သားကိုချီပြီး သွားနေတုန်း ခလုတ်တိုက်သေးတယ် ... ကံကောင်းလို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ချော်မလဲတာ ... အခုလည်း မမ လှမ်းထိန်းလိုက်လို့ တော်သေးတာပေါ့ ...”

ဟု ပုံမှန်လေသံဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပြောသည်။

ရုံးခန်းမှာတော့ မမြစိန်က ကျွန်တော့်ကို အစွမ်းကုန်ဂရုစိုက်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ ကျွန်တော် စားဖို့ဆိုပြီး ပူတင်းဖုတ်လာသည်။ သူ့ဟာက ချိုလွန်းသည်။ ကြက်ဥနဲ့ နွားနို့ညှိနို့ကိုလည်း မသတ်နိုင်။ တင်မေထွန်းရဲ့ ပူတင်းကတော့ ကျွန်တော့်အကြိုက် စိမ့်စိမ့်ကလေး အနံ့ကလည်း သင်းသင်းကလေး။ ညှိနို့ပျောက်အောင် ဇာတိပျိုလ်သီးကို နည်းနည်းလေး သွေးထည့်ပေးရတယ်တဲ့။

ကျွန်တော်က အားနာပါးနာ တစ်ဖွန်းနှစ်ဖွန်းစားပြီး ကိုအောင်မြိုင်က အကုန်ပိုက်ပစ်တာတွေတော့ မမြစိန်က မကျေနပ်။

“တကတည်း ... လူမမာက တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်၊ လူနာစောင့်ကတည်း အကုန်အုပ်ပစ်တယ်ဆိုတာလိုပဲ ...”

ကိုအောင်မြိုင်က ...

“ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင်လည်း ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ရိုက်ချိုးပေးပါမယ် ...”

ဟု ပြောသောအခါ ...

“ရှင့်ဆိုရင်တော့ ဇက်ကျိုးသွားရင်တောင် မသဒ္ဓါဘူး ...”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ထေ့လုံးငေါ့လုံးကလေးတွေကြောင့် အလုပ်ခွင်ထဲမှာ အပျင်းပြေရပြန်သည်။

မမြစိန်ကလည်း နည်းနည်းတော့ပိုသည်။ ကျွန်တော် ရေခဲခန်းကြီးသောက်ဖို့ ဓာတ်ဘူးဆီ လက်လှမ်းလိုက်တာနဲ့ ‘နေ ... နေ ... တို့ငဲ့ပေးမယ်’ ဆိုပြီး ပြေးလာတတ်သည်။ တကယ်ဆို ... ကျွန်တော့် ညာဘက်လက်က အကောင်းကြီး။ ဓာတ်ဘူးကလည်း အဖုံးလှည့်ဖွင့်စရာမလို။ ခလုတ်ကလေးနှိပ်ပြီး ငဲ့ထည့်လိုက်ရုံပဲ။

ထမင်းစားတဲ့အခါမှာတော့ ဟင်းနွေးရုံ၊ ထမင်းပွဲပြင်ရုံမျှသာ လုပ်ပေးနိုင်သည်။ သူလုပ်ပေးချင်နေသော ကိစ္စတွေကို တင်မေထွန်းက ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ မမြစိန်သည် ကျွန်တော် ထမင်းစားရာမှာ အရိုးထွင်ပေးတာတို့ ဘာတို့လုပ်ပေးခွင့်မရ။ တင်မေထွန်းက ကြက်သားဆိုလျှင် အသားကလေးတွေချည်း နှင်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဝက်သားဆိုတစ်လုပ်စာ အနေတော်အတုံးကလေးတွေ၊ ဆိတ်သားကျတော့ စင်းကောငါးဆိုလျှင်လည်း ငါးဆုပ် စသည်ဖြင့်။

ကိုအောင်မြိုင်က ...

“မိန်းမက ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်မချစ်ဆိုတာ လက်ကျိုးတော့သိတာကွ ...”

ဟု သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခွကျကျသိဆိုရုံတစ်ခုကို ထုတ်လေသည်။

တစ်လလောက်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော့်လက်က ပြန်ကောင်းလာသည်။ သို့ရာတွင် အကင်းမသေသေး။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘယ်ဘက်လက်ကို

အနည်းဆုံးခြောက်လလောက်အထိ အနားပေးထားသင့်သည်။ အလေးပင်မမနဲ့၊ ဘယ်လက်ကို အားပြုပြီးဆွဲတာ၊ တွန်းတာ၊ ခိုတာ မလုပ်နဲ့။ အတိန်သမျှညှာပါဟု ဆရာဝန်ကမှာသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် လက်တစ်ဖက်ကို အနားပေးထားရတာ သိပ်ဆော့ ပြဿနာမရှိလှ။ အင်နဲ့အားနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ရတာမျိုးလည်း မရှိ။ ကားမောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲ။

ကျွန်တော် အလုပ်ပြန်ဆင်းကာစတုန်းက အစ်ကိုက မနက်ဝင်ခေါ်၊ ညနေပြန်ပို့ပေးသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။ တစ်ခုရှိတာက အစ်ကိုသည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဝီရိယအလွန်ကောင်းသည်။ စက်ရုံသို့ မနက်အစောကြီးသွားတတ်သည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အစောကြီးထပြီး ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ညနေအပြန်ကျတော့လည်း နောက်ကျသေးသည်။ ကားပေါ်မှာ သူ့ဩဝါဒတွေ နာယူရသေးသည်။

ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်သွားရတာလို လွတ်လပ်မှုမရှိ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆိုလျှင် ရုံးသွားသလို မနက်ကိုးနာရီမှ အိမ်ကထွက်ချင်လည်းရသည်။ ညနေအပြန်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ဆီ ဝင်စကားပြောလိုရသည်။ ညက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်ထိုင်လို့ရသည်။ ကိုအောင်မြိုင်ကို ယမကာဆိုင်ခေါ်သွားပြီး (သူမူးလျှင် ပေါ်ထွက်လာတတ်သော) အတွေးအမြင် ဆန်းဆန်းခြားခြားတွေကို နားထောင်လို့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ပတ်တီးလွတ်သွားသောအခါ ကားကိုစမ်းမောင်းကြည့်သည်။ အဆင်ပြေသည်။ သို့ရာတွင် သုံးရက်လောက်အကြာမှာတော့ ပြန်ဆုတ်ပြီး နာလာသည်။ ဆရာဝန်သွားပြတော့ ...

“သိပ်အတင့်မရဲနဲ့နော် ... ဒါမျိုးက အခန့်မသင့်ရင် အရိုးကြီးပေါင်းဘက်သလိုမျိုး ဖြစ်သွားတတ်တယ် ... အဲဒါဆို လက်ကောက်ဝတ်က ခိုင်သွားပြီး ကွေးလို့ဆန့်လို့မရတော့ဘူး။ လက်ချောင်းကလေးတွေပါ မသန်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ... အသက်ကြီးလာတော့မှ ဒဏ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြန်ပေါ်ပြီး အေးတဲ့ရာသီမှာ အရိုးထဲကကိုက်တာခဲတာ ဖြစ်လာတတ်တယ်”

“ပါဝါစတီယာရင်ကတော့ ဝေါ့ပေါ့လေးပါ ...”

“ဒါပေမဲ့ ကားမောင်းတယ်ဆိုတာ လက်က အမြဲလုပ်ရှားနေရတာပဲ ... လက်ကောက်ဝတ်ကို နဲ့သလိုဖြစ်နေတယ် ... အချိန်တော်တော်တော် ... တဲ့အထိ နားထားလိုက်ပါဗျာ ... ”

“သွားရေးလာရေးကရှိသေးတာကိုး ဆရာရဲ့ ... ”

“ခင်ဗျား တတ်နိုင်သားပဲဗျာ ... ဒရိုင်ဘာငှားလိုက်ပေါ့”

ဆရာဝန်၏စကားကြောင့် ကိုအောင်မြိုင် အကွက်ရသွားသည်။

“မင်းကို ... ငါ ဟိုအရင်ကတည်းကပြောတယ် ... အဲဒီတုန်းက ဒရိုင်ဘာငှားခိုရင် ခုလိုတောင်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ”

“ကျွန်တော့်လခနဲ့ ဒရိုင်ဘာငှားနိုင်မလားဗျာ ... ”

“စက်ရုံစရိတ်နဲ့ ငှားပေးမှာပေါ့ကွ ... အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားတုန်း ဖြစ်တာပဲ ... စက်ရုံက တာဝန်ယူရမှာပေါ့ ... ပြီးတော့ လခလည်း သိပ်အများကြီး ပေးစရာမလိုပါဘူး ... ”

“အစ်ကိုကြီးပြောပုံကြည့်ရတာ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်တောင် တွေ့ထားပြီးပြီထင်တယ် ... ”

“အေးကွ ... ငါတို့နေတဲ့ အိမ်ရာနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ် ... အလုပ်ရှိရင်ပြောပါလို့ ငါ့ကိုမှာထားတာ ... ”

“စိတ်ချရဲ့လား ... ”

“ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်မှာရှိသင့်တဲ့ အရေးအကြီးဆုံး အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ ငါ အာမခံတယ် ... ”

“ဘာအရည်အချင်းလဲ ... ”

“စကားနည်းတဲ့ အရည်အချင်းပဲ ... ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ဟာ စကားနည်းလေ စိတ်ချရလေပဲဆိုတာ မင်းရဲ့လက်က သက်သေခံနေတယ်လေကွာ ... ”

သူက ဒရိုင်ဘာငှားဖို့ကိစ္စကို အဖေ့ဆီတင်ပြသည်။

တင်မေထွန်းကလည်း ထိုအစီအစဉ်ကို ထောက်ခံပြီး အမေ့ထံ တင်ပြသည်။ ကျွန်တော် ကားမမောင်းနိုင်သဖြင့် အလုပ်နားရက် တနင်္ဂနွေမှာ အမေတို့အိမ်သို့ ခါတိုင်းလိုသွားဖို့ အခက်အခဲရှိလာသည်။ အစ်မ အားလုံး

အခေါ်မှ သွားနိုင်သည်။ ညနေကျတော့လည်း စောစောပြန်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်က နည်းနည်းခေါင်သဖြင့် ညဘက်မှာ အစ်မတစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြန်ရမှာ စိတ်မချသောကြောင့်ဖြစ်၏။ တော့ အမေမှာ သူ့မြေးနဲ့ အားရအောင်မတွေ့ရ။ ထိုအကြောင်းတစ်ခုနည်းနဲ့ပဲ ဒရိုင်ဘာငှားဖို့ကိစ္စကို အတည်ပြုရန် အမေက အဖေ့ကို တိုက်တွန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီး လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တတ်ကြောင်း ပြော
ခဲ့တာကိုး ... သူက မှတ်ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတာဗျ ... ”

ဟု ကြုံတုန်းကြွားလိုက်ရသေးသည်။

“ငါပြောတာ သူပဲကွ ... ”

ကိုအောင်မြင်က အရပ်တစ်ရပ်လို ငြိမ်ပြီးထိုင်နေသော သူ့ကို ညွှန်ပြ
ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည်။ လူပုံကိုကြည့်ရုံနဲ့ ရိုးသား
သူ ဖြစ်ကြောင်းသိသာသည်။ ရိုးရဲမက နည်းနည်းတုံးပုံရကြောင်းကိုလည်း
ဆွဲနိုင်သည်။ တကယ်တော့ ... လူကိုမမြင်ဖူးသေးဘဲ နာမည်ကြားရုံနဲ့တင်
ခန့်မှန်းကြည့်လို့ရနိုင်လေသည်။

“သူနာမည်က ကိုသာမန်တဲ့ ... ”

ကိုအောင်မြင်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ...

“အစ်ကိုကြီးခေါ်လာတာဆိုတော့ စိတ်ချပြီးသားပါ ... ဒီနေ့ပဲ
လုပ်စုဝင်လိုက်ပေါ့ ... ကားလည်းစမ်းမောင်းကြည့်လို့ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့
ကိုသာမန်က ကျွန်တော့်ကားမျိုး မောင်းဖူးသလား ... ”

“ဆလွန်းကားတော့ မမောင်းဖူးပါဘူး ... ဟိုင်းလုပ်ပဲမောင်းဖူးပါ
တယ် ဆရာ ... ”

ဒီလူ လိမ်လည်း မလိမ်တတ်ဘူးဆိုတာ ... ထပ်သိရပြန်သည်။

ကိုအောင်မြင် လူရွေးမမှားဘူးဟု ဆိုရမည်။

“ပြဿနာမရှိနိုင်ပါဘူး ... ဟိုင်းလပ်တောင် မောင်းခဲ့သေးတာပဲ။
ဒီကားလေးတွေက မောင်းရတာ ပိုလွယ်ပါတယ် ... ”

လောလောဆယ် သိသင့်သိထိုက်သော ကားထဲက ခလုတ်တချို့
ကို ပြပေးပြီးနောက် စက်ရုံသို့မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ သူ ကားမောင်းကျွမ်း
ကျင်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ ညင်လည်း ညင်သာသည်။ အရင်က ဒီကားမျိုး
မောင်းဘူးလို့ အမှားအယွင်းရှိမှာစိုးတာလား၊ ကျွန်တော်က စိတ်တိုင်း
ကျေလို့ အလုပ်မခန့်ဘဲ နေမှာစိုးလို့လားတော့ မသိ။ သတိကြီးစွာထားပြီး

အိပ်ရာကနိုးလို့ မျက်နှာသစ်ပြီးသောအခါ ကိုအောင်မြင်တို့ အိမ်ထဲ
မှာ ရောက်နေတယ်ဟု တင်မေထွန်းကပြောသည်။ မနက်စာကို ဧည့်ခန်း
ပို့ခိုင်းလိုက်ဖို့နှင့် ကိုအောင်မြင်အတွက်ပါ လုပ်ပေးဖို့ပြောသည်။ သူ
ပို့ထားပြီးပါပြီဟု ပြောသည်။

ဧည့်ခန်းထဲကို ထွက်လာတော့ ... ကိုအောင်မြင်နှင့်အတူ
တစ်ယောက် ထိုင်နေတာတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ ထို
က ယောင်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်မလို ဟန်ပြင်လိုက်သေးသည်။

ကိုအောင်မြင်က ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ကို ဝါးနေသည်။ ဟိုလူရွေး
ပန်းကန်ကတော့ အရာမယွင်းသေး။

“အစ်ကိုကြီးတော့ ကော်ဖီကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချနေရတော့မှာပဲ”

ကိုအောင်မြင်က ကော်ဖီထက် လက်ဖက်ရည်ကို ပိုကြိုက်သည်။
အထူးသဖြင့် မနက်ပိုင်းဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်သောက်လိုက်
ရမှ နေသာထိုင်သာရှိကြောင်း သိထားသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မနက်ပိုင်းဆို ကော်ဖီဖျော်လေ့ရှိသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ... ငါ့မက သိပ်အလိုက်သိတတ်တာ ... ငါတို့
တီးမစ်ဖျော်တိုက်တယ်လေ ... ”

မောင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော့် စံချိန်နှင့်ယှဉ်လျှင် သူမောင်းတော်တော်နေသည်။

“စဝိတင်ပြီး ရဲရဲသာမောင်းပါဗျ ... ”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောသောအခါ ကိုအောင်မြိုင်ကတားသည်။

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ ... ကားဖြည်းဖြည်းမောင်းတတ်တဲ့လူတမင်ရှာထားရတာ၊ မင်း မဖျက်ဆီးနဲ့ ... ”

“ဟာဗျာ ... ဒီလောက်နှေးတော့လည်း ပျင်းတောင်ပျင်းလာပြီ”

“ပျင်းရင်လည်း အိပ်ပြီးလိုက်လာနဲ့ ... တင်မေမက ကားမောင်းကြမ်းတဲ့လူကို မခန့်ပါနဲ့လို့ မှာထားတယ်ကွ ... ”

သူပြောလိုက်မှပင် ကားက ပိုနှေးသွားသလားထင်ရ၏။ ဒီလူက မခံချင်အောင်ပြောမှပဲ တွေးပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲဗျ ... ကိုသာမန်က ကားမောင်းသိပ်မကျွမ်းကျင်လို့ မြန်မြန်မမောင်းရတာလား ... ”

ဟု ဆွပေးသော်လည်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါကြောင့်လည်းပါပါတယ် ... ”

ကိုသာမန်က ပြန်ပြောသည်။ ကိုအောင်မြိုင်က ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သလို မတတ်သာသဖြင့် ဘာမှ စောဒကမတတ်တော့ဘဲ ပန်းကိုသာ တွန့်ပြလိုက်ရ၏။ ကိုအောင်မြိုင်ကပဲ ဘယ်မျိုးညာကွေ့ပြောရင်း လမ်းညွှန်နေသည်။

စက်ရုံဝင်းထဲမှာ ကားပေါ်လိုက်ပြီးသောအခါ ကိုသာမန်သည် ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြီး ကားခေါင်းဘက်ကနေကွေ့၍ ကျွန်တော့်ဘက်ခြမ်းကို အပြေးတစ်ဝိုင်းလာသည်။ သူရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က တံခါးကိုဖွင့်ကားပေါ်က ဆင်းပြီးနေပြီ။ သူ့အနေဖြင့် ကားတံခါးပြန်ပိတ်ပေးဖို့သာ မိတော့သည်။

“ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ နောက်မကျအောင် ကြိုးစားပါမယ်”

သူက ကားတံခါးဖွင့်ပေးဖို့ကိစ္စပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်က နောက်ချင်လာသဖြင့် ...

“ဟာ ... နောက်မကျပါဘူး၊ မနက်ကဆို စောနေလို့ ကျွန်တော်

ပုံရာကနိုးအောင် စောင့်နေရသေးတယ် မဟုတ်လား ... ရှစ်နာရီခွဲသာကံရောက်ရင်ရပါပြီ ... ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟိုဟာပါဆရာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ဆိုပြီးမှ ... ကျွန်တော့်လက်ထဲက ထမင်းချိုင့်ထည့်လာသော ခြင်းလေးကိုမြင်ပြီး သယ်ပေးဖို့ လက်လှမ်းသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ရပါတယ် ... ပေါ့ပေါ့လေးပါ ... ”

ပြောရင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူလည်း မလှမ်းမကမ်းကနေ ခပ်ရိုးရိုးသားလိုက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ ဘာမှ သယ်မလာရသဖြင့် ယောင်ချာချာစီနေဟန်တူသည်။ ကိုအောင်မြိုင်၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို သွားယူဖို့ ကြံစည်နေသည်။ ကိုအောင်မြိုင်က ‘နေပါစေဗျာ’ ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘေးကို အောင်လျှောက်လာသည်။ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် ...

“သူက မင်းကို ဗီဒီယိုဇာတ်ကားထဲက သူဌေးလိုမျိုးထင်နေတာကွ” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် အလွန်တက်ကြွနေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စက်ရုံမှ နောက်ထပ်ထုတ်မည့် ကုန်ပစ္စည်းအမယ်သစ်အတွက် စိတ်ကူးရလာသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သွားရင်းလာရင်းတွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုက အိုင်သာတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

ခြောက်ထပ်တိုက်ပေါ်သို့ ဆက်တီကုလားထိုင်တွေ ထမ်းတင်နေတာတွေ ရသည်။ ထုကြီးထည်ကြီးနှင့် ပြုလုပ်ထားသော သစ်သားကုလားဆိုင်ကြီးတွေဖြစ်သောကြောင့် တော်တော်လေးလိမ့်မည်။ အပေါ်က ဖြန့်ဆင်းလာသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်မှာ အတော်ဟိုက်နေတာတွေ့ရသဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်အထိ တင်ရတာတောင် ဖြစ်နိုင်သည်။ လှေကားက

ကျဉ်းကျဉ်းမတ်မတ်။ အတော်ပင်ပန်း ရှာကြလိမ့်မည်။ အလုပ်သမား မတူနိုင်လို့ ကိုယ်တိုင်ထမ်းတင်ရတဲ့လူဆိုလျှင်တော့ မစားသာဘူး။

ဒီအခိုက်မှာပဲ ပေါ့ပါးခိုင်ခံ့သော ဆက်တီကုလားထိုင်တွေ ထုတ်လုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု အတွေးပေါက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဈေးကွက်ထဲ ဆက်တီဆန်ဆန် နောက်မီထိုင်ရသော ပလတ်စတစ်ကုလားထိုင်တွေ ပုံတုံးကြီးတွေ။ ခန့်ညားမှုလည်းမရှိ။ အကြမ်းသုံးလောက်ပဲရသည်။

ကျွန်တော်က တကယ့်ဆက်တီကုလားထိုင်လို လှလည်းလှ လည်းခန့်၊ သွက်လည်းသွက်အောင်လုပ်ချင်တာ။ ပြီးတော့ အစိတ်အပိုင်းတွေကိုလည်း အလွယ်တကူဖြုတ်လို့ တပ်လို့ရအောင် ဆင်ချင်တာ။

ထိုစိတ်ကူးကိုတင်ပြတော့ အားလုံးက သဘောကျလက်ခံပြီး ဝန်းဆွေးနွေးကြသည်။ အစ်ကိုပေးသောအကြံဉာဏ်ကလည်း ကျွန်တော်အကြံအစည်ကို ပိုမိုပြည့်စုံစေသည်။ အစ်ကိုပြောတာက ကျွန်တော်ပစ္စည်းကို သမားရိုးကျတွေနဲ့ ခြားနားသွားအောင်လုပ်ရမည်။

အခင်း၊ နောက်မှီနှင့် လက်တန်းနေရာမှာ ကြိတ်သားကိုသုံးမည် ခါဆိုလျှင် ဆက်တီကုလားထိုင်နှင့် ပိုတူမည်။ ပိုပြီးတော့လည်း ခန့်ညားသွားမည်။ မဟော်ဂနီရောင်တစ်မျိုးတည်းထုတ်မည်။ နောက်ပိုင်းကျလွှဲမိရုံ၊ ကက်ဘီနက်၊ စာရေးစားပွဲ၊ ကွန်ပျူတာစားပွဲများ ထုတ်မည်။ လူလတ်တန်းစားများ၊ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းများ၊ အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းမှာ နေသူများ အကြိုက်တွေ့နိုင်သည်။

ဒီနိုင်းအကြမ်းဆွဲရမည်။ ညှိနှိုင်းရွေးချယ်ကြမည်။ ပြီးမှ ပရိဘောဂပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ပုံစံအချောထုတ်ခိုင်းမည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဆက်တီကုလားထိုင်များကိုသာ လိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ကိုသာမန်က မနက်ဆို အစောကြီးရောက်နေတတ်သည်။ ကားကို ခုန်သုတ်ရေဆေးထားနှင့်သည်။ အရင်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကားသည် ခုန်အလိမ်းလိမ်းရှိတတ်၏။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက ကြက်မွေးနှင့် ခါတတ်သော်လည်း သိပ်မစင်ကြယ်လှ။ ကိုသာမန်ရောက်လာပြီးမှ ကားက ပြောင်လက်တောက်ပနေသည်။

အလုပ်သွားဖို့ အိမ်ပြင်ထွက်လာသောအခါ ကိုသာမန်သည် ကားဘေးမှာ လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ရပ်ရင်း အဆင်သင့်စောင့်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့ နောက်ခန်းတံခါးကို ပျာပျာသလဲဖွင့်ပေး၏။ ကျွန်တော်က နောက်ဘက်ခုံမှာမထိုင်တတ်။ ကားကို ကိုယ်တိုင်မမောင်းရလျှင်တောင်မှ ဒရိုင်ဘာဘေးမှာထိုင်ရမှ ကျေနပ်အားရသလိုရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူဖွင့်ပေးထားသော နောက်ဘက်မှာ မထိုင်ဘဲ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ကိုယ့်ဘာသာဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ သူ ကြောင်အဖြစ်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

“လက်ထိထားတယ်ဆိုပေမဲ့ ဒုက္ခိတမဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ ... ကားတံခါးတော့ ကိုယ့်ဘာသာဖွင့်နိုင်ပါတယ် ...”

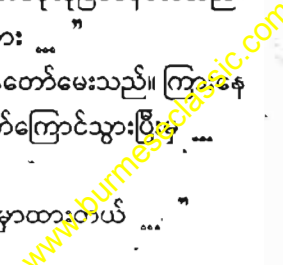
ဟု ပြောသော်လည်း မရ။ စက်ရုံရောက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ပြေးဆင်းလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ မဖွင့်ခင် ကိုယ့်ဘာသာရအောင်ဆင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူကဦးသွားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်က အရင်ဆင်းနိုင်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အဖို့ ထိုကိစ္စသည် နေ့စဉ်ကျင်းပသော ကစားပွဲတစ်ခုလိုဖြစ်နေလေသည်။

“ကိုသာမန် ... ဘရိတ်ဖတ်စားပြီးပြီလား ...”

သူအလုပ်ဝင်ပြီး ဒုတိယနေ့မနက်မှာ ကျွန်တော်မေးသည်။ ကြားနေကျစကားမျိုးမဟုတ်လို့လားမသိ သူ ရုတ်တရက်ကြောင်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျာ ... အော် ... ဟုတ်”

“ကိုသာမန်အတွက် မနက်စာလုပ်ပေးဖို့မှာထားတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကတော်က ကလေးမလေးကို ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”
ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားမိ၏။ ဆရာကတော်တဲ့ ... ။ သူနဲ့ကျွန်ုပ်တို့
ကျွန်တော်တို့မှာ သူဌေးစင်စစ်ဖြစ်တော့သည်။ စက်ရုံထဲမှာဆိုလျှင် လူငယ်
လေးတွေလောက်ကသာ ကျွန်တော့်ကို ဆရာခေါ်ကြသည်။ ဖိုမင်တို့ စက်
ဆရာတို့လိုလူကြီးလူလတ်ပိုင်းတွေက ကိုမိုးဟူ၍သာခေါ်ကြ၏။ ကိုသာမန်
ကတော့ စကားသုံးခွန်းလောက်မှာ ဆရာတစ်ခါလောက် ခေါ်တတ်လေ
သည်။

ကျွန်တော်တောင်မှ သူ့သံယောင်လိုက်ပြီး တစ်ခါတလေ တင်မေ
ထွန်းကို နောက်ချင်တဲ့အခါ ဆရာကတော်ဟု ခေါ်တတ်သည်။ တစ်ရက်မှာ
တော့ ကိုသာမန် ချောင်းဆိုးနေသဖြင့် တင်မေထွန်းကို...

“ဆရာကတော်ရေ ... ဒီမှာ ကိုသာမန်ကို ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး
တိုက်လိုက်ပါဦး ...”

ဟု လှမ်းအော်ပြောတော့ ကိုသာမန် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်
သွားပုံမှာ ရယ်စရာတစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။

သူက ကားမောင်းတာတော့ တကယ်ညင်သာသည်။ သူ မောင်း
တဲ့ကားစီးရတာ သက်သောင့်သက်သာရှိကြောင်း ဝန်ခံရပါမည်။ သို့ရာတွင်
ကျွန်တော့်စံချိန်နဲ့ဆိုလျှင် နှေးလွန်းသည်။ ကားတစ်စင်းကို ကျော်တက်
ဖို့ဟာ ချိန်ဆနေတာနဲ့ပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကကားနီးလာလို့ စောင့်ဆိုင်းနေ
လိုက်ရတာ ခဏခဏပဲ။ တစ်ခါတလေ ရှေ့ကကုန်ကားကြီးနောက်ကနေ
တစ်လျှောက်လုံးမှေးလိုက်နေရတာကလည်း စိတ်မရှည်နိုင်။

“ကျော်စမ်းပါဗျာ ... လွတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က မြှောက်ပေးသော်လည်း ...

“မကျော်ရဲဘူး ဆရာ ...”

“ဟာ ... ဗျာ ... အဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ခင်ဗျားကို ကိုအောင်မြင်က
ဘာတွေ ခြိမ်းခြောက်ထားသလဲ ...”

သူက ဘာမှပြန်မပြော။ သူ အကျပ်အတည်းတွေ့ပြီဆိုလျှင် ဆံပင်
တွေကိုလက်နဲ့ထိုးဖွတ်တတ်သည်။ ခုလည်း လက်ကို မြှောက်မလိုလုပ်ပြီးမှ

စတီယာရင်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ...”

ဟု ကျွန်တော် ထပ်မေးတော့မှ လေသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ...

“ခြိမ်းခြောက်တယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“သတိပေးတာပေါ့ ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ် ...”

“ဘယ်လို သတိပေးတာလဲ ...”

“ဟို ... ကားအမြန်မောင်းလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်
မယ်တဲ့ ...”

“ဟာ ... ဒီလူကြီးဗျာ ... ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး ကျွန်တော်နဲ့ ကိုအောင်
မြိုင်နဲ့ ဘယ်သူက ပါဝါပိုရှိတယ်ထင်သလဲ ...”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးဆရာ ...”

“ကိုအောင်မြိုင်က မောင်မိုးဆိုတဲ့ကောင် ငါ ပြီးရင် ပြီးပါတယ်လို့
ပြောတယ်မဟုတ်လား ...”

သူက ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ...

“ကားမောင်းရင်းနဲ့ စကားသိပ်မပြောရဘူးလို့လည်း မှာထားပါတယ်၊
ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းအနေနဲ့တော့ပြောပါဦး”

“ဆရာကတော်ကလည်း ကားမြန်မြန်မောင်းတာ မကြိုက်ဘူးလို့
ကိုအောင်မြိုင်က ပြောပါတယ်ဆရာ ...”

ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး ...

“အေးပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားတို့က နိုင်ငံကွက်ကိုကိုင်ထားနိုင်ပြီပေါ့ ...
ကဲပါ ... ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုသာမောင်းပါတော့ ... အဲ ... အဲ ... ဟိုရှေ့က

ဆိုက္ကားကိုတော့ ကျော်တက်လို့ရတန်ကောင်းပါရဲ့”

ဟု ငေါ့တော့တော့ပြောလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုအောင်မြင်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြသည်။ တင်မေထွန်းက နေ့လယ်ပိုင်း သွားစရာရှိတယ်ဆိုသဖြင့် ကားကိုပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ လာပြန်မကြိုဖို့လည်း မှာလိုက်သည်။ ဒီနေ့လဈာန်စာရင်းတွေ လက်စသတ် ပြီးစီးသွားသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ကိုအောင်မြင်ကို ဆိုင်မှာလိုက်တိုက်ရမည်။ အပြန် နည်းနည်းနောက်ကျမည်။

အိမ်ကကားနဲ့ဆိုလျှင် ကိုသာမန်လည်း ပါလာမည်။ သူ့ကို ကားပေါ်မှာ အကြာကြီးထိုင်စောင့်ခိုင်းရင်လည်း အားနာစရာ။ ဆိုင်ထဲလည်း ခေါ်မသွားချင်။ သူကလည်း လိုက်ထိုင်ရဲမှာမဟုတ် ... ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုအောင်မြင်နဲ့နှစ်ယောက်တည်းသာ ထိုင်ချင်သည်။ ခုလိုဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည်။ စကားပြောကောင်းနေလို့ အချိန်လင့်သွားလည်း ကိစ္စမရှိ။ နောက်ဆံတင်းစရာမလို။

လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ တက္ကစိတစ်စီးငှားပြီး သွားကြသည်။ ကားသမားသည် ကိုသာမန်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ။ မောင်းလိုက်တာများ တစ်ခါတစ်ခါ ရှေ့ကကားနှစ်စင်းဆက်တိုက် တစ်ခါတည်း ကျော်တက်တာမျိုးတောင်ရှိသည်။

“အရှိန်လေးနည်းနည်းလျှော့ပါဦး ငါ့လူရာ ... ဒီတစ်ညနေတော့ သော့ကသွားပါရစေဦး ...”

ဟု ကိုအောင်မြင်ကတောင်းပန်လှူရသည်။ ကားသမားက “ကားသိမ်းချိန်နီးနေလို့ပါ ... နည်းနည်းနောက်ကျရင့် အနာက အိပ်ကြည့်ချင်ဘူးဗျ ...”

“ခုမှပဲ ကားနဲ့တူအောင်စီးရတော့တယ်” “ငါ့အိပ်ရတာနဲ့ပဲ” ကျွန်တော်က ကိုအောင်မြင်ကို စလိုက်သေးသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ သူက ပီစကီတစ်ပြား မှာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အားကျမခံ အားဖြည့်အချို့ရည်တစ်ဘူးမှာသည်။ အရက်ဝိုင်းတွေမှာ သောက်တတ်တဲ့ ဝင်ထိုင်ရတာ အတော်ကြောင့်သည်။

ယမကာသမားတွေမှာ ... ထူးခြားချက်တစ်ခုရှိတာ သတိပြုမိ၏။ သာမန်အချိန်မျိုးမှာ ရေသန့်တစ်ပုလင်းကုန်အောင်သောက်ခိုင်းလျှင် မိုက်ဆင်းသွားပြီဟာညာနဲ့ ငြင်းလိမ့်မည်။ အရက်နဲ့ရောသောက်တဲ့အခါမှာတော့ အယ်လောက်သောက်သောက် လျှော့ခန့်ဝင်သွားတာပဲ။ ဘီယာအသောက် ခြမ်းတဲ့လူဆိုလျှင် တစ်ဂါလံလောက်ဝင်သွားလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

ကျွန်တော်တို့လို မသောက်တတ်တဲ့ လူတွေကျတော့ ဝိုင်းထဲမှာ အခက်တွေ့ရသည်။ ကိုယ်က အချို့ရည်လေးတစ်ပုလင်းနဲ့ အဖော်လုပ်ရတာ။ ဒါမျိုးက တစ်မိမ့်မိမ့်အချိန်ဆွဲသောက်လိုရတာလည်းမဟုတ်။ ဒီတော့ အလေးနဲ့ကုန်ရော။ သူများတွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်နဲ့ပြန်ကြတဲ့အချိန်မှာ ခွက်မဲ့လက်မဲ့နေရတာ ကြောင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် အအေးတစ်ပုလင်းဆပ်မှီ။ ခံကြာတော့ ကုန်သွား။ နောက်တစ်ပုလင်း။ ကြာတော့ မိုက်ကြီးကယ်၊ လျှော့တွေအာတွေစပ်လာတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

ဒီအခါမှာ ကိုယ့်ဘာသာစိတ်ကူးညာတ်ထုတ်ပြီး အကြံအဖန်လုပ်ရသည်။ အားဖြည့်အချို့ရည်တစ်ဘူးမှာ ... ဖန်ခွက်ထဲလက်နှစ်လုံးလောက် ဆည်း ဆိုဒါအပြည့်ရော၊ မာမိုင်ချင်းတစ်မိမ့်မိမ့်သောက်ရင် လူရာစင်အောင် ဟန်ဆောင်ရသည်။

ကိုအောင်မြင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်က ကြော်ငြော့နေကျ အစားအစာများကို မှောက် သူစိတ်ကူးတည့်ရာတွေ လုပ်ခိုင်းနေသည်။

“မို့ခြောက်ပန်းခြောက်နဲ့ ရွှေပသီးကိုရောပြီးကြော့၊ ကျော်ကပွင့်

လေးပါ ထည့်လိုက်ကွား ပြီးတော့ ဝက်အူမကြီးကို ဖုန်းနှစ်နှစ်မိပြီး ရွှေကြော်မယ် ...

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်က အိမ်ကိုဖုန်းဆက်သည်။ တင်စေ့ဖုန်းလာကိုင်သည်။

“မေတ္တုန်းလား ... ကိုယ် ဆိုင်မှာရောက်နေပြီ ... နည်းနည်း နောက်ကျရင်ကုမယ် ...”

“အစ်ကိုအောင်မြင် နည်းနည်းများသွားရင်လည်း တက္ကသိုလ်သေသေချာချာတင်ပေးလိုက်ဦးနော် ...”

“ကိုယ့်ယောက်ျားအတွက်တော့ မပူဘူး ...”

“ကိုမိုးက သောက်မှမသောက်တတ်တာပဲကော ... ဪ ... အေး ... ဒီမှာ သားက ဖုန်းခွက်ကို လာလုနေတယ် ... ပြောလိုက်ပါ ...”

“အပေ ...”

ဟု ခေါ်လိုက်သောအသံကို ကြားရသည်။

“သားလေးလား။ ဖေဖေပါကွ ... သားထမင်းစားပြီးပြီလား”

ပြန်ဖြေသံ မကြားရ။

“ပြောလေကွာ ...”

“သားက ခေါင်းညိတ်ပြနေတာ ...”

ဟု တင်မေတ္တုန်းက ဘေးမှဝင်ပြောသည်။

“ဪ ... ဟုတ်လား ... သားမေမေကို ပြောလိုက်စမ်း ... ဖေဖေရွတ်သော်လည်း ... နှုတ်စမ်းတွေကတော့ ရယ်နေသည်။ မျက်လုံးများ ...”

က သိပ်ချစ်တာပဲလို့ ပြောတယ်လို့ ...

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ခပ်ကာဖွင့်ထားတယ် ...”

ကျွန်တော် ဖုန်းမိတ်လိုက်ပြီး ကိုအောင်မြင်ကိုကြည့်တော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း မိန်းမိန်းကြီးပြီးနေတာတွေ့ရသည်။

“ဘာပြီးတာလဲ ... အစ်ကိုကြီးက ...”

“မင်းတို့ အိမ်ထောင်သည်တွေဟာ တော်တော်သနားဖို့ကောင်းတယ် ... လွတ်လွတ်လပ်လပ်မနေကြရဘူး။ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက်ဟု စိတ်ထဲက အားပေးလိုက်၏။ သူ စကားဆက်သည်။

“နာမကျန်ကဲ့သို့တစ်ပြန်ပိုရတယ်နော် ...”

ကျွန်တော်က ‘ဟဲ ဟဲ’ဟု ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ဖုန်းခွက်ထဲသို့ ဝီစကီထပ်ညှိပေးလိုက်သည်။ ကိုအောင်မြင်က ပုလင်းကိုတွန်းပယ်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ဘာသာထည့်မယ် ... အတိုင်းအဆလည်း မသိ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

“မြန်မြန်မှူးအောင်လို့ပါ ... ဒါမှ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့ ... လက်ဆော်ဖိတွေကြားရမှာလေ ...”

သူက ဆိုဒါထပ်ရော၍ သုံးချိုးတစ်ချိုးလောက် မော့ရှုလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... မူးပြီဆိုပါတော့ကွာ ... ဘာသိမလဲ ...”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... အစ်ကိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ...”

အစ်ကိုကြီးအားဖြင့်မိလိုပါ ...”

စောစောက သူ ကျွန်တော်ကို နှိပ်ကွပ်ထားတာပြန်ပြီး လက်စား ...

အဖို့ အစပျိုးခြင်းဖြစ်၏။ ‘ဘာကွ ...’ ဟု သူ တုံ့ပြန်သည်။

“ဪ ... အစ်ကိုကြီးရဲ့ချောမှာ တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန် ဖြစ် ...

ရတာတယ်။ စားရေးသောက်ရေး၊ နေထိုင်ရေးမှာလည်း ကသီလင်တနဲ့ ...

ဆိုပေပေတေတေဖြစ်နေတာ မကြည့်ရက်ဘူး ... အရွယ်သိပ်မဟိုင်းခင်မှာ ...

မီးမယူလိုက်ဖို့ကောင်းတယ် ...”

သူက “အင့်ဟင်” ဟု အသံပြုရင်း ရယ်လိုက်သည်။ သူ နည်းနည်း ...

မိလာပြီဆိုလျှင် ဒါမျိုးလုပ်တတ်သည်။ ငြင်းဆန်သလိုလို၊ ရှိကံသလိုလို ...

... နှုတ်စမ်းတွေကတော့ ရယ်နေသည်။ မျက်လုံးများ ...

... ရိုဝေနေ၏။ ဒီပုံစံမျိုး သူတစ်ယောက်ပဲလုပ်တတ်သည်။

သူက ...

“ဒီမှာကောင်လေး ... မိန်းမယူတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို မသုံးနဲ့၊ ...

ထကြောင့်လဲဆိုတော့ မိန်းမဆိုတာ ယူရတာမဟုတ်ဘူး ... ပေးရတာကွ ...

... ဟာ ... စလားပြီ ... ဒိုင်ကောင်းကောင်းလေးတွေ ကြာရတာကွ ...

...

...

...

...

...

...

...

...

ပထမဦးဆုံးက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မိပြီးဆိုရင် ကိုယ့်
ရိသဗျူ အားနည်းလျက်ရတာ၊ အတောအသည်းနည်းတူပေါ့ ဆွဲနှုတ်ခံလို
ရတာ ... အရေခွံချပြီး ရပ်လုံးသွင်းခံရတဲ့ ကျားတစ်ကောင်လိုပဲ ...
တရက်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ခန့်ခန့်ညားညား ဟိတ်ဟန်အပြည့်နဲ့ ပြေး
ကြီးပေါ့၊ အတော့ အထဲမှာတော့ အုန်းဆံပတ်တွေ၊ အဝတ်စုံစုံတွေ၊
မြှုပ်ဖြတ်စတွေပဲရှိတယ်လေ ...

ကျွန်တော်က ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်လိုက်ပြီး
“ကျွန်တော့်နည်းသားကတော့ ... အားကောင်းမောင်းသန့်နဲ့ ကျား
ရှားခန့်ပေါက်နေတုန်းပါပဲဗျ ...

သူက ရှေးကျွမ်းသွေးသလိုလို သလိပ်ခတ်သလိုလို ဟက်ခနဲ အသံ
လိုက်ပြီးမှ ...

“ခနဲခနဲ ... အာချေင်ထဲလက်ထိုးပြီး အနံ့ကြည့်ပါလား၊ ဆံပင်
ချည်တွေ တစ်ကွေးကြီးထွက်ကျချင်ကျလာမှာပေါ့ ...

“အေး ... အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်ဟာ အပင်းသွင်းခံထားရတဲ့
ကောင်လေးပဲလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ ... တော်တော်ကျွေးဖူးတုန်းတယ်
ဟိုကဖြင့် ... အစ်ကိုကြီးကို စိတ်ပူလို့ အပြန်ကျရင် ကျားကျားပေးလိုက်
စောစောကပဲ သတ်တရမှာနေသေးတယ် ...

သူက လက်ဝါးတောင်ပြရင်း “ဒီလူနဲ့လေ ...
“အေးနီး ... မင်းပြောတာမှန်တယ် ... သူကတော့ မိန်းမတွေထဲ
မှာ ရှားရှားပါးပါးချင်းချပ် ... အိပ်ဆက် တင်မေ့တုန်း ...
သူက ပီစက်ထပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အားကျမခံဘဲ အား
ဖြည့်အချီရည် ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။ သူက ဖန်ခွက်ကိုမြှောက်ပြပြီး ...

“အေး ... အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်ထူးဆန်းတယ် ... လျှို့ဝှက်မှု
တွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတယ် ... မထင်မှတ်ဘဲ သူညီအားထုတ်တာဟာ သိသာကုန်
တော့ ငါလည်း ဝန်ခံပါတယ် ... တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရတာဟာ ဥပမာအားနဲ့ရဲကို ခေါင်းနင်းဆောင်
ရသလိုပဲ။ မိုက်နက်ညွှန်းတဲ့အပြစ်အမှတ် တင်စရာရှိတာပေါ့လေ ... အနီးအနီး

ကျိုးမရှိတဲ့လုပ်ရပ်လို့ ပြောကြမှာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီနံရံကြီးပေါ်မှာ
နံရံပေးနေတဲ့သွေးကွက်တွေကတော့ အဲဒီလူရဲ့အချစ်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့သက်သေ
ထောက်အထားတွေအဖြစ် ရာဇဝင်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ ... ”

ကျွန်တော် သူ့ကို သင်္ကာမကင်းစပြုလာသည်။ ဒီလူကြီးဟာ အိမ်
ထောင်မပြဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်နေတာရိုးရိုးမှဟုတ်ရဲ့လား။ မိန်းမတစ်ယောက်
ပတ်သက်ပြီး ရင်ဟက်တက်ကွဲခဲ့ဖူးလို့ ခုလိုအခါမှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း
ငိုဖွင့်ပြီး စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာနေတာလား။ တစ်နေ့နေ့တော့ မေးကြည့်ရ
မည်။

သူကတော့ ... နောက်ဆုံးလက်ကျန်ကို မော့မသောက်ခင် စကား
အစ်ခွန်းထပ်ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ... အချစ်ကြောင့် မိုက်ရူးရဲဆန်တာဟာ
အမှန်းကြောင့် အကြမ်းဖက်ရမ်းကားတာထက်စာရင်တော့ ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့
အိစ္စပါပဲ ... ”

ကိုအောင်မြင်ရဲ့ထူးခြားချက်ကတော့ အဲဒါပဲ။ သူများတွေက ည
တက်များသွားရင် နောက်နေ့မနက်မှာ အရက်နာကျပြီး ငူငူငိုငိုကြီးဖြစ်နေ
တတ်သည်။ သူကတော့ ပြောင်းပြန်။ ပိုတောင်သွက်လာသေးသည်။ ရင်ထဲ
ကစားချက်တွေ ဖွင့်အန်ထုတ်လိုက်ရလို့ ပေါ့ပါးသွားတာဖြစ်နိုင်သည်။
ကျွန်တော် ညက ခန့်မှန်းခဲ့တာမှန်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။

ဒီနေ့မနက် ရုံးခန်းထဲရောက်လာကတည်းက တက်တက်ကြွကြွ
သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို နောက်ပြောင်နေ
သည်။ သူပြောတဲ့ထဲမှာ ကိုသာမန်အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ကျွန်တော်က
ကားစရာမှ သူပြောပြခြင်းဖြစ်၏။

“နေပါဦးအစ်ကိုကြီးရ ... ကျွန်တော် မေးပါရစေဦး ... ကိုသာမန်

ဆိုတဲ့လူက ဟိုက်လပ်ကားမောင်းဖူးတယ်ဆိုတော့ အိမ်ကားလာ။ ပစ္စည်းတင်တဲ့ကားလာ။ ရုံးကားလာ။ ... ”

“လှိုင်းကားကွ ... ”

“ဟင် ... လှိုင်းကားမောင်းလာတဲ့လူကလည်း သတ္တိနည်းလှတယ်လား။ ... ”

“သူမောင်းတာက ဖြို့ငယ်လေးမှာကွ ... ပြီးတော့ လှိုင်းကလည်း ခေါက်တိုဆွဲရတာ ... ”

ဆိုပြီး ဆက်ပြောပြသည်။ ကိုသာမန်က သူ့အကျင့်အတိုင်း ကားဖြည်းဖြည်းလေးမောင်းသည်။ ခရီးသည်အတင်အချလုပ်လျှင်လည်း အကြီးကြီး ရပ်စောင့်ပေးသေးသည်။ နောက်ကားတွေက သူ့ကို ကျော်တက်သွားကြတာများသည်။ သူ့နူးပုံက ခရီးသည်တွေတောင် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ‘ကျုပ် တက်မောင်းရင်တောင် ထက်မြန်မလား၊ မဆိုနိုင်ဘူး’လို့ ပြောယူရတဲ့အထိပဲ။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ အရင်လိုတဲ့ခရီးသည်တွေဆိုရင် အရင်ထွက်မယ့်သူ ကားမစီးဘဲ နောက်မှထွက်မယ့်ကားပေါ်တက်ထိုင်စောင့်နေတာမျိုး ဖြစ်လာတယ် ... လမ်းရောက်ရင်လည်း ကျော်တက်သွားမှာဆိုတော့ နောက်ကားစီးတာကမှ အရင်ရောက်ဦးမယ်ဆိုပြီးတော့လေ။ လမ်းမှာလည်း သူ့ကားဆိုရင် လက်လှမ်းမတားတော့ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရော ... ကလေးတွေတောင် သူ့ကားလာတာမြင်လင် လိပ်ကြီးလာပြီဟေ့လို့ အော်ဟစ်အားပေးကြတယ်တဲ့ ... ”

သူများကား ရှစ်ခေါက် ဆယ်ခေါက်ရတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကားက ခြောက်ခေါက်တောင်အနိုင်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ငွေက နည်းလာသည်။ ကြာတော့ အံ့နာက မကိုက်ဘူးဆိုပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

“အဲဒီနောက်တော့ ရန်ကုန်မှာအလုပ်ရှာမယ်ဆိုပြီး ဆင်းလာတာပဲ။ ဆေးနီးမျိုးစပ်တော်တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာခိုကပ်နေရတာပေါ့ ... အမှတ်သူက ရန်ကုန်မှာတက္ကစီမောင်းဖို့ ရည်ရွယ်တာတဲ့”

“အကြံကတော့ ကြီးသားပဲ ... ”

“ရန်ကုန်မှာ ကားတွေများလို့ အလုပ်လည်းပေါမယ်ထင်တာကိုးကွ၊ နောက်တော့မှ တက္ကစီမောင်းချင်ရင် စပေါ်တင်ရမယ်၊ အာမခံပြီး ဆက်သိပေးတဲ့ ပွဲစားကိုလည်း သိန်းချီပေးရတယ်ဆိုတာ သိရတာ ... ”

“ဒါနဲ့ပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သောင်တင်နေတုန်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့တာပေါ့ ... ”

“အေးပေါ့ ... ငါကလည်း ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းတတ်တဲ့ လူမျိုးနေတာနဲ့ အဆင်ပြေသွားတာပဲ ... ”

“ဒါနဲ့ သူ ကားမောင်းနေလို့ အလုပ်ပြုတ်လာတဲ့အကြောင်း အစ်ကိုက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ... ”

“သူကိုယ်တိုင်ပြောပြလို့ သိတာပေါ့ကွ ... ”

ကိုယ့်ရဲ့ညှပ်ဖျင်းမှုကို ရိုးရိုးသားသား ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး အလုပ်လျှောက်လူမျိုးကတော့ အတော်ရှားရှားပါးပါးပဲ။ ကိုသာမန်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ ကြောင်ကြောင်နိုင်ခြင်း၊ နည်းနည်းထုံထိုင်းခြင်း၊ လူစွမ်းလူစမရှိခြင်းသာ အားနည်းချက်တွေရှိနေတာမှန်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ကိုတဖြည်းဖြည်း ပို၍သဘောကျလာမိ၏။ သူရှိနေလို့ နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်နဲ့ အပျင်းပြေသောကြောင့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူ၏ရိုးသားမှုကြောင့်လည်းဖြစ်နိုင်၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ သူ့အကြောင်းပြောပြီးရယ်နေကြတုန်းမှာ ကိုသာမန်သည် ရုံးခန်းအပေါက်ဝကနေ ပြုတ်ပြုတ်တစ်လုပ်ရင်း လာချောင်းလာတော့လို့လိုက်ရသည်။

“လာလေဗျာ ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ... ”

ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ ခပ်ရိုးရိုးလေး ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့မှာ လက်နောက်ပစ်ပြီးရပ်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး ... ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဆရာ ... ”

“ဟင် ... ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ ... ”

“မရှိပါဘူး ... ”

“ဒါဖြင့် ...”

“ဟို ... ကျွန်တော် အားနေလို့ ...”

“ဟာ ... အားတာများ လာပြီးသတင်းပို့နေရသေးလား ...”

ရာရာမှာ ခွေပြီးအိပ်နေပါလား။”

သူ့အခက်တွေ့တဲ့အခါ လုပ်လေ့ရှိတဲ့စတိုင်အတိုင်း ဆံပင်ကြွေးလက်ချောင်းများနှင့် ထိုးဖုနေပြီးမှ ...

“အဲဒါ အလကားနေမယ့်အစား တစ်ခုခုလုပ်ရကောင်းမလားလို့”

အလုပ်သိပ်များများမရှိဘဲ လေယူနေရတာကို အားနာပြီး မျက်နှာမနေဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် နားနေရတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုခု ကူလုပ်ချင်တဲ့သဘော။ ကျွန်တော် သူ့ကိုနောက်ချင်လာသဖြင့်...

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို လာနိုင်ပေးဗျာ ...”

သူက ‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’ဆိုပြီး စားပွဲကိုကွေ့ပတ်လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်းလက်ကာပြလိုက်ရပြီး ...

“ဟာဗျာ ... နောက်လိုနောက်မှန်းလည်းမသိ ...”

ကိုအောင်မြင်က ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲပါ ... ကိုသာမန် အပျင်းပြေသွားအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ မောင်မိုး မင်းကား ခဏယူသွားမယ် ... ဘဏ်တိုက်သွားမလို့ ... ကုန်ကြမ်းဖိုးတွေပေးရမှာဆိုတော့ ငွေကထုတ်တာများမယ်ကွ”

“အိုကေ ... ကောင်းသားပဲ ... ဪ ... ကိုသာမန်လည်း နောက်ကိုလုပ်စရာမရှိဘူး ဘာညာမလုပ်နဲ့ဗျာ ... ခင်ဗျား ပျင်းလာတိုင်း ငွေသွားသွားထုတ်နေရရင် ကျွန်တော်တို့ ဗွဲလိမ့်မယ် ...”

ကျွန်တော့်ဟာသကို သူ နားမလည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ ... နောက်ကို ဆင်ခြင်ပါ့မယ် ဆရာ’ ဟုပြောပြီး ကိုအောင်မြင်နှင့်အတူ ထွက်လိုက်သွားသည်။

“တကယ့်လူပဲဗျာ ...”

ဟု ရယ်၍ပြောရင်း မမြစိန်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ သူနဲ့မဆိုင်သလို ရှုတည်တည်ကြီးလုပ်နေတာတွေ့ရ၏။ ဘာတွေစိတ်ခုနေပြန်သလဲမသိ။

သူ့အကြောင်းသိပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဟိုဒီလျှောက်တွေးနေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဘဏ်စနစ်ကို ထိထိရောက်ရောက်ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြန်အသုံးပြုကြသေးတာ တော်တော်ခက်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်တချို့က ငွေသားကိုသာ ယုံကြည်ကြသည်။ အမန်က ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးပေးလိုက်ရင်ပြီးပြီ။ အီးဘဏ်စနစ်ကိုသာ သုံးနိုင်လျှင် ပိုတောင် အဆင်ပြေသေးသည်။ အွန်လိုင်းကနေ စာရင်းပြောင်းထည့်ပေးရုံပဲ။ အလွန်မြန်ဆန်သည်။ ခုတော့ ... ဘဏ်မှာငွေတွေသွားထုတ်၊ သွားပေး၊ တချို့က ငွေစက္ကူထုပ်တွေကို တစ်ရွက်ချင်းရေတွက်ကြည့်ချင်ကြသေးသည်။ အလုပ်လည်းရှုပ်၊ အချိန်လည်းကုန်၊ လုပ်အားတွေလည်း ပြီးတီး၊ ဓာတ်ဆီကုန်တာကိုပါ ထည့်တွက်လို့ရသေးသည်။ ဘဏ်စနစ်ကို လူတွေယုံလာအောင် လုပ်သင့်သည်။

ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကြားသည်။ မမြစိန် ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့လာရပ်သည်။

“ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား ...”

“ညွှန်တော် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...”

“နေပစေ ... အပျင်းပြေ လက်ပက်ရည်ဆိုင်ပဲသွားထိုင်တော့မယ်”

“တို့လည်းလိုက်နဲ့မယ် ...”

နည်းနည်းထူးဆန်းသွားသည်။ သူသည် ဘယ်တော့မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်ထိုင်လေ့မရှိ။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သွားရမှာ။ အပျိုကြီး ဘာတွေစိတ်ရူးပေါက်ပြန်ပြီလဲမသိ။ ကျွန်တော်က အင်တင်တင်လေသဖြင့် ...

“ဆိုက နည်းနည်းလှမ်းတယ် ...”

သူက ဂရုစိုက်ပုံမရဘဲ ...

“ပြောစရာရှိလို့ ...”

ဟုပြောပြီး သူ့စားပွဲဆီ ပြန်သွားသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ကောက်ယူ၍ တံခါးဝမှာ အဆင်သင့်ရပ်စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရ၏။

တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် မသွားရသဖြင့် စိတ်ချဉ်ပေါက်လာမိသည်။ နည်းနည်းတော့ ပညာပေးလိုက် ဦးမယ်ဟုတွေးပြီး ခြေလှမ်းကြံနှင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်သည်။ မမြစိန်မှာ အတော်ကြိုးစားပြီး အမိလိုက်နေရ၏။ ဒါတောင် မကြာခဏ ဆိုသလို လေးငါးလှမ်းစာလောက် ပြတ်ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်းတုန်းကလို သူ့ကိုယ်လုံးအလှပေါ်အောင် မော်ဒယ်ဆန်ဆန် လျှောက်လို့မရတော့ အသက်ရှူသံမြန်နေတာကိုတောင် တစ်ချက်တစ်ချက် သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သနားပြီး အမြန်နှုန်းကိုလျှော့ပေးလိုက် သည်။ ဒါတောင် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရင်ပေါင်တန်းလျက်ယှဉ်ပြီး လျှောက် နိုင်လောက်အောင် အစွမ်းမရှိတော့။

သူ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်နောက်ကို မရမက လိုက်လာရသလဲ ဆိုတဲ့ကိစ္စကတော့ ခန့်မှန်းရခက်သည်။ ကိုအောင်မြင်မရှိတဲ့အချိန်ကိုမှ ရွေးပြီး လိုက်လာတာဆိုတော့ သူ့အတင်းပြောဖို့လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ တစ်ခု ရှိတာက ကိုအောင်မြင်အကြောင်း ပြောမလို့ဆိုရင် ရုံးခန်းထဲမှာ ပြော လည်းရတာပဲ။ ဆိုင်အထိ တကူးတကနဲ့လိုက်လာစရာမလို။

ဒါမှမဟုတ် ... ကျွန်တော့်နဲ့အတူတူ လမ်းတွဲလျှောက်၊ ဆိုင်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ စကားထိုင်ပြောရင်း စိတ်အာသာဖြေရုံသက်သက်ပဲလား။ သူ့ပုံစံက ဒီအတွက် ကြည်နူးသာယာနေတာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပြန်။

ဆိုင်ကိုရောက်တော့ သူက ကျွန်တော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် မထိုင်ဘဲ စားပွဲ ဒီဘက်ထောင့်မှာ ကျင်တွယ်ပုံအနေအထားအတိုင်း ဝင်ထိုင်သည်။ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ထိုင်နေကျပုံအတိုင်း ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်က အလွယ်တကူမြင်နိုင်ပြီး နီးနီးကပ်ကပ်လည်းရှိ၏။ လက် ချင်း အလွယ်တကူလှမ်းပြီးဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်လောက်သော အကွာအဝေး။

မမြစိန်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၏။ နှစ်စဉ် ဒီလိုအချိန်မျိုး ရောက်လျှင် သူက ငာစုခိုဝယ်ကျွေးပြီး 'ဒီနေ့ တို့မွေးနေ့လေ' ဟု ပြော တတ်သည်။ နောက်ရက်မှာ ကျွန်တော်က မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခုခု

ပေးရသည်။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ဆိုလျှင်တော့ သူက လက်ဆောင်အရင်ပေး သည်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်က တစ်ခုခုကျွေးရသည်။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ကို သူက အမြဲသတိရသည်။ သူ့မွေးနေ့ကို ကျွန်တော်က ဘယ်တော့မှ သတိမရ။ ထိုအခါ သူ့အပေါ် ဂရုတစိုက်မရှိဘူး။ သူ ခင်သလိုမခင်ဘူးဟုတွက်ပြီး ဝမ်းနည်းတာလား၊ စိတ်ကောက်တာလားမသိ။ ဒါမျိုး နှစ်တိုင်းဖြစ်နေကျ။ အခုလည်း လာပြန်ပြီဟု တွေးပြီး ...

“ကျွန်တော်ကလည်း သတိက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး အစ်မ ကြီးရ ... ဟဲဟဲ”

ကျွန်တော်က စကားစလိုက်သော်လည်း သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရပ်တည်ကြီးနဲ့နေနေသည်။ မှာထားသော လီမွန်တီးများ ရောက်ရှိလာ သည်။ ကျွန်တော်က ရေနွေးနဲ့၊ သူက ရေခဲနဲ့၊ မမြစိန်သည် အမောပြေသေး ဟန်မတူ။ ဒါမှမဟုတ် ... စိတ်လှုပ်ရှားနေတာလား မသိ။ လီမွန်ကီးကို တစ်ဝက်ကျိုးအောင် အခမ်းမရသောက်ချသည်။

ကြည့်ရဟု မွေးနေ့ကိစ္စ ဟုတ်ဟန်မတူ။ သူသည် ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချ ပြီးနောက် ... လက်ဝါးကို စားပွဲပေါ် ဝင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ်မှာ လက်ထောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သူ့လက်နှင့် ကျွန်တော့်လက် သည် တစ်ယောက်ယောက်က စ၊ ရွှေ့လိုက်လျှင် ထိမိတော့မည်။ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ အသိရခက်လှသည်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းဖြိုလာ၏။ သူတို့လိုလူမျိုးက ယုံရတာမဟုတ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် စဉ်းစားတွေဝေနေခဲ့ပြီးမှ နာရိပိုင်းအတွင်းလောက်မှာ မထင် မှတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချချင်ချတတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှလက်ကို ရပ်သိမ်းပြီး လက်ပိုက်ထား လိုက်သည်။ စကားဟစ်ခုခုစပြီး လမ်းကြောင်းလွှဲမှပဲဟု စဉ်းစားသည်။

“ပြောစရာရှိလို့ဆို ... ဘာလဲ ကိုအောင်မြင်က အစ်မကြီးကို စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ပြောပြန်ပြီလား ... ”

“သူ့အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး ... ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်စကားစကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မတတ်နိုင်ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်ဟု တွေးပြီး ...

“ဒါဆို ဘယ်သူ့အကြောင်းလဲ ...”

သူက ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ဆိုင်းငံ့နေပြီးမှ ...

“ကိုသာမန်ဆိုတဲ့လူကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သူက အူကြောင်ကြောင်နိုင်ပေမဲ့ ရိုးသားပါတယ်ဗျ ...”

သူက မဲပြုံးပြီးလိုက်ပြီး ...

“ကိုမိုးက သူ့အကြောင်းဘယ်လောက်သိလို့လဲ ...”

“အစ်မကြီးကကော သိလို့လား ...”

“သိပ်သိတာပေါ့ ... အစကတည်းက သတိပေးမလို့ပဲ ... သင့် မသင့် ချိန်ဆနေခဲ့တာ ... ခုတော့ ပြောမှဖြစ်တော့မယ် ... ကြာရင် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးလာနိုင်တယ် ...”

သူပြောပုံက အလေးအနက် ရှိလွန်းလှသည်။ သူ ဆက်မပြောခင်မှာပင် သိသလိုလို ရှိလာ၏။ ဘာကိုသိမှန်းတော့ မပြောတတ်။ သူ့မျက်နှာထားကြောင့် အရေးကြီးသော စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ ဆက်ပြော၏။ နှစ်ခါထပ်မပြောသင့်သောစကားမျိုးဖြစ်သောကြောင့်ထင်သည်။ သေသေချာချာကြားအောင် တစ်လုံးချင်း ပီပီသသပြောသည်။

“တကယ်တော့ ကိုသာမန်ဆိုတာ ...”

မယုံကြည်နိုင်လောက်သော သတင်း။ ယုတ္တိကင်းမဲ့လှသောဖြစ်ရပ်။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသောကိစ္စတို့ကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသူတစ်ယောက်သည် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်တတ်ပါသလဲ။ မှင်တက်မိသွားမလား။ ဟားတိုက်ရယ်မောလေမလား။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမလား။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒါတွေအားလုံး တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်သွားလေသလားဟု ထင်မိ၏။ ဒါမှမဟုတ် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်သွားတာလား မသိ။ ထင်မှတ်သောကိစ္စဖြစ်သဖြင့် စကြားကြားချင်းမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“အစ်မကြီးက တော်တော်နောက်တာပဲ ...”

ဟု ရယ်ရယ်မောမောပြောလိုက်၏။

“ဒါ နောက်စရာပြောင်စရာကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲ ...”

မမြစ်နံက အလေးအနက် ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သောအခါ ကျွန်တော် တွေ့သွား၏။ ထို့နောက် သူ့စကားကို အတည်ပြုနိုင်ဖို့ သက်သေပြချက်တွေကို ဆက်ပြောပြသောအခါ ကျွန်တော် ငိုငိုသွားသည်။ စကားဆုံးတော့ ...

“မမြစ်နိုင်ဘူး ... လုံးဝမမြစ်နိုင်ဘူး ...”

ဟု ချောက်ချောက်ချားချားပြောလိုက်သည်။ ပြောတာဟုတ်ချင်မှ

လည်း ဟုတ်မည်။ အလိုအလျောက် အန်ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူက တစ်စုံတစ်ခုထပ်ပြောသည်။ အပြည့်အစုံ မကြားမိ။ 'ကိုမိုး သိသင့်တယ်ထင်လို့ပြောတာပါ' ဆိုတာလောက်သာ သတိပြုမိ၏။

မမြစိန်က ကောင်တာဆီထဲသွားပြီး ငွေရှင်းသည်။ စားပွဲကို မလာတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲကထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ မမြစိန် ပြောသွားသောစကားများကို စာလုံးဖော် ပဟောတစ်ခုလို ပြန်လည်ဆက်စပ်ကြည့်သည်။

“တကယ်တော့ ကိုသာမန်ဆိုတာ ...”

ဒီနေရာမှာ ရပ်သွားသည်။ ရှေ့ဆက်ရမည့် စကားလုံးတွေ တခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုနှင့် အစားလှိုးကြည့်သည်။

“ကိုသာမန်ဆိုတာ တင်မေထွန်းရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့အစီအစဉ်ပဲ”

မရပါ ... ။ ပဟောဦးထဲမှာ ပေးထားသော အကွက်အရေအတွက် အတိုင်း စကားလုံးတွေကို အတိအကျထည့်ရမည်။ ထိုစကားလုံးတွေက

“ကိုသာမန်ဆိုတာ တင်မေထွန်းရဲ့ချစ်ဦးသူပဲ ...”

ဟား ဟား ... ယုတ္တိမရှိလိုက်တာ။ ဒီလူနဲ့ဒီလူ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းတယ်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

တင်မေထွန်း ရှစ်တန်းအောင်တော့ မင်းဘူးအထက်တန်းကျောင်းမှာ သွားတက်သည်။ သူ့အဖေရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မင်းဘူးမှာရှိသည့် ထိုအိမ်မှာနေပြီး ကျောင်းတက်သည်။ သူတို့က ပဲခွဲစက် ထောင်ထားသည်။ (ဒါတွေကတော့ ကျွန်တော်သိပြီးသား။)

ကိုသာမန်က ပဲခွဲစက်မှာ အလုပ်လုပ်သည်။ ထက်ထက်မြက်မြက် မရှိလှသော်လည်း ရိုးသားသည်။ ငွေရေးကြေးရေးစိတ်ချရသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုင်ရှင်၏လှူယုံလိုဖြစ်နေသည်။ အိမ်နဲ့ပဲခွဲစက်က တစ်ဝင်းထဲမှာ။ ဒီတော့ ကိုသာမန်က အိမ်ကိုအဝင် အထွက်များသည်။ ဒီမှာတင်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်သွားကြတာ။ နောက်တော့ လူကြီးတွေသိသွားသဖြင့် ကိုသာမန်အလုပ်ဖြုတ်ခံရသည်။ ထပ်ပြီး အဆက်အသွယ်လုပ်ကြသေးလား။

ခေါ်တည်း အဆက်ပြတ်သွားသလားတော့ မသိ။

ဒီအကြောင်းတွေကို မမြစိန်က ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။

သူတို့အဖေအလုပ်ပြောင်းရသဖြင့် မင်းဘူးမှာ သုံးနှစ်လောက် လိုက်နာခဲ့သည်။ တင်မေထွန်းက ကျောင်းသွားလျှင် သူတို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ဖြတ် သွားရသောကြောင့် ကောင်းကောင်းမြင်ဖူးနေသည်။ မမြစိန်တို့ ငှားနေသောအိမ်မှ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပဲခွဲစက်မှာ အလုပ်လုပ်သည်။ နေ့နှင့်အတူ အိမ်ကို သုံးလေးခါလောက် လိုက်လာဖူးသဖြင့် ကိုသာမန်ကို သိသေးသည်။

ကိုသာမန်နှင့် တင်မေထွန်းတို့က မမြစိန်ကိုမသိ။ မမြစိန်ကသာ သူတို့ကိုရော သူတို့အကြောင်းကိုပါ သိနေခြင်းဖြစ်၏။ ကိုသာမန်ကို ပြန်တွေ့တော့ မြင်မြင်ချင်း မမှတ်မိသော်လည်း ထူးခြားရှားပါးသော နာမည်ကြောင့် ငယ်ရုပ်ကိုပြန်ဖမ်းမိလာသည်။

“လောကကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီမှာလာပြီး ပြန်ဆိုကြရတယ်လို့ ... ကိုမိုးကတော့ ယုံရခက်မှန်တာပဲ ... အေးလေ ... ဟိုတစ်ချိန်ကတော့ ရူးရူးမိုက်မိုက်အရွယ်ကိုး၊ ဦးစားဆင်ခြင်တတ်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ... နီးစပ်မှုကြောင့် သံယောဇဉ်တစ်သွားရတာကို အပြစ်လိုလည်း မဆိုသာပါဘူး”

ခုပြောနေတာတွေဟာ ကိုသာမန် ဘာမှမပုတ်သက်သော တခြားလူတွေအကြောင်းကို ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သလို ခံစားရသည်။ နှုတ်တော့စိတ်များသည် ထုံကျင်ထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ ခေါင်းကိုသာ မကြာခဏ ယမ်းခါနေမိ၏။

ကျွန်တော်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အတော်ကြာအောင် ထိုင်ခဲ့သည်။ မမြစိန်ကတော့ ကိုရိုးယားရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွေတွေ ကြည့်တာပဲ။ ခပ်ကြောင်ကြောင်အတွေးတွေ ဝင်လာပြီထင်သည်။ ထိုဇာတ်ကားတွေထဲမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်ပါလျှင် တစ်ယောက်က ကောက်ကျစ်ယုတ်တာဖြစ်တတ်သည်။ ထိုအခါ ကျန်တစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုးအကွက်ဆင်ပြီး ကောင်းကြံတတ်သည်။ အခုလည်း မမြစိန်သည် တင်မေထွန်းကို မနာလို

ဖြစ်ပြီး သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ဇာတ်လမ်းဆင်ချောက်တွန်းဖို့ ကြိုးစားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

သို့ရာတွင် မမြစိန်ဆိုတဲ့ကလေးကထွက်လာသွားခင် ပြောသွားသော စကားတစ်ခွန်းက သူ လိမ်ညာနေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း အတည်ပြုရာကျသည်။

“တို့ပြောတာကို မယုံရင် ကာယကံရှင်တွေကိုမေးကြည့်လိုက်လေ”

ဘုရား ... ဘုရား။ ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကြီးပါလား။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ ရုတ်တရက် ချွေးတွေစိမ့်ထွက်လာပြီး အသက်ရှူမဝသလို ဖြစ်လာ၏။

ဆိုင်ထဲက ထထွက်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းကိုလည်း မပြန်ချင်။ မမြစိန်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လို။ လောလောဆယ် ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ချင်။ ထို့ကြောင့် စက်ရုံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကယ်လောက်ကြာအောင် လျှောက်ခဲ့မိသလို မသိ။ နောက်ဘက်ကလေးကလေးကလေး ဆိုသော ဘဝသံကိုကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်တော့ ဆိုက်ကားတစ်စင်းလာနေတာတွေ့ရသည်။ လက်တားပြီး ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ လမ်းမကြီးဘက်လိုက်ချင်တယ်ဟုပြောပြီး တက်စီးခဲ့သည်။ လမ်းထိရောက်လာတော့ ...

“ကားမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမှာလား”

ဟု ဆိုကွားဆရာကမေးသည်။ ‘ဟုတ်တယ်’ဟု ပြီးပြီးရော ဖြေလိုက်၏။ ဆိုကွားပေါ်ကဆင်းပြီး မှတ်တိုင်မှာ ယောင်ချာချာရပ်နေမိ၏။ ပြီးမှ သတိရပြီး ရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ မမြစိန် ဖုန်းကိုယ်ပြီး ထူးသည်အထိတွေ့မပြောတော့ဘဲ ...

“ကျွန်တော် နည်းနည်းနေမကောင်းလို့ အိမ်ပြန်တော့မယ် ... ကားလာရင် အိမ်ကိုပဲ လာပို့ပါလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟင် ... ကိုရိုး ဘာဖြစ် ...”

သူ့စကားမဆုံးခင် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

နေ့လယ်ခင်းလည်းဖြစ်၊ နည်းနည်းခေါင်သောနေရာလည်း ဖြစ်သောအခါမှာတည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေသလို ခံစားရ၏။ သောကြောင့် တက္ကစီကားရှားသည်။ တစ်စင်းတလေလာတော့လည်း လူပါ

ဘာသည်။ ခဏကြာတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှ လာနေသော ကားတစ်စင်းကိုတွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်ကားနှင့် တူသည်။ လမ်းက ရှင်းနေပါက ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး မောင်းလာတာကို မြင်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော့်ကားဖြစ်ဖို့များသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားမှာစိုးရသည်။

အနီးအနားကို မျက်စိကစားပြီး ရှာကြည့်သည်။ သစ်ပင်၊ ဓာတ်တိုင်တို့ ပုန်းကွယ်စရာနေရာမျိုးမရှိ။ မှတ်တိုင်မှာကားစောင့်နေတဲ့လူကလည်း နှစ်ယောက်သာရှိသဖြင့် အကာအကွယ်သိပ်မရနိုင်။ မတတ်သာသဖြင့် စမ်းမဘက်ကို ကျောပေးပြီး ရပ်နေလိုက်ရသည်။ စိတ်ချရလောက်တဲ့ အချိန်ကျမှ ပြန်လှည့်သည်။

သူတို့စက်ရုံရောက်လို့ ကျွန်တော် ပြန်သွားကြောင်းသိလျှင် မိလို့ ပြောဆိုပြီး ကားကိုချက်ချင်းပြန်လွှတ်ပြီး ရှာကောင်းရှာခိုင်းလိမ့်မည်။ နေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားမှဖြစ်မည်။ ထိုစဉ် ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စင်းမှတ်တိုင်မှာ ဆိုက်လာသည်။ ကျွန်တော် ပြေးတက်လိုက်၏။

ဘတ်စ်ကားကြီးက ‘ဗိုက်ပူ’ဟုခေါ်ကြသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်လက်ကျန်ချက်ဗလက်ကားကြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကားမစီးဖြစ်တာ ကြာပြီ။ ကျောင်းတုန်းကတော့ တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူလိုက်စီးခဲ့ဖူးသည်။

ကားက သိပ်မကျပ်လှဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း လမ်းဆုံမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ခရီးသည်တွေ စုပြုံတိုးဝင်တက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် လူတွေကြားမှာ ကျပ်ညပ်သွား၏။ ချွေးနဲ့တွေ့၊ ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများမှ ထွက်ပေါ်လာသော အောက်သိုးသိုးအနံ့တွေ၊ ဘေးမှ ကုလားမကြီးဆီက စူးရှသော ရေမွှေးနံ့တွေရောပေါင်းလိုက်သောအခါ အော်ဂလီဆန်ပြီးခေါင်းတွေ နောက်ကျိမူးဝေချင်လာသည်။

ကားပေါ်မှာ လူတွေအများကြီး လိုက်ပါလာသော်လည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေသလို ခံစားရ၏။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက အံ့သြသွားသည်။

“ဟင် ... ဦးမိုး အစောကြီးပြန်လာတယ် ... ကားလည်းမပါဘူးဟု တံခါးဖွင့်ပေးရင်းပြောသည်။ သူ့ကို ဘာမှ တုံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုသာ တန်းတက်လာခဲ့၏။ အိပ်ခန်းထဲရောက်ရောက်အနံ့ပေါင်းစုံစွဲနေသော အဝတ်အစားတွေကို အမြန်လဲပြီး အိပ်ရာပေါ်ပေါ်နေလိုက်သည်။ မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်၏။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးအား ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ကြောင်း သတင်းကိုကြားကြားချင်း လိုက်လာတာဟူသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... နေမကောင်းဘူးလား”
တင်မေထွန်းက နဖူးကို လာစမ်းရင်းမေးသည်။ မျက်စိဖွင့်မကြည့်မိအောင် ထိန်းထားလျက် ကျွန်တော်ဖြေသည်။

“ခေါင်းနည်းနည်းအုံ့တာပါ ... အရေးမကြီးပါဘူး ...”
“ဆေးသောက်လိုက်ပါလား ... သွေးဆေးဖြစ်ဖြစ်”
“ရတယ် ... ခဏမှေးလိုက်ရင်ကောင်းသွားမှာပါ ...”

ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးနားချင်မှန်းသိသွားပုံရသည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် ဟပ်သွားသောကြောင့် သိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ခြေသံလှအောင်ဖော့ နင်းသွားဟန်တူသည်။ ဘာသံမှမကြားလိုက်။

ခဏမှေးပြီး အနားယူလိုက်ရသောအခါ ထူပူနေသော ဦးနှောက်က နည်းနည်းတည့်ငြိမ်လာသည်။ စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး အေးအေးထားပြီး ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ မမြစိန်ပြောလိုက်သော စကားတွေထဲက ပျောက်ကွက်ဟာကွက်ကို ရှာရမည်။ လောလောဆယ်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်သက်သာရာရစေနိုင်သော အချက်တစ်ချက် အရေးတကြီးလိုအပ်နေသည်။ ဒါမှသာ တင်မေထွန်းကို လူ့ဗြေမပျက်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်လိမ့်

ည်။

မြေစိန် ပြောခဲ့တာတွေထဲက အစတစ်စကို ဆွဲထုတ်မိ၏။ ‘ဟိုကိစ္စ’ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့တာမဟုတ်။ သက်သေအထောက်အထား အားလည်းမဟုတ်။ သူများပြောစကားနဲ့ ယုံခဲ့ရတာပဲဖြစ်မည်။ ဒီလူတွေလည်း ရမ်းသမ်းပြောတာဖြစ်နိုင်သည်။ အသက်ချင်းကလည်း ဆယ်နှစ်ဆက်တောင်ကွာနေသည်။ ပြီးတော့ တင်မေထွန်းလုံ တည်ကြည်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နီးစပ်ရုံသာကန်နဲ့ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အတော်ပေါ့ပါးသွားသည်။ ရေမိုးချိုးပြီး အအေးခံခွက်သောက်လိုက်လျှင် အားလုံးကောင်းသွားမည်ထင်၏။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှသွက်လက်စွာထပြီး အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ လှေကားထိပ်မှာ အောက်ထပ်မှ တက်လာသော တင်မေထွန်းနှင့်ဆုံသည်။ ကျွန်တော့်ကို အစ်ခေါက်လာကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

“သက်သာရဲ့လား ...”
သူက မေးသည်။
“ကောင်းသွားပါပြီ ... သားကော”
“ကိုမိုးအနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာမို့လို့ အောက်ထပ်မှာပဲ ဆော့ခိုင်းစားတာ ...”

“ဪ ... ဪ ...”
သူက ... ကျွန်တော်နဲ့အတူ လှေကားမှ ပြန်လိုက်ဆင်းလာရင်း
“ကားပြန်ရောက်နေပြီ ... သွားစရာရှိသေးလားတဲ့ ...”
“မရှိဘူး ... ပြန်လို့ရပြီလို့ပြောလိုက် ...”
ဆိုပြီးမှ ...
“ကောင်မလေးကို သွားပြောခိုင်းလိုက်”
ဟု ဆက်ပြောမိ၏။

မနေ့က ကိုအောင်မြင်ဖုန်းဆက်ပြီး နေမကောင်းရင် နောက်မလာနဲ့၊ ငါ ကြည့်လုပ်ထားလိုက်မယ်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း နားလို့မမြဲ။ ကျွန်တော် မသွားလျှင် မမြစ်နီက သူ့စကားတော်တော်အရာရောက်သွားသည်ဟု ထင်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ယုံသွားပြီ၊ တော်တော်ထိသွားခဲ့သတ်မှတ်တော့မည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လုံးဝအရေးမစိုက်ကြောင်း ပြောမည်။

ကျွန်တော်သည် မနက်စာကို အေးအေးဆေးဆေးစားသည်။ ရေစိမ်းပြေနပြေချိုးသည်။ အဝတ်အစားလဲရာမှာ လိုတာထက်ပိုကြာသည်။ ကျွန်တော့် လှုပ်ရှားမှုများသည် ပုံမှန်ထက်နှေးနေသည်။ အောက်ထပ်ဆင်းသွားပြီးမှ ပြန်တက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲဝင်သည်။ ဘာပစ္စည်းမှ မတွေ့ခဲ့တာနဲ့။ စားပွဲအံ့ဆွဲဖွင့်ကြည့်၊ စာအုပ်တွေ ကောက်လှန်၊ နံရံမှာချိတ်ထားသော ပန်းချီကားမှာ တည့်ပြီးသားဖြစ်ပါလျက် ပိုတည့်အောင်လုပ်ရင်းစောင်းသွား၊ ပြန်တည့်။

ပုံစံက တမင်တကာ အချိန်ဆွဲသလိုဖြစ်နေ၏။ အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး ကားပေါ်တက်ဖို့ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေစေသည်။ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါ့ပိုင်ရှင်သူဌေးပဲ၊ သူက ဒရိုင်ဘာပဲဟု စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး ထွက်လာသည်။ အရင်နေ့တွေကလိုပင် ... တင်မေထွန်းက လက်ဆွဲခြင်းကိုင်ပြီး အိမ်ပေါက်ဝဆီလိုက်ပို့သည်။

ကိုသာမန်သည် ကားရှေ့မှန်ကို ကြက်မွေးတံမြက်စည်းနှင့် ဖုန်ခါးသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ ကားတံခါးကို ပျာပျာသလဲ ဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်စီ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တူးခြားပြောင်းလဲသော အမူအရာ ဘာမှမတွေ့ရ။ ခါတိုင်းလို ကားတံခါးကို ကိုယ့်ဘာသာဆွဲပိတ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ကိုသာမန်က တရုတ်သေပိတ်ပေးတာကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

ကားပေါ်မှာလိုက်ပါလာရင်း ကိုသာမန်ကို တစေ့တစောင်း ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ လူက ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ လက်ပြင်နည်းနည်းကုန်းသည်။ အသားက တော်တော်ညိုသည်။ မည်းတဲ့ဘက်ကိုတောင် လှချင်သည်။ ဆံပင်က ညှင်းသိုးသိုးနဲ့ ကျောက်သင်ပုံးအဟောင်းလို အရောင်ဖျော့နေပြီ။ နားသယ်အစပ်မှာ ဆံပင်ဖြူ လေးငါးရှောင်းတွေ့ရသည်။ မျက်နှာက နည်းနည်းရှည်သည်။ မျက်စိမှေးရတဲ့ကြားထဲ မျက်ရစ်ကလည်းမရှိ ...။ ပါးပြင်ပေါ်မှာ ဝက်ခြံတွင်းတွေရှိသည်။ ကျွန်တော့်ပုံစံနှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် သူဌေးနှင့်ဒရိုင်ဘာလို ကွာခြားနေတော့သည်။

သူ၏ရုပ်ရည်မွဲခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကျေနပ်အားရစရာပင်ဖြစ်၏။ ဒီလိုလူမျိုးကိုတော့ ခေါက်မုန့်သည်ကတောင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဒါနဲ့ ကိုသာမန်က ဘယ်ဇာတိလဲဗျ”
ဟု ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။
“ခင်ဗျာ ..”
“ဪ ... ဇာတိက ဘယ်မြို့လဲလို့မေးတာ”
“စေတုတ္တရာပါ ဆရာ”
“ဟုတ်လား ... သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့စာထဲမှာတော့ ဖတ်ဖူးတယ် ... ဘယ်နားမှာလဲ ...”
“မကွေးတိုင်းထဲမှာပါ ...”
“ဘယ်မြို့နဲ့ နီးသလဲ ...”
“ပွင့်ဖြူနဲ့နီးပါတယ် ... အဲဒီကနေ တောင်ဘက်ဆက်ဆင်းလာရင် မင်းဘူးကို ရောက်တာပဲခင်ဗျာ ...”
“မင်းဘူး ...”

ကျွန်တော် ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ရွှေ့တ်သည်။ ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ နေလိုက်၏။ ဒီလူပုံစံကြည့်ရတာ မေးလျှင်လည်း အမှန်အတိုင်းဖြေမယ် အနေအထားရှိသည်။ ကျွန်တော် ဖွင့်မေးမှာမဟုတ်မှန်း သိသောကြောင့် မမြစ်နီက ‘ကာယကံရှင်တွေကို မေးကြည့်လိုက်ပေါ့’ ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ကြင်

နိုင်၏။ ဒါမှမဟုတ် ကိုသာမန်က အမှန်အတိုင်းဖြေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

စက်ရုံရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်မဆင်းသေးဘဲ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသာမန်က အရင်ဦးအောင် တံခါးလာဖွင့်ပေးခွင့်ရသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နေ့စဉ်လိုလို ဆင်နွှဲနေကြသော ကားတံခါးဖွင့်ပြိုင်ပွဲမှာ သူချည်းပဲနောက်ကျနေခဲ့တာ လေးငါးရက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့တော့ သူအနိုင်ရသွားသဖြင့် ကျေနပ်နေသောမျက်နှာထားကို မြင်ရသည်။ (နောက်ရက်တွေမှာ သူထက် နောက်မကျအောင် ကားမရပ်ခင်ကတည်းက တံခါးခလုတ်ကိုကြိုဆွဲထားနှင့်သော အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။)

တံခါးဖွင့်ပြီးပြီဆိုတော့ ကားပေါ်က ဆင်းရုံပဲရှိတော့သည်။ ရုံးခန်းထဲရောက်လျှင် ခါတိုင်းနေ့တွေလိုပဲ ပုံမှန်ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ဖို့လိုသည်။ အထူးသဖြင့် မမြစိန်ခွေမှာ ဟန်မပျက်နေနိုင်ဖို့အရေးကြီးသည်။

ကျွန်တော်သည် အသက်ကိုဝအောင်ရှူပြီးနောက် ရုံးခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ မမြစိန်က ယောင်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ကျွန်တော်က ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ဥတ်မောနင်း ... အစ်မကြီးက ဒီနေ့ တော်တော်လှနေပါလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မမြစိန်သည် အံ့သြသလိုဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ‘သိုင်းခရူး’ဟု အူကြောင်ကြောင်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကျေနပ်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ နည်းနည်းများ ‘အိုဗာဖြစ်သွားသလားဟုလည်း တွေးမိ၏။

“ကောင်လေး ... မနေ့က မင်းဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးပြန်သွားတာလဲ ...”

နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြတော့မှ ကိုအောင်မြိုင်က မေးသည်။

“နေမကောင်းလို့လို့ မှာခဲ့တာပဲဗျ ...”

ကျွန်တော်က လိမ်ညာပြီး ခွင့်တိုင်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ...”

“ဘာမဖြစ်ရမှာလဲ ...”

“ငါတို့ အပြင်သွားခါနီးတော့ မင်းပုံစံက အကောင်းကြီးရှိသေးတာပဲ၊ ရုတ်တရက် နေမကောင်းဖြစ်တယ်ပဲ ထားဦး ... ကားပြန်လာတာကို မစောင့်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးနေတာမှမဟုတ်ဘဲ ... ငါ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တော့ ခေါင်းတွေအုံနေတာလောက်ပဲလို့ပြောတယ် မဟုတ်လား ...”

ကျွန်တော် အကြောင်းမပြဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူကပဲဆက်ပြီး

“နောက်ကစ်ချက်ရှိသေးတယ် ... မင်းသာ တကယ်နေမကောင်းတာဆိုရင် မမြစိန်တစ်ယောက် စိုးရိမ်ပြီး ပျာယာခတ်နေမှာပေါ့ ... ခုတော့ မင်းနေမကောင်းလို့ ပြန်သွားလေရုံဆိုတာမျိုး သာမန်လောက်သာ ပြောတယ် ... ဒီနေ့မနက်ကျတော့လည်း ... ကိုမိုး နေကောင်းသွားပြီလားလို့ မမေးခဲ့ဘူးလေ ...”

“အစ်ကိုကြီးကလည်းဗျာ ... ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကို အသေးစိတ်ပြီး အင်စပက်ရှင်ဝင်နေတယ်၊ စာရင်းကိုင်ပီသလိုက်တာ”

“ငါနဲ့များ ပတ်သက်နေသလားလို့ပါ”

“ဘာဆိုလို့လဲ ...”

“ငါထင်တာက ငါမရှိတုန်းမှာ မမြစိန်က ငါ့မကောင်းကြောင်းတွေ မင်းကိုပြောမယ် ... မင်းက လက်မခံဘဲ ငါ့ဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြန်ပြောမယ် ... အဲဒီမှာ ကတောက်ကဆဖြစ်၊ မင်းက ဒေါကန်ပြီး အိမ်ပြန်သွားအဲဒီလိုများလားလို့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... အစ်ကိုကြီးနဲ့မဆိုင်ပါဘူး ...”

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပါပဲ ... တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ် ... တော်

တော်ရယ်ရတယ် ... မင်း နေမကောင်းလို့ပြန်သွားတယ်လည်းကြားနေ
ကိုသာမန်ဟာ နေစရာမရှိလောက်အောင် စိုးရိမ်သွားတာပဲ”

“ဘာ ... သူက ဘာဖြစ်လို့”

ကျွန်တော့်လေသံက လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားဟန် ဖြစ်
သွား၏။

“ငါက သူ့ကို ဒီလိုမှာထားတာကိုး၊ ခင်ဗျား ပေါ့လျော့မှုကြောင့်
မောင်မိုးမှာ အဆင်မပြေတာရှိရင် အညာပြန်ဖို့ပြင်ထားလို့ ...”

စကားကြိုလာတုန်းမှာ ကျွန်တော်သိချင်နေတာကို မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ကိုသာမန်က လိုင်းကားမမောင်းခင် တခြား
အလုပ်တစ်ခုလုပ်သေးတယ်ဆို ... အစကိုကြီးကို ပြောပြဖူးလား”

“အေး ... ပြောခဲ့ဖူးတယ် ... မင်းဘူးက ပဲခွဲစက်တစ်ခုမှာ အလုပ်
လုပ်ဖူးတယ်တဲ့”

ဆက်မပြောစေချင်သောဆန္ဒမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော်လည်း မေး
လိုက်မိပြီးမှတော့ ဟန့်တားလို့မရတော့။

“အဲဒီမှာ အတော်ကြာကြာလုပ်ခဲ့တာ ... အဆင်လည်းပြေပါတယ်
ဒါပေမဲ့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း နောက်ဆုံးတော့ အလုပ်ထုတ်ခံလိုက်ရတာပဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ အထုတ်ခံရတာလဲ ...”

အလောတကြီး မေးမိပြန်သည်။

“အဲဒီကိစ္စကတော့ ပြန်မပြောပါရစေနဲ့တော့လို့ ပြောတယ် ... စိတ်
နာစရာတစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပုံပဲ ...”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုအောင်မြိုင်က ဆက်

၍ ...

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ဖြစ်နိုင်တယ် ... မင်းသိတဲ့
အတိုင်း ကိုသာမန်ဆိုတဲ့လူက အတတ်ကောင်းကွ ... တစ်ယောက်ယောက်
က ငွေကြေးအလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချလိုက်တာမျိုးပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပဲဖြစ်ရမယ် ...”

ဟု ကျွန်တော်က အလျင်အမြန်ဝင်ပြီးထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ပဲခွဲစက်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးကို သွားကြစည်လို့လား
သေသိဘဲ ...”

“ဘာ ... သူတို့မှာ သမီးရှိလို့လား ...”

“ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲကွ ... စကားအဖြစ်ပြောတာပဲဟာ၊
သမီးမဟုတ်ရင်လည်း တူမတို့ဘာတို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ သူ တစ်ခုခုများ သိ
သားလေသလား။ သူ့မျက်နှာထားကတော့ တကယ်ပဲ စကားအဖြစ်သာ

ပြောနေတဲ့ပုံမျိုး။ ကိုအောင်မြိုင်က ဟာသတစ်ခုလို ရယ်မောနေသော်
လည်း သူ့စကားတွေက အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုကဲ့သို့ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။

ကျွန်တော်က ငြင်းချက်ထုတ်လိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ ... သူလိုပုံမျိုးကြီးနဲ့ ...”

“ဒီလို တစ်ထစ်ချမပြောနဲ့ကွ ... ငါတို့က ကိုသာမန်ကို ဒီအရွယ်
ရောက်မှမြင်ဖူးတာ ... ငယ်ငယ်က ကြည့်ကောင်းချင်ကောင်းမှာပေါ့၊

ပြီးတော့ ရုပ်ချောပြီး ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတဲ့မိန်းမမျိုးတွေဟာ အဲဒီလို
မလောပန်းမလာ ခပ်တုံးတုံးယောက်ျားမျိုးတွေကို ငြိုက်တတ်ကြတယ်၊

ဒါမှ သူတို့က အသာစီးရမှာကိုးကွ ...”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရုတ်
တရက် စိမ့်ထွက်လာသည်။ ကိုအောင်မြိုင်က ဆက်ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသာမန်ဟာ လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ
တော့ သေချာတယ် ... မင်းအပေါ်မှာလည်း တော်တော်သစ္စာရှိတယ်၊

ငါတို့ သူ့ချွေးတာ မှန်ပါတယ်ကွာ ...”

ထွက်ပြီးသားချွေးက ပြန်ဝင်သွားရိုးထုံးစံမရှိ။ အချိန်တန်လျှင်တော့
သူ့အလိုလျောက် ခြောက်သွေ့လွင့်ပြယ်သွားမှာပါ။

ဘက်ဟာ အပြစ်အနာအဆာ မကင်းပါလားလို့ သိလိုက်ရတဲ့အခါ ဆတ်
စာခါ နာသွားလောက်အောင် ခံစားရတတ်သည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး အရသာ
ခွံရုံသက်သက်အတွက် ခုလိုကြံစည်တာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ဟိုက်စွ'ကိုတော့ ကျွန်တော်သိသွားခဲ့ပြီ။ ခုချိန်ကျမှ
မေ့ပစ်ချင်လို့မရတော့။ ဦးနှောက်ဆိုတာကိုက မှတ်ဖို့ထားခြင်းဖြစ်၏။
ဖို့မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် ဘဝမှာ အရေးပါသောအချက်အလက်များကို
လိုအလျှောက် မှတ်သားထားနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တင်မေ
နန်းနှင့်ပတ်သက်သမျှ အရေးကြီးတာတွေချည်းသာ ဖြစ်၏။ တချို့သော
ကြောင်းအရာတွေက အချိန်ကြာလာလျှင် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွား
တတ်သော်လည်း ခုကိစ္စကတော့ နောင်ဘဝထိတောင် မေ့နိုင်မှာမဟုတ်။

တချို့ကိစ္စတွေမှာ မသိဘဲ နေလိုက်ရတာက ပိုကောင်းသည်။
ခံစားရတာတွေမှာတော့ နောက်ကျပြီးမှ သိရတာက ပိုပြီးသက်သာရာရ
သည်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဖြစ်ဖူးသည်။ အိမ်ကို လာလည်နေကျ
သွားကြီးတစ်ယောက်ဆုံးသွားတာ ကျွန်တော် မသိလိုက်။ စာမေးပွဲနီး
သောအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာစိုးသော
ကြောင့်တစ်ကြောင်း ... ကျွန်တော် ကြောက်နေမှာစိုးသောကြောင့်
တစ်ကြောင်း လူကြီးတွေက အသိမပေးဘဲထားခြင်းဖြစ်၏။ နောက် တစ်လ
သောက်ကြာမှ သိရသောအခါ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကြောက်ဖို့ နောက်ကျ
သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ခုပြဿနာကတော့ တော်တော်ကြီးနောက်ကျမှ သိရသည့်တိုင်
စားမှုကလျော့မသွား။ ဒါတင်မက ဘာမှမသိခဲ့ရသေးသော ဟိုအရင်
အချိန်တွေအတွက်ပါ ထပ်ဆောင်းပြီး ချောက်ချားရသည်။

ထွက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုတော့ ရှိသေးသည်။ ကိုသာမန်
နှင့် တင်မေထွန်းတို့၏ လက်ရှိဆက်ဆံရေးအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ခြေရာ
ကောက်ဆန်းစစ်ကြည့်ရန်ပင်ဖြစ်၏။

သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ဘာမှမထူးခြား။ တစ်ချိန်က ... ဆက်နွယ်
တတ်သက်ခဲ့ဖူးသော အရိပ်အရောင်တွေမမြင်ရ။ တစ်ဘက်ကကြည့်တော့

မြေစိန်သည် ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာကြောင့်ဖွင့်ပြောပြခဲ့ပါသလဲ
ဖြစ်နိုင်ခြေတွေအများကြီးရှိသည်။ သူ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်
ဖူးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တင်မေထွန်းကို လက်ထပ်
သည်။ ဒီအတွက်ခံစားရပြီး လက်စားချေတာဖြစ်နိုင်သည်။

နောက်ဖြန့်နိုင်တာတစ်ခုက သူ၏အိပ်မက်တွေကို လုယူသွားခဲ့သော
တင်မေထွန်းကို နာကြည်းမုန်းတီးနေလိမ့်မည်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုသာမန်
ရောက်လာတော့ အကွက်ကောင်းပေါ်လာပြီး တိုက်ခိုက်တာများလာ

ကျွန်တော်က တင်မေထွန်းကို သိပ်အရေးပေးသည်။ ဘယ်လောက်
ထောင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်ကြောင်း တဖွဖွ ခြေ
နေတာတွေကို နားကြားပြင်းကပ်ဟန်တူသည်။ တင်မေထွန်းနှင့် ပတ်သက်
ပြီး တရားလွန်ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေခြင်းအပေါ် မခံချည့်မခံသာ ဖြစ်နေပုံ
သည်။ ထို့ကြောင့် အခွင့်သာခိုက်မှာ သိက္ခာချပစ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဒီကိစ္စအတွက်ကြောင့် တင်မေထွန်းနှင့်ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်
ရေးမှာ အပူအထစ်ဖြစ်လာမည်။ ကံကောင်းလျှင် အကွဲအပြဲတောင် ဖြစ်
သွားနိုင်သည်။ ဒီအခါကျတော့မှ သူက ကြားကဝင်ပြီး အမြတ်ထုတ်မယ်
ဆိုတဲ့သဘောလား။

ကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးတဲ့လူ ... ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်

လည်း ဒါကိုက ယုတ္တိမတန်သလို ဖြစ်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မင်းဘု
က ပဲခွဲစက်မှာဆုံခဲ့ဖူးသည်။ အိမ်နှင့်စက်က တစ်ဝင်းတည်းမှာရှိသည်
ကိုသာမန်က အိမ်ကိုမကြာခဏအဝင်အထွက်ရှိသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး မေး
ဘူးပဲထား။ မေးထူးခေါ်ပြောတော့ရှိရမည်။ အနည်းဆုံး မျက်မှန်းတော့
တန်းမိနေရမည်။

ခုပြန်ဆိုကြသောအခါ ဟိုတုန်းက တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့လူတွေ
လို ဖြစ်နေကြသည်။ အရင်ကတည်းက သိခဲ့ဖူးကြောင်း ကိုသာမန်က ဖြစ်
စေ၊ တင်မေထွန်းကဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ကို ပြောရမည်။ အခုလို ခပ်မခင်
နေနေကြတာဟာ ဘဝင်မကျစရာပဲ။ သူတို့ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးတာကို ကျွန်တော်
မသိစေချင်တဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ပထမဆုံး ပြန်လည်ဆုံတွေ့
သောမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် မကြည့်လိုက်ရ။ ကိုအောင်မြိုင်က ကိုသာမန်
ကိုခေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က အိပ်နေတုန်း။ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ
နည်းခန်းထဲမှာနေသားတကျ ထိုင်မိနေကြပြီ။ တင်မေထွန်းနှင့်ကိုသာမန်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်မြင်ချင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသလဲဆိုတာ
ကျွန်တော် မသိလိုက်။

ထိုနေ့နံနက်က အခြေအနေကို သတိရသလောက် ပြန်စဉ်းစားပြီး
ပုံဖော်ကြည့်သည်။ မသင်္ကာစရာ ဘာမှမတွေ့ရ။ ကိုသာမန်ဆိုတဲ့ လူက
ထုံထုံထိုင်းထိုင်းနဲ့ ဝမ်းသာလည်းဒီမျက်နှာ၊ ဝမ်းနည်းလည်း ဒီအမူအရာ
အံ့ဩလည်း ဒီပုံစံပဲဆိုတော့ အကဲခတ်မိဖို့မလွယ်။ တင်မေထွန်း အနေ
တော့ တစ်ခုခု ထူးခြားသောဟန်မျိုး ဖြစ်နေသင့်သည်။ သို့ရာတွင်
ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ထိုနေ့ကပုံမှန်မဟုတ်တာ ဘာမှမရှိ။ ဂျွေ
ရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ ...

မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ခုလက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ တစ်
တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိပြန်သည်။ သားကို မွေးခါနီးတုန်းက အပြန်
အပျက်။ ဆေးရုံကိုအသွား ငားပေါ်မှာ တင်မေထွန်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ရှိနေသဖြင့် သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲလို့ ချီးကျူးတော့ သူပြန်ပြောတဲ့စကား

“ကျွန်မရဲ့အကျင့်က စိတ်လှုပ်ရှားလေ တည်ငြိမ်လေပဲ”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လေလူဟပ်သလို ‘ရိန်းခနဲ’ ဖြစ်သွားသည်။
ဟိုတုန်းက သူလက်တွေ အေးစက်နေခဲ့တာကို မှတ်မိ၏။ ကိုသာမန် အိမ်ကို
ရောက်ရှိလာသောနေ့က တင်မေထွန်း၏ လက်များကို ကျွန်တော် ကိုင်
မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။ လက်ချင်းထိမိတာတော့ရှိမည်။ အေးစက်နေသလား၊ နွေး
ထွေးနေသလား သတိမရတော့။

တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အရပ်ဆက်ပဲဟောဋီကစားနည်း
တစ်ခုမှာ နောက်ဆုံးအပိုင်းအစကို ကိုင်ထားသူတစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်၏။
ဘယ်ကွက်လပ်နေရာကို ဖြည့်ရမယ်ဆိုတာ သိမြင်ပါလျက် တွေဝေနေမိ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးကွက်လပ်ကို မဖြည့်ဘဲ နေသည့်တိုင်
ဘယ်လိုပုံစံကားချပ်မျိုးလဲဆိုတာကတော့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လွင်နေ
ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကိုသာမန်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ မမြဲစိန်က အကြံပေးခဲ့သည်။ တင်
မေထွန်းနဲ့ နီးနီးစပ်စပ်မထားသင့်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်မှာစိုးလို့ဟု အကြောင်းပြချင်ဟန်တူသည်။

ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းတစ်ခုအနေဖြင့် ခုချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ကို
အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မခဲယဉ်းလှဘူးဟု ဆိုနိုင်သည်။ သိပ်ထွေ
ထွေထူးထူးအကြောင်းပြနေစရာမလို။ ကားမောင်း သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူး၊
ကားကိုင်မသန့်ဘူး၊ စိတ်တိုင်းမကျဘူးပြောလိုက်ရုံပဲ။ နည်းနည်းညစ်ချင်
လျှင် ဓာတ်ဆီခိုးရောင်းတယ်လို့ သံသယရှိတယ်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ပညာတတ်အထက်တန်းလွှာဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်
မှတ်ထားသူတို့မှာ ဒါမျိုးလုပ်ရမှာကို လိပ်ပြာမလှဘဲ ရှိတတ်ကြသည်။
ပညာရှိနည်းနဲ့ ပထမလို့ကော့ရသည်။ အိမ်ကိုအဝင်အထွက် လုပ်စရာမလို
သော စက်ရုံထဲက အလုပ်ဘစ်နေရာရာကို ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်ဖို့ပဲဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်လက်က အကောင်းပကတိဖြစ်နေပါပြီ။ ကားမောင်းစေချင်သောကြောင့် အကင်းမသေသေးသယောင်ပြောပေးဖို့ ဆရာဝန်ကိုအောင်မြင်တို့က မှာထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သွားပြတုန်းက ...

“တော်တော်ကြီးကောင်းနေပြီဗျ ... အဲ ... အရိုးအက်ထားတဲ့အရိုးနေတာရယ် အရွတ်ကိုထိခိုက်ဖူးတာရယ်ရှိနေတော့ သတိထားတာတောင်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... လက်ကောက်ဝတ်ကို ဝန်ပီစေမယ့် လှုပ်ရှားမှုရှောင်နိုင်သလောက်ရှောင်ပါ ... ”

ဟု ဆရာဝန်က ကျင့်ဝတ်ဖောက်ဖျက်ရာလည်း မရောက်အောင် မယုတ်မလွန်ပြောခဲ့သည်။ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနဲ့ ပြောင်းဖူးပြောင်းတောင်းကိုရွက်ပြီး လည်ရောင်းနေသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ယှဉ်ကြည့်လျှင် ကျွန်တော့်အဖြစ်က ရယ်စရာပင်ဖြစ်၏။

(ဒီနေရာမှာ စိတ်ထဲက ထင်ခနဲဖြစ်စရာတစ်ခုကို တွေးမိသေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကားပြန်မောင်းစေချင်တဲ့သူတွေထဲမှာ တင်မေထွန်းလည်းပါဝင်ကြောင်းသိရ၏။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်တာသက်သက်ပဲလား။ ကိုသာမန်ကို ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ဆက်ရှိနေစေချင်တာကော မပါဘူးလားဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်၏။)

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကားပြန်မောင်းလို့ ရနေတာကြာပြီ ... တလောက ကိုသာမန် အဆုတ်အအေးမိပြီးဖျားလို့ ခွင့်သုံးရက်ပေးလိုက်တုန်းက ကျွန်တော့်ဘာသာမောင်းခဲ့တာပဲ။ တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော်သည် ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းချင်သောဆန္ဒမျိုး အရင်ကလို မထက်သန်တော့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကိုသာမန် မောင်းသောကားပေါ်မှာ ဘေးကနေ ဇိမ်နိုးထိုးလိုက်ရတာ အရသာတွေ့နေခဲ့ပြီ။

လမ်းအခြေအနေကလည်း အိမ်ကထွက်ခါစမှာသာ ကားနည်းနည်းရှုပ်ပြီး စက်မှုဇာန်သို့ ချိုးဝင်လိုက်တာနဲ့ အဝေးပြေးလမ်းလို ရှင်းလင်းသွားသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ကွင်းပြင်ကြီးတွေရှိသည်။

တိုင်းပင်တွေ၊ မြက်ပင်၊ ချုံပင်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ကုက္ကိုပင်၊ ညောင်ပင်သောအပင်ကြီးမျိုး တစ်ပင်တလေ တွေ့ရတတ်သည်။ နွေရာသီ၏ ညနေခင်းဆိုလျှင် ရှုခင်းက သိပ်လှသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟိုအရင်တုန်းက ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းခဲ့သဖြင့် မိန်းမဘေးဝဲယာကို မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။ ကိုသာမန် ရောက်လာပြီးမှ ကြည့်ရကောင်းမှန်း သိလာသည်။

တချို့လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးတွေကတော့ ကားပေါ်မှာတောင် ဇိမ်နိုးနေတဲ့ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ခရီးဆောင်ကွန်ပျူတာကိုဖွင့် စာရင်းဇယားတွေ၊ အချက်အလက်တွေ ရှာဖွေစစ်ဆေးလေ့လာ၊ လက်ကိုင်ဖုန်းနဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေပေး၊ အပြင်ကရှုခင်းတွေကြည့်ဖို့ သတိတောင်မရ။ တချို့ဆို အပြင်ကိုယောင်ပြီးကြည့်မိရင် အာရုံနောက်မှာစိုးလို့လားမသိ။ ကားမှန်အမည်းကြီးတွေတောင် တပ်ထားသေးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်ငန်းရှင် အကြီးစားကြီးလည်းမဟုတ်။ မိန်းမမှာတောင် အလုပ်က သိပ်အများကြီးရှိတာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကားပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ပါရင်း လမ်းဘေးဝဲယာက ရှုခင်းတွေငေးကြည့်လိုက် ... ရောက်တတ်ရာရာစိတ်ကူးတွေးတောလိုက်၊ ညနေအလုပ်ကအပြန်ဆိုလျှင် လေကလေးတဖြူဖြူနဲ့ အတော် သက်သောင့်သက်သာရှိလှသည်။ ပြီးတော့ ကိုသာမန် ကားမောင်းတာကလည်း ဖြည်းဖြည်းညင်သာဖြစ်သောကြောင့် ခရီးသွားဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို မြို့၏ရှုကွင်းရှုကွက်တွေလိုက်ပြရင်း ဧည့်ခံနေသလိုပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကားမမောင်းချင်တော့။ ထို့ကြောင့် ကိုသာမန်ကို အလုပ်ဖြုတ်ဖို့သော်လည်းကောင်း၊ နေရာရွှေ့ဖို့သော်လည်းကောင်း စစဉ်းစားတော့ဘဲ နေမြဲအတိုင်းရှိနေစေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

(ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် အထက်ကပြောခဲ့သောအကြောင်းပြချက်တွေကြောင့် သက်သက်ပဲလား၊ တခြားကိစ္စတစ်ခုခုကောရှိနေသေးလား ဆိုတာကိုဖြင့် ဆက်မစဉ်းစားဖြစ်တော့ပါ။)

သူများကို ဖွင့်ပြောပြဖို့ခက်တဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုအောင်မြိုင် ဥပမာပေးခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။ သူပြောနေတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ခွကျကျဖြစ်သော်လည်း တကယ်မှန်နေသဖြင့် ငြင်းဖို့ခက်သည်။

“အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပေါင်ခြံမှာ ပွေးပေါက်သလိုပေါ့ကွာ။ သူများကို ဖွင့်ပြောဖို့ကလည်းအခက်၊ လူကြားသူကြားထဲမှာ ယားလို့ မကုတ်ရဲဘဲ ကြိတ်ခံရတာကလည်း တစ်ခုကွာ ... ဆရာဝန်ကို သွားပြောရင်လည်း တစ်ရှက်ကနစ်ရှက်ဖြစ်ရဦးမယ် ...”

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သဘောကျပြီးဟားတိုက်ရယ်ခဲ့သည်။ မဖြစ်နိုင်ကြည့်မြို့ တစ်ခါတစ်ခါကျိတ်ပြီးမိ၏။ ခုတော့ ကျွန်တော့်အလှူရောက်လာခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ခုကိစ္စကို ဘယ်သူမှ ဖွင့်ပြောလို့မဖြစ်။ အကြောင်းတွေ သိထားသူလေးယောက် ရှိသည်။ သို့တိုင်အောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပတ်လည်လှည့်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြရသည်။

ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် သိနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို မမြစိန်တစ်ယောက်တည်းသာ သိသည်။ သူသိနေကြောင်း သိထားသူမှာလည်း ကျွန်တော်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူနှင့် ကျွန်တော်ထပ်ပြီး တိုင်ပင်နှီးနှောနေစရာ အကြောင်းမရှိ။

ကိုသာမန်နှင့် တင်မေထွန်းတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီး ရင်းနှီးစွာသိခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ခုချိန်မှာ နှစ်ယောက်နှစ်ယောက် နှစ်နှစ်ဖြစ်တွေပြောနေဖို့ အခွင့်အရေးမရှိ။ တစ်ခါမှ မသိဘူးခဲ့သလို၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို နေနေကြရသည်။

အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော့်နေရာက နေရထိုင်ရအခက်ခဲဆုံးပင် ဖြစ်၏။ မမြစိန်ရှေ့မှာ ဘာမှအရေးမကြီးသလို ဟန်မပျက်နေပြရသည်။ အလုပ် နောက်လားပြောင်လား လုပ်ပေးရသည်။ တစ်ခါတလေ စိတ်မ

သဖြင့် ရယ်စရာတွေစဉ်းစားလို့မရသောအခါ ခြောက်ကပ်ကပ် အေးစက်စက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ... မောင်ကောင်းထိုက် (နှီးပဒေါ်)၏ ဟာသစာအုပ်တွေ ရှာဖတ်ရသေးသည်။ သိပ်လွန်ကဲသွားပြန်လျှင်လည်း တမင်လုပ်ပြနေတာပေါ်သွားမှာစိုးသဖြင့် ထိန်းရသေးသည်။

ကျွန်တော်လုပ်တာ အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။ မမြစိန်သည် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဇေဝဇေဝဖြစ်နေတာ တွေ့ရ၏။ သူပြောတာကို ကျွန်တော်က မယုံလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အလေးအနက် သဘောမထားလို့လားဟု တွေးနေဟန်တူသည်။ သူ့စကားက တာသွားရဲ့ လားဟူ၍လည်း သံသယဖြစ်သွားပုံရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို သနားသလိုလိုကြည့်တာ၊ အထက်စီးဆန်ဆန် ပြုံးပြတာမျိုးကတော့ အခံရခက်လှသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ကိုအောင်မြိုင်က တစ်မောင့် ... ။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စကို သူ ဘာမှသိတာမဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူက အကင်းပါးသည်။ မမြစိန်နှင့် ကျွန်တော့်ကြားမှာ ပုံမှန်မဟုတ်သောအခြေအနေတစ်ခုရှိနေတာကို အကဲခတ်မိသွားနိုင်သည်။ ဒီအတွက်လည်း ကျွန်တော့်မှာ သတိထားပြီး နေထိုင်ပြောဆိုနေရ၏။

သူတို့အကြောင်း ကျွန်တော်သိနေပြီဆိုတာ ကိုသာမန်နှင့် တင်မေထွန်းတို့ မရိပ်မိအောင်နေဖို့က ရှိသေးသည်။ ကိုသာမန်ကတော့ သိပ် အရေးမကြီးလှ။ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ တင်မေထွန်းရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ပြီး နေရတာ အခက်ခဲဆုံးပင် ဖြစ်၏။ နည်းနည်းလေးမှ ဣန္ဒြေပျက်လို့မရ။ အရင်က အကင်း ပုံမှန်ဖြစ်အောင် အထူးသတိထားပြီးနေနေရသည်။ ဒီကိစ္စပေါ်သွားလျှင် အိမ်ထောင်ရေးမှာ အေးစက်ထိုင်းမှိုင်းသွားနိုင်သည်။ လင်မယားကြားမှ နှစ်ယောက်စလုံးသိထားပြီးသော လျှို့ဝှက်ချက်အတွက် အပြန်အလှန် ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းနေရတာ အတော်ခွကျသောကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ ရေရှည်မှာ ဘယ်သူကပိုပြီး သိုသိုသိပ်သိပ်ရှိမလဲဆိုတာကတော့ စောင့်ကြည့်ရပေမည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ကိုသာမန်ရော တင်မေထွန်းပါ အပြစ်ရှိကြ

သူတွေမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့်မတွေ့ခင်တည်းက သူတို့ချင်း နီးစပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါဟာ အပျိုတစ်ယောက်နှင့် လူပျိုတစ်ယောက်တို့၏ အခွင့်အရေးသာဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ... တင်မေထွန်းကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းစဉ်တုန်းက နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို မေးခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့်လည်း မမေးဘဲ ဖွင့်ပြောဖို့ တာဝန်မရှိ။ ထို့အတူ သူကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သော အတိတ်ကာလကို မေးမြန်းခဲ့ခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးမေးဖို့ သတိတောင်မရခဲ့။ သူက လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ပေါ့နေခဲ့တာ။

တင်မေထွန်းရဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ဆိုလျှင် ချစ်ချင်သူတွေအများကြီး ရှိခဲ့လိမ့်မည်။ ဒီထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို တင်မေထွန်းက ပြန်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုလျှင် ဘာမှမထူးဆန်း။ ကျောင်းနောက်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ဆိုလျှင် ဖြေသာသေးသည်။ တကယ်လို့များဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့သာ ဖြစ်ခဲ့လို့ကတော့ ဆရာဝန်လောင်းကို တောင်ပစ်ပြီး ငါ့ကိုယူခဲ့တာကွဟု ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ခုတော့ ...

ကံကြမ္မာ၏သရော်လှောင်ပြောင်မှုက ရက်စက်လှသည်။ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်သော၊ သိပ်တန်ဖိုးထားသော၊ သိပ်အထင်ကြီးသော တင်မေထွန်း၏ ချစ်ဦးသူသည် ကျွန်တော့်ကားဒရိုင်ဘာဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်အသက်ကြီးသည်။ ဒါတင်မက လူက ငတ်ကြီး၊ ထူထူအကြီး၊ ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး၊ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီး၊ ဒီလိုလူမျိုးရဲ့အကျကိုမှ ကျွန်တော်က အမြတ်တနိုးရင်မှာပိုက်ထားမိသည်။ ဒီအချက်က ကျွန်တော့်အပေါ် အကြီးဆုံး ထိုးနှက်ချက်ဖြစ်နေ၏။ မခံချိမခံသာ အဖြစ်ရဆုံးကိစ္စပဲ။

သူဌေးနေမကောင်းလို့ ဒရိုင်ဘာရဲ့မိန်းမကလာပြီး နင်းပေးနှိပ်ပေးရတာ ပြဿနာမဟုတ်။ ဒရိုင်ဘာများနေလို့ သူဌေးကတော်က သွားပြီး ပြုစုရတယ်ဆိုလျှင်တော့ ပြောစရာဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ဇွေနှောင်းရာသီဖြစ်၏။ အပူပြင်းဆုံး၊ အခြောက်သွေဆုံးကာလ။ ပူတာထက် အိုက်တာက ပိုဆိုးသည်။ ညဆိုလျှင် ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေပြီး တော်တော်နဲ့ အိပ်လို့မရ။

ကျွန်တော်တို့အိပ်ခန်းမှာ အဲကွန်းတပ်ထားတာရှိသည်။ အမေက သူမြေး ပူမှာအိုက်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး လာတပ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တင်မေထွန်းက မကြိုက်။ အေးပေမဲ့ ... လူကို ပိတ်လှောင်ထားသလိုပဲ၊ အသက်ရှူရတာမဝဘူး၊ သဘာဝလေက ပိုကောင်းတယ်ဆိုပြီး ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်အိပ်ချင်သူဖြစ်၏။ အညာသူမို့ အပူဒဏ်ကို ပိုပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိဟန်တူသည်။

‘ကိုမိုး အိပ်လို့အဆင်မပြေရင် အဲကွန်းဖွင့်ချင်ဖွင့်ပါ၊ ရပါတယ်’ ဟု သူက ကျွန်တော့်ကို ဦးစားပေးခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် သားကလည်း သူ့အမေလိုပဲ အဲကွန်းနှင့်သိပ်မတည့်ချင်။ လေအေးစက် တစ်ညလုံးဖွင့်အိပ်လျှင် နောက်နေ့ကျတော့ နှာစေးချင်သလိုလို၊ ကျောပူခေါင်းပူ ထချင်သလိုလို ဖြစ်တတ်၏။ သနပ်ခါးရေကြံလေးလိမ်းပြီး ယပ်ခတ်ပေးတာကိုမှ နိမ့်ယူချင်တတ်တဲ့ကောင်ပဲ။

“နားနားက အညာသွေးပါတာကိုးကွ ... ”

ဟု အဖေက မှတ်ချက်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ညဦးပိုင်းမအိမ်ခင် အချိန်မှာသာ အပူကင်းစင်ရုံလောက် အဲကွန်းဖွင့်ရသည်။ ပြီးရင် ပြန်ဝိတ် ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်အိပ်ရ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ချွေးတစ်ခိုနဲ့ အနေရခက်သည်။ နည်းနည်းညှို့နက်လို့ ပြတင်းပေါက်မှ လေကလေး တဖြူဖြူဝင်လာ တော့လည်း ချွေးသိပ်ပြီး အေးမြလာတာ (သူပြောသလို) နေလိုတော့ ကောင်းသား။

အဖေတို့ဆိုမှာကတော့ တစ်အိမ်လုံး အဲကွန်းတွေအပြည့်တပ်ထား သည်။ အိမ်ထဲမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး ရုပ်ရှင်ရုံတွေလို အေးစိမ့်မေ့၏။ ကျွန်တော်တို့ သွားလည်တဲ့အခါ အမေက ...

“အညာသားလေးလာပြီဟေ့ ...”

ဆိုပြီး သူ့မြေး အအေးမိမှာစိုးသဖြင့် အဲကွန်းတွေ တချို့ကိုပိတ် တချို့ကို အအေးဓာတ်လျှော့လုပ်ပေးတတ်သည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သားမှာ ‘အညာသားလေး’ ဆိုသော နာမည်တစ်ခု တိုးလာခဲ့သည်။ ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှပါ။

ဒီနေ့ကတော့ တင်မေထွန်းကတောင် ‘အိုက်လိုက်တာ’ ဟု ပြောလေ့ ရလောက်အောင် အပူရှိန်ပြင်းသည်။ ညနေစောင်းတဲ့အထိ အပူငွေ့က ကျွန် နေသေးသည်။ လက်လက်စင်အောင် ဆော့တတ်သော သားတောင်မှ နည်းနည်းငြိမ်ပြီး နွမ်းသလိုဖြစ်နေ၏။

“ကားတစ်ပတ်လောက် လျှောက်မောင်းရင်း လေးညှင်းခံရအောင် အပြန်ကျတော့ အအေးဝင်သောက်မယ် ... မကောင်းဘူးလား”

ဟု ကျွန်တော်က အကြံပြုသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့လည်းဖြစ်၊ သွားစရာကိစ္စလည်း ထူးထူးထွေထွေ မသောကြောင့် ကိုသာမန်ကို နားရက်ပေးထားလိုက်သည်။ နည်းနည်း မကောင်းချင်သလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုသဖြင့် တနင်္လာနေ့မှ လာခဲ့တော့မှာ ထားသည်။

“ကိုမိုးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းနေရမှာပေါ့ ...”

တင်မေထွန်းကပြောသည်။

“ဘာလဲ ... ကိုယ့်ကို ကားမမောင်းစေချင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်လေသံက မဆိုစလောက်ကလေး ဆတ်နေသည်။

“အင်းပေါ့ ... လက်ကလည်း”

သူက စကားကို မဆက်ဘဲ ခဏတွေသွား၏။ ပြီးမှ ...

“သွားချင်လည်းသွားလေ ... သားလည်း ဖွာလူဒါမသောက်ရတာ

ကြာပြီ”

အအေးဆိုင်ကို အရင်ဝင်ကြသည်။ ရေခဲမုန့်စားလျှင် စိတ်ကြည်လင် လန်းဆန်းစေသည်ဟု ဆေးပညာဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးသဖြင့် ရေခဲမုန့်မှာလိုက်သည်။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကလည်း ရေခဲမုန့်ပဲစားသည်။ တင်မေထွန်းက သစ်သီးစုံ၊ သားကတော့ သူ့အကြိုက် ဖာလူဒါ။ (တင်မေထွန်းတို့ အညာသံထွက်အရဆိုရင် ဖာလူဒါပေါ့။)

သားက ဖာလူဒါခွက်ကြီးတစ်ခွက်ကို ကုန်တာမဟုတ်။ သို့ရာတွင် သောက်ဦးမယ်ချည်းလုပ်နေသည်။ အိမ်ရောက်မှ တစ်ခါထပ်သောက်ပါဟု ချောမောပြီး ကျန်တာကို ဘူးထဲထည့်ယူခဲ့ရသည်။ အိမ်က ဒေါ်ကြီးအတွက်လည်း ပူတင်းတစ်ပွဲဝယ်သွားသည်။ ဒါကလည်း တစ်ဝက်လောက်က သားရဲ့ခိုက်ထဲရောက်မှာပဲ။

အအေးဆိုင်ကထွက်လာပြီးနောက် ကားကိုသန်လျင်ဘက် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ တံတားကြီးပေါ်ရောက်တော့ သားက မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး သဘောတွေကျနေသည်။ လက်ညှိုးတထိုးထိုးလုပ်ရင်း ‘ရေများများ’ ‘ရေများများ’ဟု အော်နေ၏။

မြို့တွင်းကိုဖြတ်ပြီး သီလဝါလမ်းခွဲဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ တင်မေထွန်းသည် အပြင်ကရှုခင်းတွေကိုငေးကြည့်ရင်း နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ကုန်းထိပ်တစ်ခုကိုရောက်တော့မှ ...

“အညာကမြင်ကွင်းနဲ့တူလိုက်တာ”

ဟု ရေရွတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကားကိုလမ်းဘေးချပြီး ရပ်လိုက်

၏။

“ခဏဆင်းပါလား... ဒီနေရာက လေကောင်းလေသန့်ရှူလို့တောင်
တယ် ...”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ရပ်သောနေရာကကြည့်လျှင် မြေပြင်ကနိမ့်ဆင်းသွား
သည်။ သူပြောသလိုပဲ အညာရှုခင်းနဲ့တော်တော်တူသည်။ နွေနှောင်း
ကာလဖြစ်သောကြောင့် အရာရာသည် ခြောက်သွေ့နေ၏။ ဝင်လှဆဲ
လိမ္မော်ရောင် နေလုံးကြီးကလွဲလျှင် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် အဖြူ
အမည်းဓာတ်ပုံတစ်ပုံလို အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့နေ၏။

သားက ဗိုက်တင်းပြီး အိပ်ပျော်နေပြီ။ ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေး
နှင့် ထားခဲ့သည်။ တင်မေထွန်းက ...

“လူလိုက်တာ ... ငယ်ငယ်ကဆိုရင် ခုလိုပဲ နွေညနေခင်းမှာ အိမ်
နောက်ဘက်ဝင်းထဲထွက်ပြီး နေဝင်တာကိုငေးကြည့်တတ်တယ်”

ဟုပြောသည်။ သူ့စကားက လွမ်းသံပါနေသည်ဟုထင်ရ၏။

ရေခဲမုန့်စားလျှင် စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းသလို သစ်သီးစုံသောက်
လျှင်လည်း အတိတ်ကို ပြန်သတိရစေတတ်သလား။ စာထဲမှာတော့ မဖတ်
ဖူးသေး။ သို့တိုင်အောင် သူ့စိတ်သည် နောက်ကြောင်းပြန်သွားနေပြီဟု
ယူဆရသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်က တိတ်တိတ်ကလေး နောက်
ယောင်ခံလိုက်သွားမိ၏။

ကျွန်တော်သည် တင်မေထွန်းကို ချစ်တယ်လို့ မပြောဖြစ်ခဲ့။ သူက
လည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ်ဟု တရားဝင်အဖြေမပေးခဲ့။ သူများ
တကာလို တစ်ဆင့်ချင်းသွားခဲ့တာမဟုတ်။ စပြောကတည်းက တစ်ခါတည်း
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ။ သူကလည်း လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ပဲ သဘော
ကူခဲ့တာ။ ချစ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာမဟုတ်။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာရှိလာသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မချစ်
နဲ့ လက်ထပ်တာလား။ ပြီးတော့ လက်ထပ်ဖို့ ဘာကြောင့် အလွယ်တကူ
ခက်ခဲခဲ့တာလဲ။

သူ့အမေ ရန်ကုန်မှာ ဆေးလာကုစဉ် ကျွန်တော်က ငွေအားလူအား
နှင့် အစွမ်းကုန်ပြုစုခဲ့သည်။ ဒီအတွက် သူတို့သားအမိအပေါ် ကျွန်တော့်
ဘုရားရှေးတွေစွန်းနေသည်။ သူ့အမေကလည်း ကျွန်တော့် အတွင်းစိတ်ကို
မိမိသည်။ ထို့ကြောင့် တင်မေထွန်းကို ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မကွယ်
ညွှန်ခင်မှာ တိုက်တွန်းသွားပုံရသည်။ ဒါကြောင့်ပဲလား။

သူတို့မှာ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲရှိသည်။ အပြန်အလှန် မှီခိုနေကြ
သည်။ သူ့အမေဆုံးသွားတော့ တင်မေထွန်းမှာ ခိုကိုးရာမဲ့သွားသည်။
ဆိုချက်ကြောင့် အားကိုးရာရှာတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံလိုက်
တာလား။

ထိုအခိုက်အတန့်ကာလတွင် သူ့အတွက် တကယ်ချစ်တာမချစ်
တာက အရေးပါသောကိစ္စမဟုတ်တော့။ သူ့ဘဝရှေ့ရေး လုံခြုံစိတ်ချဖို့သာ
ဓာနကျနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်လျှင် ဒါတော့ ပြည့်စုံရုံမျှမက
တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ မကြောင့်မကြနေသွားနိုင်မည်။ ကံတရား
စပေးလာသော အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးကြီးဖြစ်သောကြောင့် မလွတ်
တမ်း ဖမ်းဆုပ်ယူလိုက်တာလား။

ဒါမှမဟုတ် ...

သူ့အမေ၏ ဆေးကုသစရိတ်တွေကို ကျွန်တော်စိုက်ထုတ် ကျခံပေး
သည်။ ထိုငွေမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်မပြောပလောက်သော်လည်း
သူ့အဖို့တော့ ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့မလွယ်ကူလှသော အတိုင်းအတာဖြစ်၏။

ဒါကိုသိနေသော သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်
ကျီစယ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

“တင်မေထွန်းက ... မင်းကို တကယ်ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ
အကြွေးပြန်မဆပ်ချင်လို့ ယူခဲ့တာပါ”

ထိုစဉ်ကတော့ ရယ်ရယ်မောမော ဆဲဆဲဆိုဆိုနေနိုင်ခဲ့သည်။ ခုကျ

တော့ ဒီအချက်ဟာ အရေးပါတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်နေသေးသလားဟု ဆန်းစစ်ကြည့်စရာဖြစ်လာ၏။

တင်မေထွန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ အကြွေးနှုတ်ခံရတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ထင်မြင်နေသလား ... ။ ဒါကြောင့်ပဲ ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်သဖွယ် သဘောထားပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ရိုသေကျိုးနွှံ့စွာ အလုပ်အကျွေး ပြုနေတာလား။

ကျွန်တော်သည် အရပ်ကလေးတစ်ခုကို နှစ်သက်မြတ်နိုးလွန်းအားကြီးသဖြင့် အပြစ်အနာအဆာကို သေချာစွာမစစ်ဆေးဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အဆောတလျင် ဝယ်ခဲ့မိသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသလားမသိ။

ကျွန်တော့်စိတ်များသည် ... သာယာလှသော ညနေခင်းနှင့် မထိုင်တန်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးအကျဉ်းတန်နေသည်။ သူကတော့ ... ဆည်းဆာရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်နေဆဲ။

နေဝင်တော့မည်။ နေလုံးကြီးသည် အဝေးကိုရောက်သွားကာ ဘာကြောင့် ပိုပြီးကြီးမားလာရပါသလဲ။ လက်လွှတ်ရခါနီးကျမှ ဘာကြောင့် ပိုပြီးလှပလာရပါသလဲ။

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတော့ တင်မေထွန်းက ... “ကော်ဖီနဲ့ ထမင်းကြော်ပြင်ထားပြီးပြီ ... ကိုမိုးဘာသာပဲ စားလိုက်ပေတော့ ... ဒီမှာကြည့်ဦး ... ကိုမိုးသားလုပ်ပုံ ... ”

ဟုပြောသည်။ တင်မေထွန်းက ကြမ်းပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်နေသည်။ သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ နောက်ဖေးအိုးလှလှလေးတင်ထားသည်။ အိုးပေါ်မှာ သားက ဖင်ပြောင်လေးနဲ့တက်ခွဲထိုင်ထားသည်။ သားက ဒီလို လုပ်ရတာကို

သဘောကျနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ... စပ်ဖြူ လုပ်ပြသည်။ ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ကြက်ဖန်ဖန် တော်တော်လုပ်တတ်တဲ့ကောင်ပဲ ... မင်းက လူရှုပ်ကလေးလားကွဟေ ... ”

သားက ‘ဖေဖေလူရှုပ်’ဟု ပြန်ပြောသည်။ သား၏ခေါင်းကို အသာမှတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီ၊ ထမင်းကြော်နှင့် ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်ပန်းကန်တို့ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ထမင်းကြော်ပေါ်တွင် ကြက်အူချောင်းဖတ်လေးများ အစီအစဉ်တင်ပေးထား၏။ ကျွန်တော်တောင်စားသောက်နေစဉ် ဒေါ်ကြီးက တီးမတ်တစ်ထုပ်ဖောက်ပြီး ပျော်နေသည်။

“လက်ဖက်ရည်က ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ... ”
ဟု မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ကြီးက ...
“မောင်သာမန်အတွက်လေ ... ”
ဟုဖြေသည်။

ကိုသာမန်ပြောခဲ့ဖူးတာကို သွားသတိရမိ၏။ တစ်ခါက အလုပ်ကိစ္စနှင့်သွားရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ကိုပါ ခေါ်တိုက်သည်။ ကျွန်တော်က နက်နက်ကော်ဖီမှာသည်။ ကိုသာမန်က လက်ဖက်ရည်မှာသည်။ သူတို့ဒေသမှာ ပြောတဲ့အတိုင်း ‘ဖန်ချို’ဟုဆိုသည်။ ပြီးတော့ ရိုးရိုးပဲနော် ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ရှယ်သောက်ပါဗျ ... ခင်ဗျား ငွေမရှင်းရပါဘူး ... ”
ဟုနောက်လိုက်တော့ ...
“ပါးစပ်က အကျင့်ပါနေပြီဆရာရဲ့ ... ရိုးရိုးချက်နို့ဆီနဲ့မှ လေးလေးပင်ပင်ရှိတယ်လို့ထင်တယ် ... ”

“နေပါဦး ... ခင်ဗျားစာ ကော်ဖီမစ်မကြိုက်ဘူးလား ... ”
“မကြိုက်ဘူးဆရာ ... တောသားဆိုတော့ ကော်ဖီဆိုတာ လူမမာ

မှသောက်ရတယ်လို့ စိတ်ကစွဲနေတာကိုး ... ကန်တော့နော်၊ ဆရာတို့ လူမမာလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ... ”

ကိုသာမန်လက်ဖက်ရည်ပဲကြိုက်တတ်တာကိုသိလို့ တီးမစ်အထုပ်တွေ တမင်တကာ အဆင်သင့်ဝယ်ထားတာလားဟု တွေးမိပြီး...

“ကော်ဖီပဲတိုက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ... လက်ဖက်ရည်သပ်သပ်ဖျော်နေရတော့ အလုပ်ပိုတာပေါ့ ... ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ကြီးက ...

“ဒီလိုပါကွယ့် မောင်မိုးရဲ့ ... ငါကလည်း လက်ဖက်ရည်သမားပဲလေ၊ အရင်ကဆိုရင် လမ်းထိပ်ဆိုင်မှာ သွားသွားဝယ်ရတာ ... အခု မောင်သာမန်ရောက်လာတော့ အဖော်ရှိလာပြီဆိုပြီး တီးမစ်လုပ်တွေဝယ်ထားတာပါ ... ပြီးတော့လည်း ဒရိုင်ဘာကို ကော်ဖီတိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းသောက်တဲ့ကော်ဖီက နှယ်နှယ်ရရမှ မဟုတ်တာ ... နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ကော်ဖီမှုန့်ကို အကောင်းစား နို့စိမ်းမှုန့်နဲ့ဖျော်တာ၊ ပြီးတော့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဖျော်လို့လည်းရတာမဟုတ်ဘူး ... ကော်ဖီနှပ်တဲ့စက်နဲ့ တင်မေမကွယ်တိုင်ဖျော်တာ ... ဒီလို အဖိုးတန် စပယ်ရှယ်ကော်ဖီကို ဒရိုင်ဘာကိုတိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွယ်”

ကျွန်တော် တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ ဘယ်လိုအဖြိုးမျိုးလဲဆိုတာကို တော့ ကိုယ့်ဘာသာမမြင်ရသောကြောင့်မသိ။

ဒေါ်ကြီးက အိမ်ဖော်ကလေးမလေးကိုခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းကြော်သွားပို့ခိုင်းသည်။ ကိုသာမန်အတွက် ထည့်ပေးထားသော ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကိုကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူထဲမှာလည်း ကြက်အူချောင်းဖတ်တွေပါသည်။ ကျွန်တော့်လောက်တော့မများ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်တစ်လုံးပိုရသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာမှာ တစ်ဘက်ကမ်းခတ်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်သော်လည်း ခုချိန်ထိ ပီပီရီရီနေနိုင်တာကိုတော့ ကြံဖန်ဂုဏ်ယူချင်ယူလို့ ရနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ‘ဟိုက်စွ’ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်လောက်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်၍မရှိသေးတာကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတိုင်း မျက်ခနဲ ခြစ်ဖြစ်သွားတာကိုတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်။

ကျွန်တော် လက်ကျိုးတုန်းကလိုပေါ့။ စစ်ချင်းမှာ ရုတ်တရက်ပို့ခံနေသည်။ ပြီးတော့ ... မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်လာသည်။ နောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိလာသည်။ ကြာတော့လည်း ပျောက်ကင်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် လုံးဝအကင်းသေသွားတာတော့မဟုတ် ... ။ တစ်ခုခုအားစိုက်ပြီး အမှတ်တမဲ့လုပ်မိတဲ့အခါ ဆစ်ခနဲဆစ်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်တာ ခုချိန်ထိပါပဲ။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ‘ဟိုက်စွ’ကို အကြောင်းသိဖြစ်သော မမြစိန်မှလွဲ၍ တခြားဘယ်သူမှမသိအောင် ထိန်းထားနိုင်တဲ့အတွက်တော့ ချီးကျူးဆင့်ပါသည်။ ဒီလိုချုပ်တည်းထားနိုင်ခြင်းကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုသင့်ပါသည်။

မမြစိန်၏ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တဖြည်းဖြည်းရပ်လုံးပေါ်လာပြီဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်သည် ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ဆိုင်သည်။ ခံကို ... သူက မပေါက်ကြားအောင် ထိန်းသိမ်းပေးထားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်နေရမည်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ကိုင်မည်။ အလုပ်ထဲမှာ ဩဇာညောင်းအောင်လုပ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့သည်။

မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်သည်။ တစ်မျိုးစဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း သူ့အနေဖြင့် ဒီလောက်ကြိုးစားကြစည်နေစရာမလို။ သူသည် အလွယ်တကူဖြစ်သောကြောင့် ဩဇာရှိပြီးသား။ ကျွန်တော်သည်လည်း သူ့အထက်

အရာရှိဆိုပေမဲ့ ပိုင်ရှင်ရဲ့သားမို့ ဒီနေရာရထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အားလုံးအသိ
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို ဝါရင့်စီနီယာကြီးအဖြစ် ဆရာတင်ထား
ပြီးသား။ ဒီတော့ ဘာမှထူးပြီး ပါဝါထပ်တင်နေစရာမလို။

နောက်တစ်ခုကတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေပိုများသည်။ တင်မေထွန်းအသိ
ကျွန်တော် စိတ်ကွက်နေလိမ့်မည်ဟု သူ ခန့်မှန်းသည်။ ဒီအခြေအနေ
အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးမည်။ ဘယ်လောက်အတိုင်း
အတာအထိ ရည်မှန်းချက်ရှိသလဲဆိုတာတော့ မသိနိုင်သေး။ တွဲသွားတွဲ
လုပ်ရင်း သာယာမှုရှာရုံလောက်ပဲလား။ ဒီထက် ပိုသေးလား။ အခွင့်သာ
လျှင် အပိုင်သိမ်းဖို့အထိ စိတ်ကူးယဉ်နေသလား။

ကိုသာမန်ကို အလုပ်မဖြုတ်ဘဲ ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ဆက်သုံးနေတာ
တော့ သူ ဇေဝေဇဝါဖြစ်နေပုံရသည်။ သူ့ရဲ့ဗျူဟာက မထိရောက်ဘူးလား
ကျွန်တော်က ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝမရှိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် သိပ်အေး
မကြီးပါဘူး။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်တာပဲဆိုပြီး အလေးအနက်မထားဘဲ နေ
သလားဟု သူ တွက်လိမ့်မည်။

ထိုအခါ သူ့ဘက်က တစ်ဆင့်တက်လာလေသည်။

သူ့ဆံပင်အဖျားပိုင်းတွေ ကောက်နေတာကို ဆိုင်မှာသွားဖြောင့်လာ
သည်။ ဟံကုတ်တွေဘာတွေလည်း လိမ်းမှာပဲ။ လိုးရှင်းတွေလူးပြီး အသား
ဖြူလာအောင် လုပ်ထားပုံရသည်။ အလုပ်ပိတ်ရက်တွေမှာ ‘ဂျင်စ်’သွားပြီး
အဆီချတာလုပ်သလားမသိ။ နည်းနည်းပိန်သွားသည်။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးပြီး
မော်ဒန်ဆန်ဆန်လျှောက်ချင်လာသည်။ စာရေးမလေးတွေကတစ်ဆင့် သီး
လို့ ကိုအောင်မြိုင် ပြန်ပြောပြတာကတော့ တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်းတင်ထား
သေးတာတဲ့။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုအောင်မြိုင်က အခွင့်သာတုန်း ဖမ်းရိလိုက်
သေးသည်။ နေ့လယ်ထမင်းစားကြတော့ ... အိမ်ကထည့်ပေးလိုက်သော
ဘဲလားဟင်းကို မြည်းကြည့်ပြီး ...

“ကောင်းတယ်ကွ ... ဒါပေမဲ့ ဘဲသားဆိုတာ အကောင်လိုက်ကို
ရေနှေးငွေ့နဲ့ပေါင်းထားတာမှ ပိုချိုတာ။ ဒီနေရာမှာလည်း ဘဲမက ဘဲထီး

ထက် ပိုပြီးစားလို့ကောင်းတယ် ... တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွာ။ ဘဲက သိပ်ရင့်
နေရင်တော့ ဘယ်လောက်ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေ ထည့်ပြီးပေါင်း
ပေါင်း အလကားပဲ ... ”

တစ်ရက်မှာတော့ ကိုအောင်မြိုင်မရှိတုန်း မမြစိန်က လာပြောသည်။

“ဇွဲမိုးရေ ... ဆောရီးပဲ ... ကော်ဖီမစ်ကုန်နေတာ ထပ်ဝယ်ဖို့
မေ့နေလို့ ဆိုင်မှာသွားဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ် ... ”

“နေပါစေ ... ရပါတယ် ... လမ်းလျှောက်ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ၊
ဆိုင်မှာပဲသွားသောက်လိုက်မယ် ... ”

“ကောင်းသားပဲ ... တို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ် ... ”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွား၏။ ကော်ဖီမစ် ကုန်နေတယ်ဆိုတာက
လည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ သွားချင်လို့ ဆင်လိုက်တဲ့အကွက်ဖြစ်နိုင်သည်။
သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။ မလိုက်ပါနဲ့ ပြောလို့လည်းမေးကောင်း။

ရုံးခန်းအပြင်ကိုထွက်လာသော ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါ
ကားနားမှာထိုင်နေသော ကိုသာမန်က ထရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်
မမြစိန်ကို ပညာပေးဖို့ စိတ်ကူးရသွားပြီး ...

“ဗျို့ ကိုသာမန် ... လာဗျာ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်”

ကိုသာမန်က အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျာ ... ဟို ... အဲ”

“လာပါဗျ ... ခင်ဗျားလည်း ပျင်းနေမှာပေါ့”

ကိုသာမန်သည် အမိန့်နာခံတတ်သူတို့ထုံးစံအတိုင်း စောဒကမတက်
တော့ဘဲ ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’ ဆိုပြီး ကုတ်ကုတ်ကလေး ပါလာသည်။ မမြစိန်၏
မျက်နှာမကြည်မလင်ဖြစ်သွားတာ သိသာသည်။ ဆိုင်ကိုရောက်တော့
လည်း ကျွန်တော်က ကိုသာမန်ကိုသာ အလေးထားပြီး စကားတွေပြောနေ
လိုက်သည်။ မမြစိန်ကိုလည်း နည်းနည်းကလီချင်သောကြောင့်

“ဒါနဲ့ ... နေစမ်းပါဦးဗျာ ... ကိုသာမန် ခင်ဗျားက တစ်သက်လုံး
လူပျိုကြီးလုပ်သွားမှာလား ... အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား”

ကိုသာမန်ကံဟာ၊ ဆရာကလည်း ... 'ဆိုပြီး ဆံပင်ကြားကို လက်
ချောင်းတွေနှင့်ထိုးဖွရင်း မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေ၏။

“မိန်းမယူချင်ရင်ပြောဗျ ... ကျွန်တော် ရှာပေးမယ်”

“ကျွန်တော့်လိုကောင်ကို ဘယ်သူကယူမှာတုန်းခင်ဗျ”

ကျွန်တော်က လောကြီးပြီး စကားကျသွားခဲ့ပြီ။ ကိုသာမန်နဲ့ သူ့ထို
ချိတ်လိုက်သဖြင့် မမြစိန် မျက်နှာတစ်ချက် တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့
မှ ...

“ကိုသာမန်က မဆိုးပါဘူး ... ငယ်ငယ်ကဆိုရင် ကြည့်ကောင်းမယ့်
ရုပ်မျိုးပဲ ...”

သူ့အပေါ် တစ်ခါမှ မျက်နှာသာမပေးခဲ့ဖူးသော မမြစိန်က ခုလို
အရောတဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုသာမန် အံ့သြသွားသည်။ နည်းနည်း
တွေဝေသွားပုံလည်းရ၏။ ကျွန်တော် မမြစိန်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ သူက
အထက်စီးဆန်ဆန် ခပ်မိန့်မိန့်ပြီးလိုက်၏။

အစ်ကို အင်တာနက်ကနေ ဆွဲချကူးယူပေးထားသော ဆက်တီ
ကုလားထိုင်ပုံများကို လေ့လာသည်။ များသောအားဖြင့်ကတော့ အသုံး
မဝင်လှ။ ကျွန်တော်တို့ ထုတ်လုပ်မည့်ပုံစံက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းရှိပြီး ခေတ်စီရ
မည်။ တနဲ့ဖိုးလည်း သိပ်မကြီးစေရ။ ပြည်တွင်းမှာထုတ်လုပ်ဖို့ လွယ်ကူရ
မည်။ ကုန်ကြမ်းအတွက်လည်း ထည့်စဉ်းစားဖို့အရေးကြီးသည်။

သူတို့ဆီကပုံတွေက လေ့လာရုံသက်သက်ပဲကောင်းသည်။ အပြည်
ပြည်ဆိုင်ရာမှာ ပရိဘောဂဒီဇိုင်းတွေလည်း မူပိုင်ခွင့်ရှိ၏။ ဒီမှာတော့ သိပ်
တင်းကျပ်မှုမရှိသေး။ သို့တိုင်အောင် သူများပုံစံကိုကူးမချချင်။ ကိုယ်ပိုင်ဒီဇိုင်း
သာပြုလုပ်ချင်သည်။ ‘ဗိုလ်’အသစ်လုပ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကုန်ကျစရိတ်
ပိုလာနိုင်သော်လည်း ရေရှည်မှာ တွက်ခြေကိုက်လိမ့်မည်ထင်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနှင့် ပုံကြမ်းဆယ်မျိုးထုတ်သည်။ အစည်းအဝေး
ထိုင်ပြီး ညှိနှိုင်းကြသည်။ ထုတ်လုပ်မှုကို ကျွမ်းကျင်သော အစ်ကိုရွေးချယ်
မှုက ပဓာနကျသည်။ ထူးခြားတာကတော့ အစ်ကိုရွေးချယ်လိုက်သော
ပုံစံသည် ‘ဒါလေး မဆိုးဘူး’ ဟု တင်မေတ္တုန်းပြောခဲ့သော ဒီဇိုင်းနဲ့ တစ်ယပ်
တည်းသွားတူနေတဲ့ကိစ္စပါပဲ ... ။ (သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းတို့ ထုတ်
ဖော်ပြောပြပြီး ကြွားဝါတာမျိုးတော့ အရင်ကလို မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။)

ရွေးချယ်ထားသောပုံကြမ်းကို အဖေနှင့်အစ်မတို့၏ အကြံပြုချက်တွေပါ ဖြည့်စွက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ချောအောင်ပြန်ဆွဲသည်။ ထိုပုံကို ပရိဘောဂပညာရှင် ဦးထွန်းဝင်းအောင်ဆီ သွားအပ်လိုက်သည်။ သူက မင်္ဂလာဘိဝံသီတို့ ရေးဆွဲရာမှာ နာမည်ကြီးဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်သော ဗီရိတို့ဆွဲလိုက်သော ဈေးအရမ်းကြီးသည်။ ဒါတောင် လအတော်ကြာအောင် ကြိုတင်အော်ဒါပေးမှာမှရသည်။

သူက ကျွန်တော်ဆွဲထားသောပုံ၏ အားနည်းချက်များကို ထောက်ပြသည်။ သို့အကြံပေးချက်တွေက အလွန်အမိုးတန်သည်။ လူ၏ကျောရိုးတည်ရှိပုံနှင့် ကုလားထိုင်နောက်မှီအနေနဲ့ သား ဆက်စပ်မှုကို ရှင်းပြသည်။ အနောက်နိုင်ငံသားများနှင့် အရှေ့တိုင်းသားတို့ အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်အလေးအချိန် ကွဲပြားပုံကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားသင့်ကြောင်းပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ... အတိုင်းအတာကို အနည်းငယ်ချို့လိုက်လျှင် ကုန်ကြမ်းဖိုးအထိုက်အလျောက်သက်သာပြီး နေရာယူမှုကလည်း လျော့သွားမည်ဟု အကြံပြုသည်။

သူက ... ဖော့သားဖြင့် ပုံစံငယ်လေးတစ်ခုလုပ်ပေးသည်။ ဒါကို အတည်ပြုပြီးနောက် တကယ်ထုတ်လုပ်မည့် ပုံသဏ္ဌာန်အရွယ်အစားအတိုင်း နမူနာထိုင်ခုံတစ်လုံးကို သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်ပြီး မဟော်ဂနီရောင်ဆေးသားတင်ပေးလိုက်သည်။ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုစီကိုလည်း ဖြုတ်နိုင်တပ်နိုင်အောင် ပြုလုပ်ပေးထားသည်။ ဒီနမူနာအတိုင်း 'မိုလ်' လုပ်ပြီး ဖိုင်ဘာပလတ်စတစ်ဖြင့် ထုတ်လုပ်မည်ဖြစ်၏။

ဦးထွန်းဝင်းအောင်ကို ညစာလိုက်ကျွေးသည်။ သူက ... ကျွန်တော့်ကို သဘောကျသွားသဖြင့် တခြား သံသယသိထိုက်တာတွေလည်း ပြောပြသည်။ စကားကောင်းနေသောကြောင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း တစ်စစ ဖြုတ်ယူလာသော ဆက်တီထိုင်ခုံနမူနာကို ပြန်ဆင်လိုက်၊ ပြန်ဖြုတ်လိုက်၊ ပြန်တပ်လိုက် ထိုင်ကြည့်လိုက်၊ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တာ အချိန်ကုန်လို့ကုန်မှန်းတောင်မသိ။ ညစာကို

အပြင်က စားလာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ချောကလက်ဖျော်ရည်တစ်ခွက်သာ သောက်ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ မိနစ်ထိုင် ချောကလက်ဖျော်ရည်ကို တစ်ခွက်မြဲရင်း ကျေနပ်နေသည်။ ထိုင်ရတာ အတော်သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ဒီပစ္စည်းထွက်လာလို့ ဈေးကွက်တင်ရင် ကြိမ်းသေပေါက်မှာ ပဲဟု တွေးပြီးပျော်နေမိ၏။ ဒါ ကျွန်တော့်အိုင်ဒီယာကနေ စတင်ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အသီးအပွင့်ပဲမဟုတ်လား။

ထို့နောက် ဦးထွန်းဝင်းအောင်ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကို သွားသတိရ၏။

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံချင်းမတူဘူးဗျ။ များသောအားဖြင့် ပရိဘောဂတွေပြုလုပ်တဲ့အခါ ယောက်ျားတွေရဲ့ စံနှုန်းနဲ့ပဲ တိုင်းပြီး ပြုလုပ်တတ်ကြတယ် ... အထူးသဖြင့် တချို့ထိုင်ခုံတွေဟာ မိန်းမတွေအတွက် သိပ်ပြီးသက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်တာတွေ့ရတယ် ... ဒါကြောင့် ကျုပ်က အဲဒါကို အဆင်ပြေအောင် အချိုးအစားကို ညှိပြီးလုပ်ပေးထားတယ် ... ”

ထို့ကြောင့် ဒီထိုင်ခုံမှာ တင်မေထွန်းကို ထိုင်ကြည့်ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူးမိပြီး ...

“မေထွန်းရေ ... ”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ထူးသံမကြားရ။ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ ညဆယ့်နှစ်နာရီတောင်ထိုးခါနီးပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချိန်တန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

သားကတော့ သူထုံးစံအတိုင်း ဖက်လုံးကလေးကိုခွပြီး ကွေးကွေးလေးအိပ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း မအိပ်ခင်မှာ တင်မေထွန်းမျက်နှာကို အားရအောင်ကြည့်သည်။ ပြာလုံရဲ့မီးရောင်ကြောင့် သူ့ကို ခပ်ရေးရေးမြင်နေရ၏။ သူသည် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေသည်။ အိပ်တာတောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဣန္ဒြေရရှိသူဖြစ်၏။

ပင်ဆူ

ကျွန်တော် သူ့ဘေးမှာ အသာလှဲချလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာ ... 'ခစ်ခဲ' ရယ်လိုက်သံလိုလို သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ တစ်ခုခုယောင်ပြီးပြောလိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ချောင်းဟန်လိုက်တာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ လက်ကိုတင်လိုက်သည်။ ရင်ခုန်နှုန်း မြန်နေသည်။ သူ့နှလုံးက လက်ဖဝါးကို တဒုတ်ဒုတ်လာတိုးနေတာ အတွေ့အထိအရ သိရ၏။

သူ အိပ်မက်၊မက်နေသလားမသိ။ ကျွန်တော် လှဲနေရာမှ ကိုယ်ကို နည်းနည်းမတ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ က ပြီးယောင်ယောင်ဖြစ်နေသလိုပဲ။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ မျက်စိဖွင့်လာ သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့သြသလိုဖြစ်သွား၏။

“မေထွန်း အိပ်မက်၊မက်နေတာလား ... ”

“ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။ သူ ခဏကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ

“ကိုမိုးက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ... ”

“အသက်ရှူတာမြန်နေလို့ မှန်းကြည့်တာ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... အိပ်မက်၊မက်နေတာ ... အိပ်မက်ထဲမှာ စလင်းက ကျပင်းငါးမျက်နှာကုရားကို ပြန်ရောက်သွားတယ် ... ”

“ကိုယ်ရောပါသေးလား”

ဟု အလျင်စလိုမေးလိုက်မိ၏။

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်ပါမလဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျောင်းသူဘဝ ပြန်ဖြစ် နေတာကိုး ... ငယ်ငယ်က ကျောင်းပိတ်ရင် ကျပင်းဘက်ကို သူငယ်ချင်း တွေနဲ့သွားတတ်တယ်လေ ... ဘုရားတောင်ဘက်က ကြာကန်ကြီးနားမှာ ထမင်းစိုင်းဖွဲ့စားကြတာ သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါကို စိတ်စွဲသွား တယ်ထင်ပါရဲ့ ... ”

အိပ်မက်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သွားတာလား။ တခြား ဘယ်သူ ကောပါသေးလဲဟု မမေးဖြစ်အောင် သတိထားနေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် တို့လက်ထပ်ပြီးနောက် စလင်းကိုတစ်ခေါက်သွားလည်တုန်းက ထိုဘုရား ကိုရောက်ဖူးသည်။ သူ ပြန်သတိရမယ်ဆိုလည်း ရစရာပဲ။ အလွန်သပ္ပာယ်ပြီး

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သာယာလွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်တောင် မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာ၏။

သူက အနည်းငယ်ပြီးလိုက်ပြီး ...

“ရယ်စရာတော့ကောင်းတယ် သိလား ... အိပ်မက်ထဲမှာ ကျောင်း သူဘဝဆိုပေမဲ့ လက်ထပ်ပြီးတာကိုလည်း သိနေတယ် ... ညနေစောင်း လာတော့ ကိုမိုး စိတ်ပူနေတော့မှာပဲလို့ တွေးမိတဲ့အချိန်မှာ ဖျတ်ခဲနိုးလာ တာ ... ကိုမိုးက စိုက်ကြည့်နေတာမြင်တော့ လန့်တောင် လန့်သွားတယ်”

“လန့်သွားတယ် ... ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဒါနဲ့ ကိုမိုးက ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ ... ”

“အဲဒါ ကိုယ့်အကျင့်ပဲ။ မေထွန်း အိပ်ပျော်နေတဲ့အခါ ခုလိုပဲ ကြည့် နေတတ်တယ် ... ”

“ဟင် ... ရှက်စရာကြီး ... ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေတဲ့အခါ သိပ်အကြည့်ရ ဆိုမှာပဲ ... ”

“ဟင့်အင်း ... မေထွန်းက အိပ်ပျော်နေတဲ့အခါလည်း လှတာပါပဲ။ လူတစ်ယောက် နိုးနေတဲ့အခါ အကြာကြီးစိုက်ကြည့်လို့မရဘူးလေ ... လူက လှုပ်ရှားနေတာကိုး ... ဘယ်သူကမှလည်း ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပြီး အကြည့်ခံ ပေးမှာမှမဟုတ်တာ ... ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ တစ်မိနစ်လောက်ငြိမ်ပေးရတာ တောင် ဘယ်လောက်အနေရစက်သလဲ ... အိပ်ပျော်နေတဲ့အခါကျတော့ တစ်မိနစ်နဲ့အကြာကြီး စိတ်ကြိုက်ကြည့်လို့ရတယ်လေ ... ”

“နောက်ဆိုရင် မကြည့်နဲ့ ... ကျွန်မ မနေတတ်ဘူး”

ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ... သူ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ဆွဲယူပြီး ဖိထားသည်။ သူ့ရင်ခုန်နှုန်းက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ သူသည် ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် ‘ဟိုအိပ်မက်’ကို ဆက်ပြီး မက် ချင်မက်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ပါခွင့်ရစရာဆိုတာတော့ မသေချာ။ ကျွန်တော် သည်လည်း ဒီညအိပ်မက် မက်ကောင်းမက်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်

ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် တကယ်ပဲ အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ တင်မေထွန်းက ကျွန်တော် ဒီခိုင်းထုတ်ထားသော ဆက်တီကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး အဝေးကိုငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ မြေပြင်သည် ခြောက်သွေ့လျှော်သစ်ပင်တစ်ပင်တလေတောင်မရှိ။ အင်္ဂါဂြိုဟ်မျက်နှာပြင်လို လီမွေ့ရင့်ရောင်ကျောက်သားနှင့် ဖုန်မှုန့်များသာရှိသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာတော့ အစင်းကြောင်းကြီးတွေပါသော ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် လှမ်းမြင်နေရသည်။ တကယ်ကို အိပ်မက်ဆန်လွန်းသော အိပ်မက်ပင်ဖြစ်၏။

ညက အိပ်ရာဝင်နောက်ကျပါလျက် မနက်ကျတော့ အစောကြီးနိုးနေတာမျိုး ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည်။ ဒီနေ့လည်း ခါတိုင်းထက်စောပြီး နိုးလာသည်။ အိပ်ရာမှ ထလိုက်သော်လည်း အိပ်မက်ထဲက ခြောက်သွေ့လျှော်သော မြင်ကွင်းက မျက်စိထဲစွဲနေဆဲ။ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များကို မြင်တွေ့လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ထပ်သို့ မဆင်းသေးဘဲ ဝရံတာဘက် ထွက်လာခဲ့၏။

အပြင်က သစ်ပင်တို့သည် ခါတိုင်းထက် ပိုစိမ်းနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် 'ခိုးခိုးခပ်ခပ်' ရယ်သံကလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှမ်းပြီးနောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

သားသည် ... ကိုသာမန်နှင့် ဆော့ကစားနေတာ တွေ့ရသည်။ ကိုသာမန်က ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး လက်ဆန့်ပေးထားသည်။ သားက လက်

ကလေးနှစ်ဖက်နောက်ကိုလှဲ၍ အရှိန်ယူဟန်ပြုရင်း 'ဝမ်း၊ တူး၊ တီး' ဟု အော်ပြီး ပြေးလာသည်။ အနားရောက်သောအခါ ကိုသာမန်က သား၏ ချိုင်းနေရာမှ ဆီးဖမ်းပြီး စွေခနဲချီမြှောက်လိုက်သည်။ တို့နောက် လေထဲမှာ ပတ်ချာလှည့်မွေ့ယမ်းသည်။ သား၏ ကိုယ်ကလေးသည် လေထဲမှာ ဝဲပျံနေသည်။ တခစ်ခစ် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေ၏။

ဒီလိုမျိုး ဆော့ကစားရတာကို သားက အလွန်သဘောကျကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော်လည်း သားနဲ့အတူ ဒါမျိုး ကစားခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့ သားကိုချီမြှောက်ရသော အလေးချိန်ကြောင့် ဒက်ပီပြီး လက်ကောက်ဝတ်က ပြန်နာလာသဖြင့် ရပ်ထားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် သားပျော်နေတာကိုကြည့်ရင်း သဘောကျစွာ ပြီးလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ ကိုသာမန်ရဲ့အသားက မည်းမည်းညစ်ညစ်။ သားက ညိုညိုလေး။ ပြီးတော့ မျက်ရစ်မရှိတာ၊ မျက်လုံးမှေးတာလည်း တူသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်ချင်းဆင်သည်ဟု ထင်လာမိ၏။ ထိုအခါ မတွေးသင့် မတွေးအပ်သော၊ ယုတ္တိလည်း မရှိသော၊ ဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို စဉ်းစားလိုက်မိပြန်သည်။

နောက်ဘက်မှ ခြေသံလိုလိုကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကို တွေ့ရသည်။

“လာဦး ...”
ဟုခေါ်လိုက်သည်။ အနားရောက်လာတော့ အောက်ဘက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ...

“ကလေးကိုမကြည့်ဘဲ နင်ဘာလုပ်နေသလဲ ...”
“နားနားကို ဦးသာမန်ကြီးက ထိန်းပေးထားတုန်း ဘုရားသောက်တော်ရေလဲမလို့ ...”

“သွားခေါ်ချေ ...”
“သူတို့က ခုလိုဆော့နေကျ ...”
“ဘာစကားရှည်နေတာလဲ ... သွားခေါ်ဆို ခေါ်လိုက်ပါလား၊ အခုချက်ချင်းသွား ...”

ကျွန်တော့်လေသံက ငေါက်သံပါနေသည်။ ခုလို မာမာထန်ထန် အပြောမခံရဖူးသဖြင့် ကောင်မလေး အံ့သြပြီး မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား၏။ ကျွန်တော်လည်း လေသံကို ပြန်လျှော့လိုက်ပြီး ...

“ကိုသာမန်ဆိုတဲ့လူက ချောင်းလေးတဟွတ်ဟွတ်နဲ့ ... တော်ကြာ ရောဂါတွေဘာတွေရှိနေရင် ကူးကုန်မယ် ... ဒါကြောင့်ပြောတာ”

သူက ‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးမိုး’ ဟုပြောပြီး အောက်ကို ပြန်ဆင်းပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် သားနှင့်ကိုသာမန်တို့ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေတာကို အပေါ်မှ ဆီးမြိုင်ရသည်။

သူ့ကိုတွေ့သောအခါ သားက ကိုသာမန်ဆီပြေးသည်။ ကိုသာမန်က အလိုက်သင့်ပွေ့ချီလိုက်၏။ ကောင်မလေးက လက်လှမ်းပြီး ခေါ်သည်။ သားက ... ခေါင်းခါပြီး ကိုသာမန်၏လည်ပင်းကို အတင်းဖက်ထား၏။ ကောင်မလေးက အိမ်ဘက်လှည့်ပြီး ...

“ဒေါ်လေးရေ လာပါဦး ... ဒီမှာ နားနားရယ် ခေါ်လို့မရဘူး”

ဟု လှမ်းအော်သည်။ ခဏအကြာမှာ တင်မေထွန်း ထွက်လာသည်။ သူတို့အနားကိုလျှောက်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုပြောပြီး လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါကုန်မှ သားက ကိုသာမန်၏လည်ပင်းကိုဖက်ထားရာမှ တင်မေထွန်းဆီ ပြန်၍ လှက်ကမ်းပေးသည်။ ကိုသာမန်က ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်၏။ တင်မေထွန်းက သားကိုပေးချီသည်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုသာမန်ရောက်ရှိလာပြီးနောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် အနီးကပ်ဆုံး တွေ့ဆုံကြခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မျက်လုံးချင်း တဒင်္ဂဆုံမိကြမှာပဲ။ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘာတွေပြောကြသလဲ။ သားကို လွှဲပြောင်းပွေ့ချီလိုက်စဉ်မှာ လက်ချင်းထိမိကြသေးသလား။ တင်မေထွန်းရဲ့ လက်တွေက အေးစက်နေမှာလား။ ညကျရင်ကော ... အခန်းဆက် အိပ်မက်ကို ထပ်မက်ဦးမှာလား။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိသွားသည်။ ထိုမြင်ကွင်း

သည် အာရုံထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ စွဲထင်နေတော့မှာပဲဆိုတာကိုလည်း တွေးလိုက်မိပြီး စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားရသည်။

ထိုခံစားမှု၏ အကျိုးဆက်သည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

ခါတိုင်းထက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်စောပြီး အလုပ်သွားဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်အပြင်ရောက်တော့ ကားနားမှာ ကိုသာမန် မရှိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တစ်ဘက်လှည့်ပြီး ကုန်းကုန်းကွကွလုပ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ကိုသာမန် ...”

ကျွန်တော်က ခေါ်လိုက်သည်။ သူလှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ဟာ ... ဆရာ ... သွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ...”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ သုန်မှုန်နေကြောင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိသည်။ သူ ပျာသွား၏။

“ခဏလေးဆရာ ... ပြီးပါပြီ”

သူသည် ကားဘက်ထရီအိုးကို ရေလောင်းချလိုက်ပြီး အဝတ်စုတ်နှင့် ကပ္ပာကယာသုတ်သည်။ အိုးကိုမပြီး အပြေးတစ်ပိုင်းလာသည်။ ဘက်ထရီအိုး ပြန်တပ်နေရင်းကလည်း ‘ခဏလေးပါ ဆရာ’ ‘ပြီးပါပြီ ဆရာ’ဟု ဘတွတ်တွတ်ရွှေ့တ်နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ကားထဲဝင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူကားထဲသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာဝင်လာသည်။ ကိုသာမန်ဖြတ်မည်ပြုပြီးမှ ပေနေသောလက်ကို အဝတ်စုတ်နှင့်သုတ်သည်။ သူ ဖြစ်နေပုံမှာ ခေတ်ဟောင်း ဟာသရုပ်ရှင် ကားတွေထဲက အမြန်ပြကွတ်လိုပဲ။

သူသည် ကားစက်နှိုးဖို့ သော့ကိုဖွင့်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာ ‘မောက်ခနဲ’

အသံမြည်ပြီး ညော်နဲ့ထွက်လာသည်။ ကိုသာမန် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒက်ရီဘုတ်ထဲမှ မီးခိုးအနည်းငယ် အူထွက်လာသည်။

“ရှောက်ဖြစ်တာ ... ဟေ့လူသော့ ပြန်ပိတ်”

သူက ကြက်သေ့သေနေဆဲ။ သော့ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ လှမ်း
ပိတ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုဆွဲဖယ်ပြီး ဘောနက်ဖုံးခလုတ်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
အင်ဂျင်ခန်းထဲမှာလည်း မီးခိုးငွေ့အချို့ရှိနေ၏။ ဝါယာညော်နဲ့က ထောင်
ခနဲ ထွက်လာသဖြင့် ကျွန်တော် မွန်သွားသည်။ ကိုသာမန် အနားရောက်
လာပြီး ‘ဆရာ ... ဆရာ’ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်က လက်ညှိုးသာထိုးပြီး

“ဘက်ထရီခေါင်းဖြုတ်လိုက် ... ”

ဟုပြောသည်။ သူက ယောင်ယောင်ကနဲကနဲဖြင့် ဘက်ထရီခေါင်း
ကို လက်နှင့်ဆွဲဖြုတ်ဖို့ လှမ်းကိုင်သည်။ ‘အာ ... ’ဟု အော်ပြီး လက်ပြန်ရုတ်
လိုက်သည်။

“ဟာ ... လက်နဲ့ဆွဲဖြုတ်လို့ရမလား ... တူးလဲဘောက်စ်သွားယူ”

သူက ကားနောက်ဘက်ကိုပြေးသွားသည်။ ကားနောက်ဖုံးကို ခု
ဖွင့်သည်။ မရ။ ကျွန်တော်က ‘သော့’ဟု အော်လိုက်တော့မှ ဒရိုင်ဘာနဲ့
ဖွင့်၊ သော့ယူ၊ နောက်ဖုံးဖွင့်၊ ကားပစ္စည်း သေတ္တာယူပြီးပြေးလာ၊ သေတ္တာ
ထဲက ကွင်း၊ ခွတွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းထုတ်ပြီး ဘက်ထရီခေါင်း
နပ်ကိုဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကွင်း၊ ခွတွေက မတော်သဖြင့် အခက်အခဲ
တွေ နေပြန်သည်။

“ပလာယာနဲ့လုပ်လေဗျာ ... ”

ဆိုတော့မှ ပလာယာနဲ့ညှပ်ပြီးလှည့်သည်။ လက်ယာရစ်လှည့်နေ
ပြန်သဖြင့် ‘နောက်ပြန်လှည့်’ဟု အော်ရသေးသည်။

ကျွန်တော့်အော်သံကြားသဖြင့် တင်မေထွန်း ထွက်လာပြီး ‘ဘာဖြစ်
တာလဲဟင်’ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။ ကျွန်တော်က လက်ကာပြပြီး

“အနားမလာနဲ့ ... ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် တံခါးဝကနေပဲ လှမ်းကြည့်နေသည်။

သတ်ဆေးဘူးကို သတိရသဖြင့် ကားထဲမှ သွားယူလာပြီး အဆင်သင့်ကိုင်
ထားလိုက်သည်။ မီးထတောက်တာမျိုးတော့မရှိ၊ မီးခိုးငွေ့တွေလည်း ထပ်
မထွက်တော့။ ဝါယာညော်နဲ့တွေကတော့ မွန်နေတုန်း။

“ရပြီဆရာ ... ”

ဘက်ထရီခေါင်းဖြုတ်ပြီးသွားသည်။ ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်
၏။ တစ်ခုခုလွဲနေသည်ဟု ထင်သည်။ ကြိုးအနေအထားက တစ်မျိုးဖြစ်
နေသည်။

“ဟင် ... ဘက်ထရီခေါင်း ပြောင်းပြန်ကြီးတပ်ထားပါလား”

“ဗျာ ... ”

ကျွန်တော် တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး
“ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... တော်တော် အသုံးမကျတဲ့လူပါလား။ ဘက်
ထရီပလပ်စ်နဲ့ မိုင်းနပ်စ်တောင် မှန်အောင် မခွဲခြားနိုင်ဘဲနဲ့ ဒရိုင်ဘာ လုပ်
ချင်သေးတယ် ... ”

ကိုသာမန်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီး ...

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ဆရာ စောစောသွားမယ်မှန်း မသိလို့
အဲဒါကို ဟိုဥစ္စာ”

“တော်စမ်းပါဗျာ ... အင်္ဂလိပ်လျှောက်ပြီးအကြောင်းပြမနေစမ်းပါနဲ့၊
ဒီမှာ ကျုပ်ဟာကျုပ် စောပြီးတော့ပဲထွက်ထွက် ... နောက်ကျပြီးမှပဲလာ
လာ၊ ကျုပ်သွားချင်တဲ့အချိန် ကားအဆင်သင့်ဖြစ်နေဖို့က ခင်ဗျား တာဝန်ပဲ”

“ကျွန်တော် မှားပါတယ်ဆရာ ... ”

“ခုမှ မှားပါတယ်ဆိုတော့ကော ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... ကားက သုံး
မရတော့ဘူး ... ”

ကျွန်တော် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ ကားရှေ့ခန်းထဲက
လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူပြီးထွက်လာခဲ့၏။ ခြံနားရောက်ခါနီးမှာ ရာဘာဖိနပ်သစ်
တဖတ်ဖတ်ကြားရသည်။ ကိုသာမန် ပြေးလိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ သူကလည်း ရှိရှိကလေး ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်
မေးသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စလိုက်လာရတာလဲ ...”

“ဟို ဆရာကို လိုက်ဖို့ ...”

“ဘာ ...”

ကျွန်တော်က ဟောက်လိုက်ရာ တုန်ခန်တောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုလိုက်ဖို့မယ် ... ဘာနဲ့လိုက်ဖို့မှာလဲ ... စက်နဲ့ ရောက်တဲ့အထိ ကုန်းပိုးပြီး လိုက်ဖို့မှာလား”

သူသည် တကယ်ပဲ ကုန်းပိုးတော့မလို ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သေးသည်။ သူလုပ်နေပုံက ကျွန်တော့်ကို ငေါ့သလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ပို၍ ဒေါသဖြစ်လာပြီး ...

“သွားစမ်းပါဗျာ ... သွားတော့ဗျာ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်အလိုမရှိဘူး”

ဟုပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ထွက်လာပြီးနောက် တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကိုသာမန်သည် ဆံပင်ကြားကို လက်ချောင်းများနှင့်ထိုးဖွရင်း ဝိုင်တွေတွေကြီးရပ်နေသည်။ အိမ်တံခါးဝမှာတော့ တင်မေထွန်းက လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်းအနေအထားမှာ ရှိနေကြလေသည်။

တက်စီတစ်စင်းငှားပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ သတိရသဖြင့် ဝါယာရင်းဆရာဆီဝင်ပြီး ကျွန်တော့်ကားကို သွားကြည့်ပေးဖို့ မှာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းရောက်တော့ ‘ကားမပါဘူးလား’ ဟု ကိုအောင်မြိုင်က မေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုလက်စနှင့် ...

“ဟာ ... ဒီလူ အလကားလူပါဗျာ ...”

ဆိုပြီး ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် ဒေါသမပြေသေးကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ကိုအောင်မြိုင်က ...

“အေးကွာ ... ဒီလူကလည်း ခက်တာပဲ”

ဟု အလိုက်အထိုက်သာ ပြောသည်။

မမြဲစိန်ကတော့ နှုတ်ခမ်းကို ပြီးယောင်ယောင်လုပ်ရင်း လှမ်းကြည့်နေသည်။ ‘ခုတော့ ... မှတ်ကရောမဟုတ်လား’ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး။ ကျွန်တော်သည် မမြဲစိန်အပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ် မုန်းတီးစိတ် ဝင်လာခဲ့လေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့ ဝါယာရင်းဆရာက ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ကားဘက်ထရီရောခံဖြစ်သောကြောင့် အိုင်စီပျက်သွားသည်။ ဝိုင်နမိုလည်း နည်းနည်းထိသည်။ ဘက်ထရီကလည်း ဒဏ်ဖြစ်ပြီး နာသွားသည်။ မေးသုံးလို့တော့ရသည်။ စိတ်မချရ။ အမှန်တော့ ဒီလောက်ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိ။ ဖြူစင်တစ်ခုကို အော်ရီဂျင်နယ်ပစ္စည်းမသုံးဘဲ ဝါယာကြိုးအမျှင်ကြီးကြီးနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်ထားသောကြောင့် ပိုထိသွားခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။

“ကောင်းသလိုသာ ... ကြည့်လုပ်လိုက်တော့ဗျာ ... လိုတဲ့ငွေကို ကျွန်တော့်မိန်းမဆီက တောင်းယူလိုက်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ တစ်သိန်းဝန်းကျင်လောက်တော့ ကုန်လိမ့်မည်ဟု မုန်းလိုက်၏။ ဒီအတွက် ကိုသာမန်အပေါ် ဒေါသတွေ ကပ်ပိလာစရာအကြောင်းရှိသော်လည်း ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် သွေးအေးသွားခဲ့ပြီ။

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ခုကိစ္စမှာ ကိုသာမန်အပေါ် လုံးဝအပြစ်ပုံချဖို့မသင့်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သူသည် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသူတစ်ယောက်မဟုတ်သည့်တိုင် ဘက်ထရီအပေါင်းနဲ့အနုတ်ကို ခွဲခြားမသိလောက်အောင် ညံ့ဖျင်းတဲ့လူတော့မဟုတ်။

ဖြစ်ပွားခဲ့ပုံကတော့ သူသည် အလုပ်သွားဖို့ နည်းနည်းစောနေသဖြင့် အချိန်ရခိုက်မှာ ဘက်ထရီအိုးကိုဖြုတ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ (ဒီအတွက် ... ကားကိုသန့်တယ်ဆိုပြီး သူ့ကို အမှတ်ပေးချင် ပေးလို့ရသည်။) ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ပုံမှန်ထက်စောပြီးထွက်လာသဖြင့် အဆူခံရမှာကြောက်လို့ ပျာယာခက်သွားပြီး အမှားပြုလုပ်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ဝီရိယပိုသွားမိတာပါဟု အပြုသဘောမှတ်ချက်ချလို့ရနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းငေါက်မင်းလိုက်တဲ့ ကတော့ လိုအပ်တာထက် ပိုသွားတာအမှန်ပဲ။ သူ့ရက်သိက္ခာကို ဆိုးဆိုးရွားရွားထိခိုက်စေသော စကားလုံးများဖြင့် ပြောခဲ့မိသည်။ ပြီးတော့ တင်မေထွန်းရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ။

ထိုနေ့ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အရင်နေ့များကနဲ့မတူဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်နေတာ သတိပြုမိ၏။ မနက်တုန်းက ကျွန်တော် ဒေါသထွက်စဖူး ထွက်ခဲ့သောကြောင့် အံ့ဩတာရော၊ လန့်သွားတာရော ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မီ အောင် ရောင်နေသည် ... ။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် လုပ်တတ်သော ဒေါ်ကြီးက စကားကို တိုးတိုးညင်သာပြောသည်။ သားတောင်မှ ခါတိုင်းလို လက်လက်စင်မနေဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ပြီး ဆေးရောင်ခြယ်စာအုပ်ထဲက ကာတွန်းရုပ်ကလေးတွေပေါ်မှာ ရောင်စုံခဲတံဖြင့် လျှောက်ခြစ်နေသည်။ တင်မေထွန်းကတော့ နဂိုကတည်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ထူးခြားတယ်လို့မထင်ရ။

ကျွန်တော်က ဒေါ်ကြီးကို မေးကြည့်သည်။

“ကိုသာမန် ဘယ်အချိန်က ပြန်သွားလဲ ဒေါ်ကြီး”

“ငါလည်း အမှတ်တမဲ့ပဲကွယ် ... မင်း ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ ... ကားစက်ခန်းထဲကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေတာ တစ်နာရီ လောက်တောင် ကြာမလားမသိဘူး ... လက်မှာ ဒဏ်ရာရသွားလို့ ဆေးတောင်ထည့်ပေးလိုက်ရသေးတယ်”

“ဆေးထည့်ပေးရတယ် ... ဘယ်သူက ထည့်ပေးတာလဲ”

“တင်မေမ ... အဲ ... တင်မေမဆီက ဆေးတောင်းပြီး ငါပဲ ထည့်ပေးရတာပေါ့ ...”

ရှောက်ဝင်နေသော ဘက်ထရီခေါင်းကိုဆွဲဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားတုန်းက အပူလောင်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဖေဖေ ...”

သားက ကျွန်တော့်နားရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ သူစိတ်ကူးတည့်ရာလျှောက်ခြစ်ထားသော အရောင်ခြယ်စာအုပ်ကိုလာပြသည်။

“ဟာ ... သားက သိပ်တော်တာပဲ ...”

သူ ကျေနပ်ပြီး ပြီးသည်။ သိပ်တော့ သွက်သွက်လက်လက်မရှိ။ အိမ်က လူကြီးတွေအားလုံး ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေကြတာကို ကလေးတို့၏ ထူးခြားသောအာရုံက ရိပ်မိနေဟန်တူသည်။

ကျွန်တော် သူ့ရှေ့မှာထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“သား ... လေယာဉ်ပျံကြီးလုပ်တမ်းကစားမလား ...”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် သားကို ချိုင်းမှကိုင်ပြီး ချီမြှောက်လိုက်သည်။ သား၏ကိုယ်အလေးချိန်သည် လပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပိုတိုးလာကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ကျွန်တော် သားကို ပတ်ချာလည် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ သား၏ကိုယ်ကလေးသည် လေထဲမှာ ဝဲပျံနေသည်။ သားက သဘောကျပြီး တစ်ခပ်ခပ်ရယ်နေသည်။

ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်နေရာက ဆစ်ခနဲ နာသွားသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ရပ်မပစ်ဘဲ သားကိုဆက်ပြီး ဝှေ့ယမ်းပေးနေလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ထူးဆန်းသောခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် ဒေါသတကြီးအော်ဟစ် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့တာကို ကြောက်လန့်ပြီး ကိုသာမန် အိမ်ကိုမလာတော့ဘဲနေမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မိသောစိတ် ဝင်ရောက်လာခြင်းပင်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုအောင်မြိုင် ရောက်နေတာတွေ့ရသည်။ တင်မေထွန်းက ဧည့်ခံစကားပြောနေသည်။ ကိုသာမန်ကိုတော့ မတွေ့ရ။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ တင်မေထွန်းက ထ၊ရပ်လိုက်ပြီး ...

မင်းသား

“စားစရာတွေ ဒီကိုပို့လိုက်ရမလား ... ”

ဟုမေးသည်။

“နေပစေ ... အထဲမှာပဲ စကားပြောရင်း စားကြတာပေါ့ ... လာဇာ အစ်ကိုကြီး”

ဆိုပြီး ကိုအောင်မြိုင်ကိုပါ ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။

ဒီနေ့အတွက် နံနက်စာကတော့ ငါးသလောက်ပေါင်းနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆင်းဒဝစ်ဖြစ်၏။ ကိုအောင်မြိုင်က ...

“ဟား ... ငါ့နမကတော့ တကယ်ဂရိတ်ပဲ၊ မောင်မိုးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မိန်းမကတော့ တကယ်ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ”

ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော် ပြီးရုံသာပြီးနေလိုက်၏။ (ခုတလောမှာ တင်မေထွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ချီးမွမ်းပြောဆိုလာတဲ့အခါ အရင်ကလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် မခံယူနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကတိ၏။)

“မင်းက တပည့်ကလည်း ကောင်းပါတယ်ကွ ... နည်းနည်းနဲ့တာကလွဲရင်ပေါ့လေ ... ”

ကိုအောင်မြိုင်က သူ လာရင်းအကြောင်းကို စကားစ၊လာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မျှော်လင့်နေတာပါပဲ။

“ဒီလိုကွာ ... ကိုသာမန်က သူ အလုပ်ထွက်ပါရစေဆိုတာ မင်းကို ပြောပေးပါဆိုလို့ ... ”

“ဘာ ... သူက ဘာလို့ထွက်ချင်တာလဲ ... ”

“သူ့ကြောင့် မင်း ကားပျက်သွားရတာ သူ့မှာ တာဝန်ရှိလို့တဲ့”

“ဟာ ... အခု ဒီလူ ဘယ်မှာလဲ”

“အပြင်မှာ စောင့်နေတယ်ကွ ... အိမ်ထဲမဝင်ရဲလို့”

“ကိုသာမန်ကို သွားခေါ်ခွဲ”

ဟု အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးမိုး’ ဆိုပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား၏။ ခဏအကြာတွင် ကိုသာမန် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာယှက်ပြီး ရပ်သည်။ ခေါင်းလည်းငုံထား၏။ တကယ်ကို အပြစ်ကျူးလွန်ထားတဲ့ ပုံစံမျိုး ... ။

ကျွန်တော် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ...

“ခင်ဗျား အလုပ်ထွက်ချင်လို့ဆို”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ... ”

“ဘာကြောင့် ထွက်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ဟိုဒင်းဖြစ်ရတာကြောင့် ... ”

“နှုတ်ထွက်စာ ပါသလား ... ”

“ခင်ဗျာ ... ”

“ဒါ လိုင်းကားမောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး ... ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ရတယ်မှတ်နေသလား ... ဘာကြောင့် နှုတ်ထွက်ချင်ရတယ်ဆိုတာ အကျိုးအကြောင်းခိုင်လုံအောင်ရေး ... ကွန်ပျူတာနဲ့ စာစီပြီး စာအိတ်ထဲထည့် ... စာအိတ်ပေါ်မှာ နှုတ်ထွက်စာဆိုပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရေးပြီး တင်ရတယ်”

သူသည် အခက်တွေ့နေဟန်ဖြင့် ဆံပင်ကြားထဲ လက်ချောင်းတွေနှင့် ထိုးဖွနေသည်။ ကိုအောင်မြိုင်ကိုလည်း အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်၏။ ကိုအောင်မြိုင်ကတော့ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားပြီး ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော် ဆက်၍ပြောသည်။

“ပြီးတော့ ... ခင်ဗျားကို အလုပ်ခန့်တုန်းက ... ကိုအောင်မြိုင်ရဲ့ ထောက်ခံချက်နဲ့ ခန့်ခဲ့တာ ... အခုလည်း ကိုအောင်မြိုင်က ထောက်ခံပေးမှ ခင်ဗျား ထွက်လို့ရမယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

ကိုအောင်မြိုင်ဘက် လှည့်မေးတော့ ...

“ငါ ကန့်ကွက်တယ် ... ”

ဟု ပြောသည်။

“ကဲ ... ကိုအောင်မြိုင်က သဘောမတူတဲ့အတွက် ခင်ဗျား အလုပ်ထွက်လို့မရတော့ဘူး ဒါပဲ ... ”

ကိုသာမန်သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ဆရာ”

ဟု ဦးညွတ်သလို လုပ်ရင်း တုံ့ပြန်သည်။ သူ့သာဘက်လက်ညှိုးနှင့်

လက်မနေရာများမှာ ခရမ်းရောင်ဆေးတွေ လိမ်းထားတာ တွေ့ရအံ့။ ထို့ကြောင့် ...

“ဒါဆို ခင်ဗျား အိမ်ပြန်တော့ ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဪ ... ခင်ဗျားလက်မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့တော့ ခွင့်တစ်ရက်ပေးလိုက်မယ် ... အိမ်ပြန်ပြီး နားလိုက်တော့”

“ဟာ ... ရပါတယ် ဆရာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူက လက်များကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် လုပ်ပြနေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်ဖြိုင်နက်ထဲမှာပဲ ထိုစိတ်ကူးသည် စကားလုံးများအဖြစ် အသံထွက်လာသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးဗျ ... ခင်ဗျား အခု ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေနေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ...”

“ဒီကိုလာတော့ ဘတ်စ်ကားခ ဘယ်လောက်ကုန်သလဲ”

“အခု ကားခတွေ တက်လာတော့ နှစ်ရာလောက် ကုန်ပါတယ်။ နှစ်ဆင့်စီးရတာကိုး”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ကားခကပဲ အသွားအပြန် လေးရာကုန်နေပြီပေါ့ ...”

ကိုသာမန် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းချလိုက်၏။

“မထူးပါဘူးဗျာ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အိမ်မှာ လာနေလိုက်တော့”

အားလုံးကို အံ့သြသွားစေသောစကားဖြစ်၏။ ပြောသူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင်မှ မယုံချင်သလို ဖြစ်သွားမိသေးသည်။ တင်မေထွန်းသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း မမြင်ရဘဲ သိလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုသာမန်ကို အိမ်မှာလာနေဖို့ ဘာကြောင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်မိမှန်း ကိုယ့်ဘာသာလည်း ရေရေရာရာမသိ။ တခြားလူတွေကတော့ အစပိုင်းမှာ အံ့သြသွားတာကလွဲပြီး ထောက်ခံကြိုဆိုကြသည်။ ကိုအောင်မြင်က ...

“ငါက အရင်ကတည်းက ဒီကိစ္စကို အကြံပေးချင်တာကွ ... လူတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားရတဲ့တာဝန်က မသေးလှတာကြောင့် မပြောဘဲနေခဲ့တာ ... မင်းရဲ့အိမ်မှာ ယောက်ျားဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကိုး၊ လေးလေးပင်ပင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကိစ္စဆိုရင် မင်းပဲ လုပ်ရမှာပဲ ... ကိုသာမန်ရှိနေရင် သူ့ကို ခိုင်းလို့ရတာပေါ့ ... ကားသုံးစရာရှိရင်လည်း အချိန်မရွေး ခိုင်းလို့ရတယ် ...”

အဖေတို့ အမေတို့ကကော အစ်ကိုနှင့်အစ်မတို့ကပါ ကိုသာမန်ကို ခေါ်ထားတဲ့ကိစ္စ သဘောတူသည်။ ဒေါ်ကြီးကလည်း ကူဖော်လောင်ဖက်ရလို့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကလည်း သူ သက်သာသွားလို့ ဆိုပြီး သဘောတူကြသည်။ (တင်မေထွန်းရဲ့သဘောထားကိုတော့ မေးကြည့်ဖို့ အခွင့်မသာသဖြင့် မသိရ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားတာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် ဘာမှမသိသေးလို့ ခုလို အိမ်ကိုတောင် ခေါ်ထားလိုက်တာပဲဟုတွက်ပြီး

စိတ်သက်သာရာ ရချင်လည်း ရသွားပည်။ ထို့ကြောင့် 'သတိနှင့် ကြံဆိုသည်' ဟု ဆိုလို ရကောင်းရနိုင်သည်။)

ဒီထဲမှာ ခြွင်းချက်ကတော့ မမြစိန်ပဲ ဖြစ်၏။ ကိုသာမန်ကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားလိုက်ကြောင်း သိရသောအခါ အလွန်အမင်း အံ့သြသွားသည်။ ကျွန်တော့်လုပ်ပေါက်ကို နားမလည်နိုင်သလို မခံချည့်မခံသာလည်း ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားကြားချင်း ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူး၊ ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားဖြစ်ပြီး ကြက်သေ့သေသွားတာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် ပျော်သလိုတောင် ဖြစ်သွားသေးသည်။

အိမ်က ကားဂိုထောင်အပေါ်မှာ ထပ်ခိုးလေးတစ်ခု ရှိ၏။ ကားပစ္စည်းတွေထားဖို့ စတိုခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထိုနေရာလေးကို ရှင်းလင်းပြီး ကိုသာမန်အတွက် အိပ်ခန်းအဖြစ် နေရာချထားပေးခဲ့သည်။

သူက မနက်ဆို အစောကြီး ထတတ်သည်ဟု ဒေါ်ကြီးက ပြောသည်။ ခြံဝင်းထဲမှာ တံမြက်စည်းလှည်းသည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းသည်။ မော်တော်ကားကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ အင်ဂျင်ပိုင် စစ်ဆေးသည်။ ရေတိုင်ကိဖွင့်ကြည့်သည်။ ရယ်စရာကောင်းတာ တစ်ခုရှိသေးသည်။ သူသည် မနက်တိုင်းမှာ ကားဘက်ထရီခေါင်း တပ်ထားပုံ မှန်မမှန် (မလိုအပ်ဘဲ) စစ်ဆေးလေ့ရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကိုသာမန်အိမ်ကို ရောက်လာလို့ ပျော်သွားသူကတော့ ... ကျွန်တော့် သားပဲ။ သူက ကိုသာမန်ကို တော်တော်ခင်တွယ်သည်။ သူ့အဖွဲ့အတာကို ခံသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဒီကောင့်အကျင့်က တစ်မျိုးပဲ။ သူ့ကို ချီထားတဲ့အခါ အလစ်မှာ ဆံပင်ကို ဆွဲနှုတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်ကို သတိထားပြီး ဖမ်းဆုပ်ထားရ၏ ... ။ ကိုသာမန်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်။ ခေါင်းကို တမင်ထိုးခံပေးထားတာ။ သားက ဆံပင်တစ်ချောင်း ဆွဲနှုတ်တဲ့အခါတိုင်း 'အမလေးဗျ' ဟု အော်ပေးသည်။ သားက သဘောကျပြီး တစ်ခဏရယ်တတ်၏။

ညနေဘက် ကိုသာမန် ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းတဲ့အခါမျိုးဆိုလျှင် သားက လှစ်ခနဲ ပြေးသွားကတည်း။ ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်မှန်း သိ

သဖြင့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက လိုက်ဖမ်းပြီး ပြန်ခေါ်လာလျှင် သားက အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်တတ်သည်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သွားပစေဟု ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

ကိုသာမန်က ... ပလတ်စတစ်ဘူးကလေးတစ်ခုကို အောက်က အပေါက်ကလေးတွေဖောက်၊ တုတ်တံကလေးတပ်ပြီး ရေပန်းကရားလေး လိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးထားသည်။ ဒါလေးနဲ့ ပန်းပင်တွေ ရေလိုက်လောင်းရတာကို သားက အလွန်ပျော်သည်။ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးထားသော အဖိုးတန် ကစားစရာတွေထက် ထိုရေပန်းကရားလေးကို ပိုမိုခင်တွယ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကစားစရာတွေကို ဟိုပစ်ဒီပစ် ထားတတ်သော်လည်း ရေပန်းကရားလေးကိုတော့ စပေးရုံကြားမှာ စနစ်တကျ ဝှက်ထားတတ်သည်။

ဒီနေရာမှာ တွေးစရာ အချက်တစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် တို့မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူတွေအားလုံး အသားဖြူသူနှင့် လတ်သူ တွေချည်းဖြစ်ပြီး သားတစ်ယောက်တည်းသာ ညိုညိုလေး ဖြစ်နေ၏။ ဒါကို သားရဲ့စိတ်ထဲမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ဘဝင်မကျတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုသာမန်ကိုမြင်တော့ အဖော်ရှိပြီဆိုပြီး တွယ်တာမိသွားတာလား မသိ။

ခုလို သားနှင့် ကိုသာမန်တို့ တရင်းတနီး ဆော့ကစားနေကြတာကို မြင်တဲ့အခါတိုင်း ရင်ထဲက တစ်မျိုးကြီး ခံစားရသည်။ ကြည်နူးပျော်ရွှင်မိတာလား အားကျတာလား ဝန်တိုတာလား ခွဲခြားလို့မရ။

ထူးခြားချက်တစ်ခုကတော့ ဣန္ဒြေထွန်းနှင့် ကိုသာမန်တို့သည် အနေနီးပါလျက် လုံးဝ သူစိမ်းတွေလို နေနေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မေးထူးခေါ်ပြောလောက်တောင့်မရှိသလောက်ပဲ။ (ကျွန်တော့် ကွယ်ရာမှာတော့ ဘယ်လိုလဲ မပြောတတ်။)

ပုံမှန်အားဖြင့် ကိုသာမန်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်က မခေါ်ဘဲ အိမ်ထဲဝင်ခွင့်မရှိ။ ထိုစည်းကမ်းမှာလည်း ဘယ်သူကစပြီး သတ်မှတ်တာလဲဆိုတာ မသိတော့။ သူ့အလိုလို ဖြစ်သွားတာပဲ ထင်သည်။ ကိုသာမန်အတွက် မနက်စောစောစော လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကို အပြင်မှာ စားသောက်

ဖို့ ပို့ပေးသည်။ အလုပ်သွားတဲ့အခါ သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့်လေး သပ်သပ်ထည့်ပေးသည်။ ညနေစာကိုတော့ ဒေါ်ကြီးတို့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတို့နှင့် အတူစားရသည်။ ဒီအခါမှာလည်း မီးဖိုဆောင်ဘေးရှိ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှသာ ဝင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆင့်အတန်း ခွဲခြားသတ်မှတ်တာမျိုးတော့ မရှိ။ ကိုသာမန်ကသာ သူ့ကိုယ်သူ အနိမ့်ဆုံး အဆင့်လို့ ခံယူထားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုတော့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးရဲ့တာဝန်ဖြစ်သော အမှိုက်အိတ် သွားစွန့်တာကိုတောင် သူက လွှဲပြောင်းထမ်းဆောင်နေသည်။ တစ်ခါတလေ ကောင်မလေးတစ်ဦးသာမန်ကြီး ... လမ်းထိပ်ကုတ်ဆိုင်မှာ မက်မန်းပေါင်းတစ်ထုပ်လောက် သွားဝယ်ပေးစမ်းပါ' ဟု ခိုအိမ်ချင်တတ်သေးသည်။ ကိုသာမန်ကလည်း ဒါတို့အောက်ကျနောက်ကျနိုင်တယ် မထင်ဘဲ ကျေကျနပ်နပ်ရှိနေသည်။

တကယ်စဉ်းစားကြည့်တော့ တင်မေထွန်းနှင့် ကိုသာမန်တို့ ခပ်တန်းတန်း ခပ်စိမ်းစိမ်းနေကြခြင်းမှာ သိပ်တော့ သဘာဝမကျ။ တင်မေထွန်းရဲ့စရိုက်နဲ့လည်း မကိုက်ညီ။ ခုလို ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းနေရတာ သူတို့အတွက်တော်တော်ပင်ပန်းခက်ခဲလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့်လည်း

“အချင်းချင်းတွေပဲဟာ ... ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြပေ”

ဟု တိုက်တွန်းလို့ ဖြစ်နိုင်တာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလို အကြံပေးလို့ သောဆန္ဒလည်း မရှိချင်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်သော အချိန်မျိုးတော့ ရှိသည်။ တင်မေထွန်းက တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဈေးသို့သွားပြီး တစ်ပတ်စာ အတွက် စားသောက်စရာတွေ ဝယ်လေ့ရှိသည် ...။ ကျွန်တော်က ကားဖြင့် လိုက်ရိရသည်။ အလှူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တို့ သွားရာမှာ ကျွန်တော် မအားလျှင် တက်စီနှင့်သွားရသည်။

ခုတော့ ကိုသာမန်ကို ဒီတာဝန် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ဈေးသွားတဲ့အခါ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးပါသော်လည်း မင်္ဂလာဆောင်တို့ အလှူတို့ သွားတဲ့အခါမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။ ဒီလိုအခါမျိုးက

တော့ မျက်ကွယ်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုရှိမလဲ ကျွန်တော် မသိ။ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေလောက်တော့ ပြောချင်ပြောမှာပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် ကားနှင့်ထွက်သွားပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဝရန်တာမှဖြစ်စေ၊ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးကြားမှဖြစ်စေ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ချောင်းကြည့်တတ်သည်။ သူတို့ ပြန်ရောက်မလာမချင်း နေထိုင်ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ည ရှစ်နာရီလောက်ကျမှ အဖေက ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းအမေတော့ နေရာဂါဖောက်နေပြီ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီး မေးတော့မှ ...

“စိတ်ရောဂါကွ ... စိတ်ရောဂါ၊ အသက်ကြီးလာတော့ စိတ်က မမှန်ချင်တော့ဘူး”

“ဟာ ... အဖေက တော်တော်နောက်တာပဲ”

“နောက်တာမဟုတ်ဘူး ... သူ့မြေးကို မတွေ့ရတာကြာလို့တဲ့ ... မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်နေတယ်၊ ညညဆိုလည်း အိပ်မပျော်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါနားနားကို အိမ်ခေါ်ခွဲပါဦး ... ”

အမေကို အကြောင်းပြပြီး အဖေကိုယ်တိုင်က သတိရနေကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။ အစ်မကလည်း ဖုန်းဆက်ဖို့ တိုက်တွန်းလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တင်မေထွန်းတို့သားအမိကို ညတွင်းချင်း လွှတ်လိုက်ရ၏။

“ကိုမိုး လိုက်မှာမဟုတ်လား ... ”

ဟု တင်မေထွန်းက မေးသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ကိုယ် လုပ်စရာအလုပ်ကလေးရှိနေလို့ ကိုသာမန်ကို လိုက်ဖို့လဲ လိုက် ... ”

သူ တစ်ခုခုပြောမည်ပြုပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။ သူတို့ သွားကာနီးကျမှ ကျွန်တော် သိရ၏။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက စိုက်အောင်လို့

အိပ်ရာထဲ ခြေနေသည်။ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်။ ဒေါ်ကြီးကလည်း စောစောအိပ်
တတ်သူ ဖြစ်၏။ အဖော်လိုက်သွားခိုင်းရမှာ အားနာစရာကောင်းသည်။
ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ဖို့ရကောင်းမလား စဉ်းစားသည်။ ပြောပြီးသားစကားကို
ပြင်ဖို့လည်းခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ချည်းသာ လွှတ်လိုက်ရ၏။

ကားထွက်သွားတော့ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။
အပြင်မှာ မှောင်နေသောကြောင့် သိပ်သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ နီရဲနေသော
ကားနောက်မီးများကိုသာ တွေ့ရ၏။

ဟိုရောက်ရောက်ချင်း ဖုန်းဆက်ဖို့ မှာလိုက်သည်။ အိမ်ချင်း သိပ်
မနီးလှသော်လည်း ကားရှင်းသောအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် သိပ်မကြာနိုင်။
ကိုသာမန်က ဖြည်းဖြည်းလေး မောင်းတယ်ဆိုရင်တောင် နာရီဝက်ထက်
ပို၍မကြာနိုင်။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာတဲ့အထိ ဖုန်းဝင်မလာသဖြင့် ကျွန်တော်
စိတ်ပူလာသည်။ ကားစထွက်သွားချိန်ကို သေသေချာချာ မှတ်ထားသည်။
နောက်ထပ် ငါးမိနစ်စောင့်သည်။ ဘာမှ မထူးခြား။ စိုးရိမ်စိတ်က ပိုများ
လာသည်။ အဖေတို့အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ အမေ ဖုန်းလာ
ကိုင်သည်။

“မေထွန်းတို့သားအိမ် ရောက်လာပြီလား ... ”

“မရောက်သေးဘူး ... ”

“သွားတာ ကြာပြီ၊ ကားပျက်နေလား မသိဘူး ... ဟန်းဖုန်းလည်း
ယူမသွားတော့ အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ မရဘူးအမေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ မင်းအဖေကို အိမ်ကကားနဲ့ လမ်းကြော
အတိုင်း လိုက်ကြည့်ခိုင်းရင် ကောင်းမလား ... အဲ ... နေဦး၊ ရောက်လာ
ပြီထင်တယ် ... ”

ခဏအကြာမှာ တင်မေထွန်း ဖုန်းလာကိုင်သည်။

“ကိုမိုးလား ... ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြာနေလို့ ... ”

ကျွန်တော့်လေသံက စိတ်တိုဟန်စွက်နေသလား မသိ။ သူက

“အဖေတို့အတွက် ကြေးအိုးဝင်ဝယ်နေလို့ပါ ... ဆိုင်မှာ လူကျနေ
တာနဲ့ နည်းနည်းကြာသွားတယ် ... ”

“ဟုတ်လား ... ကိုယ်က ကားပျက်နေတယ်မှတ်လို့”

“ကိုမိုး ... သားက အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ တွေ့လို့သာ မအိပ်ဘဲ နေနေ
တာ၊ မျက်လုံးက စင်းနေပြီ ... အချိန်ကလည်း နည်းနည်းလင့်သွားပြီ ...
ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ကြတော့မယ် စိတ်ကူးတယ်၊ သူ့အဘွားလည်း
ကျေနပ်သွားအောင်ပေါ့ ... ကားပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ မနက်ကျရင်လည်း
လာမကြိုခိုင်းနဲ့ ... အစ်မ အံလုပ်သွားရင်းနဲ့ အိမ်ကိုဝင်ပို့ခိုင်းမယ်နော် ... ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလည်း
မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

သူဌေးက ဒရိုင်ဘာကို ပြန်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ ရယ်
စရာမကောင်းဘူးလား။ ပြီးတော့ ဒီလူကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ အိမ်ပေါ်
ခေါ်တင်ထားခဲ့တာ။ သူမရှိလျှင် မနေတတ်သလို ဖြစ်လာတာကလည်း
ထူးဆန်းသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝန်တိုခြင်းကိုပင် ကျေနပ်သာယာနေမိ
သလား မပြောတတ်တော့။

အိမ်က ဒေါ်ကြီးရဲ့အဖြစ်ကို သွားသတိရမိ၏။ သူက အိပ်ရာမှနိုး
လျှင် ခူးကြီးနာနေတတ်သည်။ သွားလာလှုပ်ရှားလိုက်လို့ သွေးပူတော့
သက်သာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အရိုးအထူးကုဆရာဝန်
နှင့်ပြပေးသည်။ ဆရာဝန်က အရိုးအဆစ်အားဖြည့်ဆေး ပေးလိုက်သည်။
တစ်လလောက်ကြာတော့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားသည်။

“အေးကွယ် ... ရောဂါကတော့ ပျောက်သွားပါပြီ ... ဒါပေမဲ့ မနက်
အိပ်ရာကနိုးလို့ ခါတိုင်းလို ခူးက မနာတော့တဲ့အခါကျတော့လည်း တစ်ခုခု
လိုနေသလို နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရပြန်ရော ... ”

ဟု ဒေါ်ကြီးက ပြောသည်။ အလေ့အကျင့်ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ဝေဒနာ
ကိုတောင် အစွဲအလမ်းတစ်ခုလို ပြန်လည်တောင့်တမိတတ်တာ လူသားဘဝ
ပဲထင်သည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကကော ဒီသဘောမျိုးလေလားမသိ။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးအကြံဉာဏ်အပေါ် အခြေခံပြီး ထုတ်လုပ်ထားသော ဆက်တိုက်လားထိုင်ကို ဈေးကွက်တင်လိုက်သည်။ ထင်ထားသလောက် ရောင်းအားမကောင်းလှ။ အောင်မြင်မှု မရှိဘူးဟုဆိုရမည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

“ပစ္စည်းတစ်ခု အသစ်ထွင်တဲ့အခါ အစပိုင်းမှာ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်တယ်ကွ ... ရုပ်မြင်သံကြားစက် စပေါ်တုန်းကဆိုရင် ထိပ်သီးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်က မကြာခင် ဂိုထောင်ထဲမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ စွန့်ပစ်ထားရမဲ့ အသုံးမကျတဲ့ သေတ္တာတွေပဲလို့တောင် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောခဲ့ဖူးသေးတာပဲကွ ... စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ ... ငါတို့ဘက်က ဘာအားနည်းချက်ရှိနေလဲဆိုတာ ရှာကြည့်ကြတာပေါ့”

အဖေက အားပေးစကားပြောသည်။

တင်မေထွန်းသည် ဒိန်ချဉ်ဖန်ခွက်များ လာချပေးသည်။ အလိုက်သိစွာ ပြန်ထွက်သွားမည်အပြု အစ်မက လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ...

“အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး ပေးပါဦး ... ငါ့ညီမက စိတ်ကူးကောင်းကောင်း ထွက်တတ်တယ် ... ”

တင်မေထွန်းက ပြုံးပြီး ...

“ကျွန်မက ဘာမှသိပ်နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး ... ကြော်ငြာအားနည်းသလားလို့ အဲဒါတစ်ခုပဲ ... ”

အစ်မက ခဏစဉ်းစားပြီးနောက် ...

“ဟုတ်တယ် အဖေ ... ကျွန်မတို့က မော်ဒယ်အသစ်ကို သမားရိုးကျ ပစ္စည်းဖြန့်သလို လုပ်မိတာကိုး ... ”

အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“မှန်တယ် ... ကြော်ငြာအားနဲ့ ဖိရမယ် ... ”

ဟု ထောက်ခံသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း တင်မေထွန်းပဲ အမှတ်ကောင်းကောင်းရသွားတာပါပဲ။ ကြော်ငြာအတွက် အိုင်ဒီယာထုတ်

တော့လည်း တင်မေထွန်းက ပါလာပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးတာတော့ မဟုတ်။ သူ ပါဝင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အိပ်မက်ကို အခြေခံခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး မြင့်မောင်ကြာဆီမှာ သွားအပ်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို ပြောပြတော့ ... သူကလည်း သဘောကျသည်။ ကြော်ငြာ၏ သဘောသဘာဝကို နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလိုက်သေးသည်။

ဆရာကြီးဆွဲပေးသော ဒီဇိုင်းက ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထက် ဂိုကောင်းသည်။ တိမ်တိုက်တွေကြားထဲက ဆက်တိုက်လားထိုင်ပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ဟိုးအဝေးမှာတော့ ... အပြာရောင်သမီးနေသော ကမ္ဘာလုံးကြီး။

ထိုကြော်ငြာဒီဇိုင်းကို စာနယ်ဇင်းတွေမှာ ရောင်စုံရိုက်နှိပ်ထည့်သွင်းသည်။ မင်္ဂလာဈေးရှေ့မှာ ကြော်ငြာဘုတ်ကြီး ထောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အကြာမှာ ရောင်းအားတက်လာသည်။ အထူးသဖြင့် မြို့သစ်တွေက အဆွဲများသည်။ နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေဆီက အမှာစာများ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်သွားပြီ။ ဈေးကွက်မှာ ပေါက်သွားပြီ။

ဒီအောင်မြင်မှုဟာ ... တင်မေထွန်းရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကနေ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာတာဟု အစ်ကိုက ချီးကျူးသည်။ အစ်မကလည်း ‘တင်မေမက လာဘ်ကောင်းတယ်’ ဟု ထောက်ခံသည်။ အဖေ၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် အဖေက တင်မေထွန်းကို စိန်နားကပ်တစ်ရံ ဆုချသည်။

ထိုအတောအတွင်းမှာ အုန်းသန်းနှင့် ဌေးဌေးမြင့်တို့ ရန်ကုန်တက်လာသည်။ အုန်းသန်းက အလုပ်ကိစ္စနှင့်ဖြစ်ပြီး ဌေးဌေးမြင့်က ခွင့်ယူပြီး

လိုက်လာတာ။ စမ်းချောင်းက အိမ်မှာတည်းကြသည်။ တင်မေထွန်း လတ်ရာကို စားချင်တယ်ဆိုသဖြင့် အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးရသည်။ ငွေးငွေးမြင့် အကြိုက် အညာအစားအစားတွေ မျိုးစုံအောင် ချက်ထားသည်။

“အေးကွာ ... အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက စားလို့အကောင်းဆုံး ထမင်းတစ်နပ်ပါပဲ ...”

ဟု အုန်းသန်းက ပြောသဖြင့် ငွေးငွေးမြင့်က မျက်စောင်းထိုးသည်။ အုန်းသန်းက ဒီမှာတွင်မရပ်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် တင်မေမရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငါ မငြင်းပယ်ခဲ့ပါဘူးကွာ ...”

“မင်းက ဘာပြောတာလဲ ...”

“ဒီလိုကွ ... ဟိုအရင်တုန်းက တင်မေမက ငါ့ကို စာပေးဖူးတယ်လေ ... ငါက လက်မခံလို့ မင်းကို ယူလိုက်ရတာ ... ဟား ဟား...”

သူက ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း အားမနာတမ်း နောက်နေကျ အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ငွေးငွေးမြင့်က မရယ်ဘဲ ...

“ဟင်း ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဟု မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ဟန့်လိုက်၏။ တင်မေထွန်းက ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။ ကျွန်တော်က ‘ဟား ဟား’ ဟု ရယ်ပေးလိုက်ရ၏။

ထိုအချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အုန်းသန်းသည် ဘာမှမသိသေးကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သိခဲ့လျှင် ... ခုလို အနှောင့်အယှက်မလွတ်သော စကားမျိုး ပြောမှာမဟုတ်။ ငွေးငွေးမြင့်ကတော့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သိထားလိမ့်မည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

သူတို့ စမ်းချောင်းမှာ ရောက်နေကြောင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်သဖြင့် ကိုသာမန်ကို သွားကြိုခိုင်းလိုက်သည်။ ကိုသာမန်ကို မြင်မြင်ချင်း ငွေးငွေးမြင့် ဘယ်လိုအမူအရာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ မမြင်လိုက်ရ။ နှစ်တွေကြာလို့ ရုပ်ပြောင်းနေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဒရိုင်ဘာပဲဆိုပြီး ဂရုတစိုက်မကြည့်မိဘဲ အမှတ်တမဲ့နေလိုက်သောကြောင့် မမှတ်မိတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် အကဲခတ်သလို ကြည့်တတ်

တာတော့ ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။ သူနှင့် တင်မေထွန်းတို့ တီးတိုးပြောဆိုနေကြရာက ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် စကားဖြတ်လိုက်ကြတာမျိုး တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်လည်း ငွေးငွေးမြင့်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရကောင်းမလား စဉ်းစားသေးသည်။ ဘာမှ အကြောင်းထူးမှာမဟုတ် ...။ ကျွန်တော် သိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သိသွားတာပဲ အဖတ်တင်မည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သိနေသောကိစ္စကို ‘သိရှိပါကြောင်း’ ဆိုပြီး ထပ်မံ အတည်ပြုတာမျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်မေထွန်းကတော့ ရင်ဖွင့်စရာလူတစ်ယောက် ရရှိသွားသဖြင့် အတော်အသင့် သက်သာရာရသွားနိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြောလို့မဖြစ်။ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ခံရသာရှိ၏။ တစ်ယောက်ပိုသိလေ အကျိုးမရှိလေဆိုသော အခြေအနေဖြစ်၏။ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံး စိတ်အချရဆုံးလူမှာလည်း တင်မေထွန်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူတစ်ပါးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းပေးရတာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်နှုတ်လုံဖို့ထက် ပိုခက်သည်။

အရက်သောက်တတ်ရင်လည်း အကောင်းသား။ မူးအောင်မောပြီး ရင်ဖွင့်လိုက်လို့ရသည်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ သွားပြီး အသံကုန်အော်၊ ရေထဲဆင်းပြီး လက်သီးနှံထိုးပစ်လို့ရသည်။ ခက်တာက ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီခါးခါးသောက်တတ်သူသာ ဖြစ်နေ၏။ ကော်ဖီသောက်ပြီး ရမ်းလို့မရ။ ဒီတော့ သူများတွေသောက်တာ မူးတာကို ဘေးက ကြည့်ရင်း ပရိသတ်အဖြစ် ဝင်ခံစားရုံသာ ရှိ၏။

အုန်းသန်းကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် စားသောက်ဆိုင်ခေါ်ပြီး ပြုစုသည်။ သူက ပွဲတောင်းသဖြင့် ကိုအောင်မြိုင်ကိုပါ မဖြစ်မနေ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ ပြောင်မြောက်သော အတွေးအခေါ်စကားလုံးတွေ ကြားခဲ့လို့ဟု ဆိုသည်။ ကိုအောင်မြိုင်ကလည်း သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးသည်။ ဒီတစ်ခါ ပို့ချသော သင်ခန်းစာကတော့ ...

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမုန်းကြီးမုန်းနေပြီဆိုရင် အဲဒါ အချစ်ကြီး

ချစ်ခဲ့မိလို့ပဲ ... နယူတန်ရဲ့ နိယာမအရ သက်ရောက်မှုနဲ့ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတို့ဟာ ပမာဏချင်း တူညီတယ်လေ ... တကယ်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မုန်းမေ့လိုက်ရတာဟာ ကိုက်ခဲနေတဲ့ သွားတစ်ချောင်းကို နှုတ်ပစ်လိုက်ရသလိုပါပဲ ... ဝေဒနာသက်သာသွားတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ သွားတစ်ချောင်းကိုတော့ ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား ... ”

ကျွန်တော် အိမ်ပြင်ထွက်လာသောအခါ ကိုသာမန်က အရင်နေ့တွေ တုန်းကလိုပဲ လက်ဆွဲအိတ်ကို သယ်ယူပေးရန် လက်ကမ်းလိုက်သည်။ အိတ်က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ မဟုတ်။ နောက်ကလိုက်လာသော တင်မေထွန်းက ဆွဲလာခြင်းဖြစ်၏။ ကိုသာမန်သည် လက်လှမ်းရောက်တန်းလန်း အနေအထားဖြင့် အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်နေသည်။

တင်မေထွန်းက အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ ကိုသာမန်က မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ သူ့ပုံစံက ဆုလက်ခံယူသလို အိတ်ကို အောက်ကနေ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရိုရိုသေသေ ပင့်ကိုင်ပြီးယူတာ။ (ဆုယူပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာမျိုးတော့ မလုပ်ပါ။)

သူလုပ်ပုံကိုကြည့်ပြီး အရေးထဲမှာ ရယ်ချင်လာသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို နောက်ပြောင်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော်က မော်တော်ကားရှေ့တာယာကို ခြေဦးနှင့် နှစ်ချက်သုံးချက် ကန်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဗျို၊ ကိုသာမန် ... ကားဘီးထဲမှာ လေတွေဝင်နေပါလားဗျ” ဟု မျက်နှာထားတင်းတင်း လေသံမာမာ ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျာ ... ”

ရုတ်တရက်မို့ သူ လန့်ပြီး ပျာယာခတ်သွားသည်။ လက်ဆွဲအိတ်ကို ကားထဲထည့်၊ ကျွန်တော့်နား ပြေးလာ ကားတာယာကို ခြေနှင့်ကန်မယ်

လုပ်၊ ပြီးမှ ခြေထောက်ကို ပြန်ရပ် လက်ဖုန်းနှင့်ထုကြည့်ပြီး ...

“ဟင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ဆရာ”

ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပုံကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ဟားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ဗျာ ... နောက်လို့နောက်မှန်းလဲ မသိ ... ကားဘီးထဲမှာ လေတွေမရှိလို့ ဘာရှိရမှာလဲဗျ”

ဆိုတော့မှ “အဲ ... ဟုတ်သားပဲ ဆရာ” ဟု ပြောပြီး ဆံပင်ကြားကို လက်ချောင်းများနှင့် ထိုးဖွနေသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဒါမျိုး မကြာခဏ အကြောင်ရိုက်လေ့ရှိ၏။ သူကလည်း အမြဲတမ်းလိုလို ကျွန်တော့်ခွင့်ထဲ မိသွားတာချည်းပဲ။

ကျွန်တော်က ခိုင်းစရာတစ်ခုခုရှိလို့ ခေါ်လိုက်လျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာယှက်ပြီး ရှုံ့ရှုံ့ကလေး လာရပ်တတ်သည်။ သူ့ပုံစံက အထက်အရာရှိကြီးရှေ့မှာ ရိုရိုသေသေ ရပ်နေသလိုမျိုး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ...

“နေစမ်းပါဦးဗျ ... အိတ်လက်နှစ်ဖက်က ရှေ့မှာ ဘာလို့ကာထားတာလဲ ... ကျွန်တော်က ဖရီးကစ် ကန်မယ်ထင်လို့လား”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာကပ်ပြီး သတိဆွဲသလို တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး သက်သာအနေအထား လုပ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ချင်လာသဖြင့် ...

“ကဲ ကဲ ... အေးစေဗျာ အေးစေ ... ”

ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

တစ်ခါတုန်းကလည်း အိမ်ရှေ့ဘက် ခြံစည်းရိုးနားမှာ ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် မြေကြီးတွေ တူးဆွနေသည်။ သူက ဒေါ်ကြီး၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် အိမ်ဘေးကွက်လပ်ကလေးမှာ သီးပင်စားပင်ကလေးတွေ စိုက်ထားသည်။ သူ့အပင်က ထွက်သော သဘောသီးမှာ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်သောကြောင့် အလွန်ချိုသည်။ ဒီနေရာမှာတော့ သူက ကျွန်တော့်ထက် သာကြောင်း ဝန်ခံရပါမည်။

ခုလည်း ဘာပင်တွေ စိုက်ဦးမယ်မသိ။

“ဘာတွေများ တူးဆွနေတာလဲဗျ ...”

သူ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ခါးကိုမတ်၍ တောင့်ခနဲ ရပ်ပြီး ပေါက်တူးကို ပခုံးပေါ် ထမ်းမည်ပြုလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ

“မြောင်းဖော်မလိုရယ် ဆရာ ...”

“မြောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မိုးဝင်လာပြီလေ ဆရာ၊ ဒီနားမှာ မြောင်းဖော်ပေးလိုက်မှ ရေဆင်းကောင်းသွားမယ် ... နို့မို့ဆို ခြံထဲမှာ ရေဝပ်လိမ့်မယ် ... ဒါဆို ခြင်ပေါလာတော့ မကောင်းဘူး ... ကလေးမှာ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်မှာမို့လို့ ...”

“သွေးလွန်တုပ်ကွေးဆိုတာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ”

“ခြင်ကိုက်လို့ ဖြစ်တာလို့ ပြောတာပဲ ...”

“ဒီလို ရမ်းသမ်းပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ ... ခြေခြေမြစ်မြစ်ရှိအောင် လေ့လာထားမှပေါ့ ...”

ကျွန်တော်က ချွန်ပေးလိုက်သည်။ သူကလည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး ဘယ်ကဘယ်လို ရှာဖွေမေးမြန်း မှတ်သားလာသလဲ မသိ။ နောက်နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာသောအခါ ‘ကျွန်တော် လေ့လာပြီးပြီ ဆရာ’ ဟုဆိုပြီး သွေးလွန်တုပ်ကွေးဆိုသည်မှာ ကလေးငယ်များတွင် ဖြစ်ပွားတတ်ကြောင်း၊ ခြင်ကျားခေါ် ခြင်ပုန်းအကိုက်ခံရသောကြောင့် ရောဂါကူးစက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခြင်ကျားသည် နေ့အချိန်မှာ ကိုက်တတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကလေးများကို ခြင်ထောင်ဖြင့် သိပ်သင့်ကြောင်း၊ ဆေးစိမ်ခြင်ထောင် သုံးနိုင်လျှင် ပိုကောင်းကြောင်း၊ နေ့အချိန်တွင် အလင်းရောင်နှင့် လေဝင်လေထွက်ကောင်းအောင် ထားသင့်ကြောင်း၊ အစချီပြီး ‘ဖုံး၊ သွန်၊ လဲ၊ စစ်’ သွေးလွန်တုပ်ကွေးကာကွယ်ရေး၊ ‘ခြင်ကျား ခေါ် ခြင်ပုန်းနှိမ်နင်းပေး’ စသည်ဖြင့် စာအံသလို အလွတ်ရွတ်ပြနေပြန်သည်။

ကိုသာမန်အပေါ် ကျွန်တော် ခုလို ပြုမူဆက်ဆံနေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သံသယဖြစ်လာမိ၏။ ရိုးရိုးသားသားမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ကြောင်က ကြွက်ကို ကျီစားသလိုမျိုးများ ဖြစ်နေသလား။ သူ ယောင်ချာချာ၊ အူကြောင်ကြောင်၊ ကိုးယိုးကားယား ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး အရသာခံနေတာလား။ နောက်သလိုပြောင်သလို နဲ့ နှိပ်စက်ကလုပြုရင်း လက်စားချေနေတာလား။

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စတွေကို တင်မေထွန်းရှေ့မှောက်မှာမှ တမင်တကာ ပြုလုပ်နေခဲ့တာကကော။ ‘တွေ့လား ... မင်းကောင်ကြီးက တေးကြီး၊ အကြီး၊ ငန့်ကြီးပဲ’ ဆိုပြီး တင်မေထွန်းကို ပညာရှိနည်းနဲ့ ညှင်းဆဲသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။

ဒီလို စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အထင်သေးလာမိ၏။ ကျွန်တော့်အဆင့်အတန်း၊ ကျွန်တော့် ပညာအရည်အချင်း၊ ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုသာမန်လိုလူမျိုးကို တုဖက်ပိုင်ဆိုင်နေမိတာဟာ ရှက်ဖို့တောင်ကောင်းသည်။

တင်မေထွန်းကတော့ ဘယ်လိုနေသလဲ မသိ။ ကိုသာမန်ကတော့ တာကိုမှရိပ်မိပုံမပေါ်။ မခံချည့်မခံသာ ဖြစ်သွားတာမျိုးလည်းမရှိ။ ကျောက်ဆစ်ရပ်ကို ကလီထိုးရသလိုပဲ။

ကျွန်တော်သည် ကိုသာမန်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေသော အပြုအမူမျိုးကို မလုပ်မိအောင် တတ်နိုင်သမျှ သတိထားပြီးနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ တင်မေထွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အသားယူမိတာမျိုး မဖြစ်အောင် ရှောင်သည်။

ကိုသာမန်ကို တန်းတူရည်တူထားပြီး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံဖို့ ကိုလည်း ကြိုးစားကြည့်သည်။ ထိုအချက်ကတော့ သိပ်မလွယ်လှ ... ကိုသာမန်ကိုယ်တိုင်က လက်သင့်မခံသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ့အပေါ် အရေးပေးလေ မနေတတ်မကိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ပိုဖြစ်လေပဲ။ သူသည် ကျွန်တော်၏ ပျော်တော်ဆက်အဖြစ်၊ ငယ်ကျွန်ကြီး

အဖြစ် နောက်တော်ပါးက လိုက်ပြီး ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုနေရတာကိုထင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လက်လျှော့ပြီး သူ စိတ်ချမ်းသာသလို နေခိုင်းလိုက်ရသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်ကို ကြောက်မြ၊ ရိုသေမြ၊ လေးစားမြပင် ဖြစ်၏။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုတော့ နေ့လယ်ပိုင်း အားနေသောအချိန်မှာ ကျားထိုး ရအောင်ဟု ကုန်တင်ကားမောင်းသူက လာပြောသည်။ ထိုအခါ ကိုသာမန် က ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး ကျားထိုးခွင့်ရှိမရှိ မေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း 'ထိုးစေဗျား' ဟု ပါမစ်ချပေးလိုက်ရ၏။ တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော့်ရုံးခန်း တံခါးဝနားမှာ ပြုတ်တစ်ပြုတ်တစ် လာလုပ်နေသဖြင့် ဘာကိစ္စလဲမေးတော့

“ကျွန်တော် အိမ်သာခဏသွားလို့ရမလား ဆရာ ...”

“ဟာဗျာ ... ဒါများ ခွင့်ပြုချက်တောင်းနေရသေးလား”

အကြောင်းမသိတဲ့လူဆိုလျှင် ... တမင်လာရီနေသလားလို့တောင် ထင်စရာရှိ၏။ သူကတော့

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာ အပြင်သွားစရာရှိလို့ ထွက်လာရင် ... ကျွန်တော့်ကို မတွေ့မှာစိုးလို့”

ဟု ဆို၏။ ဒီလူနဲ့ကတော့ ခက်နေပြီ။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ကိုသာမန် ကို အဝတ်အစားအသစ် သုံးစုံ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ သိပ်အကောင်းစားကြီး မဟုတ်သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ အဖိုးတန်တွေ ဖြစ်နေ၏။

“ဟာ ... ဆရာ၊ ဒါတွေက ကျွန်တော့်နဲ့ မတန်ပါဘူး ... ကျွန်တော် က ပေပေတေတေရယ် ...”

ဟု သူက ငြင်းသည်။

“မယူလို့မဖြစ်ဘူး ... ခင်ဗျားက စုတ်တီးစုတ်ဖတ်နေရင် ကျွန်တော် ပါ သိက္ခာကျတယ်၊ နောက်ဆိုရင် ခင်ဗျား သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေရမယ် ... အဲဒါ ညှင်းသိုးသိုးဆံပင်ကြီးကိုလည်း မှန်မှန်ညှပ် ... နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ် မွေးတွေလည်း ရိုက်ဦး ...”

အဝတ်အစားအသစ်တွေ စုဝတ်သောနေ့က သူ မနေ့တတ် မထိုင်

တတ် ရှိုးတိုးရှုနဲ့ တန့် ဖြစ်နေသည်။ ရုံးခန်းရောက်တော့လည်း အားလုံးက တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ကိုအောင်မြိုင်က ပြီးစေ့စေ့၊ မမြစိန်က မဲ့တဲ့တဲ့၊ စာရေးမလေးတွေကလည်း ‘လူနဲ့အဝတ်အစား တခြားစီပဲ’ ဟု မကြား တကြားပြောပြီး တခစ်ခစ် ကြိတ်ရယ်ကြသည်။ ကိုသာမန်က ရှက်နေရှာ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ခုလို သားသားနားနား ဆင်လိုက်တော့လည်း ရုပ်ထွက်လာသားပဲ၊ ငယ်ငယ်ကဆိုရင် ကြည့်ပျော်ပျော် ရှိမဲ့ပဲပါဟု ကောက် ချက်ချမိသည်။

စကားကြိုသဖြင့် သူ့ပညာအရည်အချင်းကို မေးကြည့်သည်။

“ကိုးတန်းတော့ အောင်ပါတယ် ဆရာ ...”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းဆက်မတက်တာလဲ”

“ငွေရေးကြေးရေးကြောင့်ပေါ့ ဆရာ ... ပြီးတော့ကျတော့ ... ကျွန်တော်က ဉာဏ်ထိုင်းတယ်လေ ... ဆယ်တန်းဖြေလည်း အောင်မှာမှ မဟုတ်တာပဲကော ...”

ဟိုအချိန်က ကိုးတန်းအောင်တယ်ဆိုတာ ပညာရေးအဆင့်အတန်း နိမ့်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးဟု အထင်ကြီးချင်လိုက်သေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူ့အပေါ် တဖြည်းဖြည်း ခင်မင်စိတ် ဝင်လာမိတာ တော့ အမှန်ပါပဲ။

ပရိမီယာလိဂ်ဘောလုံးပွဲပြီးသွားတော့ အတော်လေး ညဉ့်နက်နေ ပြီ။ ဒီနေ့ညပွဲက ကျွန်တော် ကြိုက်သော လစ်ဗာပူးအသင်းနှင့် ဘလက် ဘန်းတို့ ကန်သောပွဲဖြစ်၏။ လစ်ဗာပူး၏ ထုံးစံအတိုင်း ကစားကွက်ကောင်း သည်၊ မြန်သည်၊ ကြိုးစားသည်၊ ဂိုးတွေ တခိုင်းခိုင်းသွင်းသည်။ သို့ရာတွင် တစ်လုံးမှ မဝင်။ နောက်ဆုံး ဂိုးမရှိ သရေပွဲနဲ့ အဆုံးသတ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် မချင့်မရဲကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရ သောကြောင့်လည်း နှမ်းနယ်နေသည်။ ညဉ့်လည်း နားပဲပြီ။ လက်ကျန်

နွားနို့ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြင်သည်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ တင်မေထွန်းကို မတွေ့ရ။ အိမ်သာဘက်သွားတာဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် စောစောက ဆုံရမည်။ ပြီးမှ နေရာတစ်ခုကို သွားသတ်ရသည်။

တင်မေထွန်းသည် ဝရန်တာလက်ရန်းကို မှီ၍ လက်ပိုက်ရင်း ရပ်နေသည်။ သူ့ အပြင်ကိုငေးကြည့်နေ၏။ ရှုခင်းကလည်း ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လှသည်။ လရောင်ဖြာကျနေသောကြောင့် အပြင်ကို မြင်သာသည်။ မိုးဦးမှာ ဆန်တက်သော မြူမိုးတွေက သစ်ပင်တွေကြားမှာ ဝေ့ဝဲနေ၏။ ကျွန်တော်တောင် သူ့ဘေးမှာ ရပ်ရင်း ခဏဝင်ငေးနေပြီးမှ ...

“သိပ်သာယာတာပဲနော် ...”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အညာကို လွမ်းနေတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ စလင်းကို လွမ်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး ... ရွှေစက်တော်ကို”

“ရွှေစက်တော် ...”

ကျွန်တော် ပုံတင်ထပ်လိုက်သည်။

“အင်း ... ကိုမိုး မှတ်မိလား ... မန်းချောင်းပေါ်က ဝါးတံတားလေး ပေါ်မှာလေ”

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ ... အတိတ်မေ့ရောဂါ ဖြစ်သွားရင်တောင် အဲဒီညကိုတော့ သတိရနေမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ... ဟိုတုန်းကလည်း ခုလိုပဲ မေထွန်းရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ လရောင်က ဖြာကျနေတယ်။ ပြီးတော့ မန်းချောင်းရေကလည်း ရောင်ပြန်ဟပ်နေတော့ သိပ်လှတာ ... အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာပဲ ကိုယ် မေထွန်းကို ချစ်နေမိပြီလို့ သိလိုက်ရတာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“ထူးဆန်းတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... တိုက်ဆိုင်လွန်းတာကို ပြောတာ”

“ဘယ်လိုတိုက်ဆိုင်တာလဲ ...”

“ဟိုညတုန်းက ကိုမိုး ကျွန်မကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းလှမ်း ကြည့်တယ် မဟုတ်လား ...”

“ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“မန်းချောင်းရေကတစ်ဆင့် ကိုမိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေကိုလည်း ရောင်ပြန်ဟပ်နေခဲ့တာပဲလေ ... ခုလိုပဲပေါ့”

ခုဟာကတော့ သစ်ရွက်တွေကတစ်ဆင့် ရောင်ပြန်ဟပ်နေတာ ဖြစ်မည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ရင်ထဲက တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရတယ် ... လွမ်းသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ... အစက မသိသေးဘူး ... အမေဆုံးပြီး ရန်ကုန်က အပြန် ကားအထွက်မှာ ငေးကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ကိုမိုးကို မြင်တော့ ရွှေစက်တော်မှာတုန်းက ခံစားမှုမျိုး ထပ်ဖြစ်ပြန်ရော၊ ဒီဝေ့မှ ဟိုညကတည်းက ကိုမိုးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်ရတော့တာပဲလေ”

ဆောင်းနှင်းမြူနှင့် မိုးဦးမှာ ဆန်သော မြူတို့ မငူကြ။ ဆောင်းမြူက ထူထပ်သိပ်သည်းပြီး လေးလံထိုင်းမိုင်းသည်။ မိုးမြူကတော့ ပေါ့ပါးပြီး အလွယ်တကူ ဝေ့ဝဲတတ်သော သဘောရှိသည်ထင်၏။

ကျွန်တော် သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ လမင်းသည် တစ်စင်းတည်း ရှိပါလျက် သူ့မျက်လုံးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ အရိပ်လာထင်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ခပ်ဟဟကလေး ပွင့်နေ၏။

ထိုအရာကို ကျွန်တော် ပိုင်သလား ... ။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ရင်ထဲသို့ ပူပန်မှုတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ကို ကျွန်တော် မချစ်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့ကိုသာ မချစ်ရတော့ဘူးဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ နေစရာရှိမှာမဟုတ်တော့။

ခုတလောမှာ မမြစိန် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပုံရပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတဲ့အခါ မျက်လုံးကိုမှေးပြီး ပြီးယောင်ယောင်လုပ်ပြတတ်သည်။ ခုခေတ် မော်ဒယ်မိန်းကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးကို အတော်ကြိုးစားလေ့ကျင့်ပြီး အတုခိုးထား ရဟန်တူသည်။

သူသည် နည်းနည်းလည်း ပိုပြီး ရဲတင်းလာသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်ဆံပြောဆိုတဲ့အခါ ပိုပြီးနဲ့လာသည်။ ဗျူဟာပြောင်းတဲ့သဘော ဖြစ်မည်။ ရေမွှေးအမျိုးအစားအသစ်တစ်မျိုးကို သုံးလာသည်။ အရင်လို ခပ်သင်းသင်းမဟုတ် ... ပိုပြီး အနံ့စူးရှလာသည်။ ရေမွှေးကတစ်မျိုး၊ ချိုင်းကြားလိမ်းတာက တစ်မျိုး၊ ဘော်ဒီလုံးရှင်းကတစ်မျိုး၊ မျက်နှာလိမ်း မိတ်ကပ်ကတစ်မျိုး အမွှေးနံ့တွေပေါင်းပြီး မွန်ထူနေ၏။

သူ သတိမပြုမိတာ တစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော်က ရေမွှေးနံ့တွေဘာတွေ ကြိုက်တာမဟုတ်။ လူပျိုဘယ်တုန်းကတော့ ဘော်ဒီစပရေးလေးဘာလေး ဖျန်းသေးသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့မှ ... တင်မေထွန်းက 'ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး ရေမွှေးဟာ သူ့ရဲ့ ချွေးနံ့ပဲပေါ့' ဟု ပြောသဖြင့် ဘာစပရေးမှ မသုံးဖြစ်တော့။ ကျွန်တော်က မိမိနဲ့နေရသူဖြစ်သောကြောင့် ... တမင်တကာတောင် ချွေးထွက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရသေးတာပဲကော။

ပြီးတော့ ... ကျွန်တော် နှစ်သက်တာကလည်း သနပ်ခါးနံ့သာ ဖြစ်၏။ သနပ်ခါးတောင်မှ ရိုးရိုးမဟုတ်။ တင်မေထွန်း လိမ်းခြယ်ထားတာမှ ကြိုက်တာလေ။

မမြစိန်ကတော့ ဒါကို မသိ။ သူ့အနံ့တွေကို အတော်အားကိုးနေပုံရ၏။ ကျွန်တော်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရှိစေရန်လည်း ကြိုးစားတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲနား လာလာနေတတ်၏။ စာရင်းဇယားတွေ ပြစရာရှိလျှင်လည်း စားပွဲရှေ့က မလာ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ရပ်သည်။ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်ပြီး ဇယားတွေ တစ်ခုချင်း လက်နှင့်ထောက်ပြသည်။ ထိုအခါ သူ့လက်မောင်းသည် ကျွန်တော့်ပခုံးကို လာလာပွတ်မိ၏။ ဆံပင်ဖားလျား ချလာတဲ့နေ့ဆို ... သူ့ဆံပင်တွေက ကျွန်တော့်ပါးကို မထိခလုတ် ထိခလုတ်။

ကိုအောင်မြင်က ဒါတွေကို ရိပ်မိသည်။ ဘာမှတော့ မပြော။ စောင့်ကြည့်နေဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်ကသာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသဖြင့် ...

“မမြစိန်ကတော့ နည်းနည်းလွန်လာပြီ အစ်ကိုကြီးရာ”

ဟု ပြောတော့ ...

“ငါသိသားပဲ”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ သတိမပေးတာလဲ ... ဪ ... ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာကို စိတ်ချလိုပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်းကို စိတ်ချတာမဟုတ်ဘူး ... မင်းမိန်းမကို စိတ်ချတာ၊ တင်မေမနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် မမြစိန်ဟာ နိဗ္ဗိန္ဒတေးထပ်ကြီး ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား ...”

“ဒါပေါ့ဗျ ...”

(ခုရက်ပိုင်းမှာ တင်မေယွန်းကို ချီးကျူးသောစကားသံမျိုးကို ပြန်လည်ကြားချင်လာခဲ့၏။)

ဒီနေ့တော့ ကိုအောင်မြင်က အလုပ်ကိစ္စရှိသောကြောင့် အစ်ကိုနှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။ အပြင်မှာကြာမှာမို့ ရုံးခန်းကို မလာတော့ဘဲ အိမ်

တန်းပြန်မည်ဟု မှာသွားသည်။ မမြစိန်အတွက် တိုက်တိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရရှိသွားသော အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်၏။

ညနေ အလုပ်ဆင်းဖို့ပြင်ဆင်နေတုန်း မမြစိန်က ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ကိုမိုးကို တို့ ညစာကျွေးချင်တယ် ...”

“ရပါတယ် ... အားနာစရာကြီး”

ဟု ပြောပြီး ငြင်းဖို့ စိတ်ကူးလိုက်စဉ် ... သူက

“ဒီနေ့ တို့မွေးနေ့လေ ...”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီးနော် ကျွန်တော် မေ့နေလို့ အဲဒါ”

“တို့နဲ့ ညစာလိုက်စားမယ်ဆိုရင်လည်း မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာနဲ့ အတူတူပါပဲ ...”

ငြင်းဖို့ ခက်သွားသဖြင့် သဘောတူလိုက်ရသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အဆင်သင့်စောင့်နေသော ကိုသာမန်ကိုမြင်သောအခါ ...

“သူ့ကို အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်ပါလား ... ကားပေါ်မှာ စောင့်ခိုင်းထားရမှာ အားနာဖို့ကောင်းတယ်”

ကိုသာမန်ကို ညာတာမူရှိတာ ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးပဲ။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို ကျွန်တော်က ကိုသာမန်ကို စားသောက်ဆိုင်ထဲ လိုက်ထိုင်ဖို့ခေါ်မှာ စိုးလို့ ကြိုကာလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုသာမန်ကို ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ချပေးထားခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုတင်သတိပေးထားတဲ့အနေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ကို ပုန်းဆက်လိုက်သည်။ မမြစိန်ပါ ကြားနိုင်အောင် စပီကာကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

“မေထွန်းလား ... ကိုယ် ဒီနေ့ ညစာ အပြင်မှာစားမယ် ... အစ်မကြီး မမြစိန်က သူ့မွေးနေ့ဖို့ ကျွေးမလို့တဲ့ ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ စောစောကသိရင် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးလိုက်ပါတယ်၊ မမကို ပြောပြလိုက်နော် ... နောက်ရက်ကျမှပဲ လက်ဆောင် ထည့်ပေးလိုက်မယ်လို့”

မမြစိန် ပြုံးမဲ့မဲ့ လုပ်လိုက်တာကို သတိပြုမိ၏။

စားပွဲထိုးကောင်လေး အနားမှာလာရပ်သည်။ မမြစိန်က ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ကိုမိုး ဘိယာသောက်မလား”

“ဟာ ... ကျွန်တော် မသောက်တတ်တာ အစ်မကြီး သိသားပဲ”

“ဝိုင်သောက်ပါလား ... တို့လည်း နည်းနည်းသောက်မယ်၊ စားကောင်းသောက်ကောင်းပေါ့”

“ဘာထူးလဲ ... ဝိုင်လည်း များရင် မူးတာပဲ”

မမြစိန်တော့ ကြိမ်ကြရာတွေ လုပ်နေပြီထင်၏။ ဝိုင်တစ်ပုလင်းမှာပြီး နှစ်ယောက်သောက်ကြမည်။ ကျွန်တော်က အရက်မသောက်တတ်သဖြင့် ဝိုင်လောက်နဲ့ မူးလိမ့်မည်။ သူကလည်း မမ သိပ်မူးနေပြီဆိုပြီး ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်မည်။ အပြန်ကျတော့ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို တွဲခေါ်ခိုင်းမည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ဖို့ ခိုင်းမည်။ ပြီးတော့

သူသည် စိတ်ကူးယဉ်လွန်ပြီး ရူးနမ်းနမ်း ဖြစ်သွားပြီလား မသိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကပဲ ဆန်းကစ်အချိုရည်နှစ်ဘူးနှင့် စားစရာများကို အရင်ဦးအောင်မှာလိုက်ရသည်။

သူသည် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသော်လည်း ဟတ်သလောက် မှတ်သလောက် ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးပုံရသည်။ သူ စကားစသည်။

“တင်မေထွန်းက တော်တော်သဘောထားကြီးတာပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဪ ... တို့နဲ့ ခုလို ညစာစားတာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုတယ်လေ၊ တချို့ဆို မနာလိုဖြစ်ကြမှာပေါ့ ...”

“သူက ဒီဆိုင်မျိုးက အစားအသောက်တွေ မကြိုက်တတ်ပါဘူး” ဟု သူ့စကားကို ပုံဖျက်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“မေထွန်းက ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချတယ်လေ ... ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အပေါ် သစ္စာရှိတာကိုး ...”

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို အချည်းအနှီး မကြိုးစားဖို့ သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူကလည်း သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ

အရိပ်အယောင်တစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသည်။ မာန ဖြစ်နိုင်သည်။ လာရင်း ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောင်းပြီး တိုက်စစ်ဆင်တော့မည်ဟန်။

“ကိုမိုးကိုတော့ ချီးကျူးရမလား အံ့ဩရမလား မသိတော့ဘူး”

စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာပြီး စားသောက်စရာများ ချပေးသည်။ ဆန်းကစ်ဘူးတွေဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်တွေထဲ ထည့်ပေးနေသဖြင့် မမြစိန်ထ စကားကို ဆိုင်းထားရ၏။ ကောင်လေး ထွက်သွားတော့မှ ...

“ကိုမိုးဟာ တို့စေတနာကို ဘာကြောင့် အလေးမထားတာလဲ၊ တို့ စကားကို ဘာကြောင့် နားမထောင်ချင်တာလဲ ... ဟိုလူနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ သတိပေးရက်သားနဲ့ ဂရုမစိုက်တဲ့အပြင် အိမ်ပေါ်တောင် ခေါ်တင်ထားလိုက်သေးတယ် ... ကိုမိုးကို ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိတော့ဘူး ... ”

ကျွန်တော် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ ... ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်မယ် ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ဘယ်သူမှ ဝင်စွက်ဖက်တာ မကြိုက်ဘူး ... ”

ကျွန်တော့်လေသံက ဆဲတံသည်။ သူက ကျွန်တော့် တားမြစ်ချက်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ...

“အမှန်တော့ ကိုမိုးကသာ တကယ်သဘောထားကြီးတာပါ။ ကိုယ့်မိန်းမစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် အဆုံးစွန်ထိလိုက်လျောနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ... ”

သူက မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်၏။ သူ ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေသလို ထင်ရသည်။

“ဪ ... ကိုယ့်မိန်းမ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလွမ်းဖြေလို့ရအောင် ငယ်ရည်းစားကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပေးထားတာလေ ... ”

ကျွန်တော် စားပွဲကို လက်ဝါးနဲ့ ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

စားပွဲပိုင်းတွေကို ခပ်ကြကြခင်းထားသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေသောကြောင့်တစ်ကြောင်း တခြားလူတွေ သိပ်မသိလိုက်

ကြ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်စောင့်နေသော စားပွဲထိုးကလေးကတော့ နိပ်မိဟန်တူသည်။ အလိုက်သိသောအားဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးကို ရွှေ့ပြီး တစ်ဘက်လှည့်နေလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ထုရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းရဲရဲကြည့်ပြီး ...

“ဒီမှာ မမြစိန် ... အဲဒီကိစ္စကို နိုင်ကွက်တစ်ခုလို သဘောထားပြီး ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့မကြိုးစားနဲ့ ... ပြီးတော့ အဲဒီအချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော့်ဆီက တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်နေတယ်ဆိုရင်လည်း အမှားကြီး မှားသွားလိမ့်မယ် ... ခင်ဗျားကို ကျုပ် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး ... ရွံတောင်ရွံသေးတယ် ဒါပဲ ... ”

ကျွန်တော် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကောင်တာနားအရောက်တွင် တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို တင်ပေးလိုက်ပြီး ...

“လိုတာပိုတာကို ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ ရှင်းလိုက်”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်တော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ဆံပင်ကြားသို့ လက်ချောင်းများနှင့် ထိုးဖွနေမိသည်။ အလို ... ဒါဟာ ကိုသာမန် လုပ်နေကျအပြုအမူပါလား။ ထိုအကျင့်က ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်တုန်းက ကူးစက်လာခဲ့တာပါလိမ့်။

မမြစိန်သည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို တော်တော်သဘောပေါက်သွားလိမ့်မည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော်သည်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သဘောပေါက်စ ပြုလာပြီဟု ယူဆရသည်။

မမြစိန်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းသာ ဖြစ်၏။ အဖေ့ဆီသွားပြီး အလုပ်မှ နှုတ်ထွက်ခွင့်တောင်းသည်။ အလုပ်ထဲမှာ မပျော်တော့လို့ သူမရှိလည်း ဖြစ်တာပဲဟု အကြောင်းပြသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကတောက်ကဆ ဖြစ်တာပဲဆိုတာ အဖေ နိပ်မိသည်။ ကျွန်တော်က ကိုအောင်မြိုင်ကို

ဦးစားပေးလို့ မကျေနပ်တာ ဖြစ်မယ်ဟု ထင်ဟန်တူသည်။

အဖေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မေးတော့လည်း ...

“သူက သိပ်ဆရာလုပ်ချင်တယ် ... ပစိပစပ်လည်း များတယ်၊ အဲဒါ နားငြီးလာလို့ အော်လိုက်မိတာပါ”

ဟု မယုတ်မလွန် ဖြေလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေက ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုကို ချပေးလိုက်၏။

မမြစိန်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ သစ္စာရှိရှိ အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်သော ကြောင့် နှုတ်ထွက်ခွင့်မပြုနိုင်။ အလုပ်ထဲမှာ နှစ်ပြီး ကြိုးစားပမ်းစား လုပ် ကိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် လစာ အပြည့်နှင့် ခွင့်တစ်လယူစေ။ စက်ရုံ၏စရိတ်ဖြင့် ချောင်းသာကမ်းခြေသို့ အပန်းဖြေခရီးထွက်စေ။ ဒါတွင်မက လမ်းခရီးတွင် အသုံးပြုနိုင်ရန်နှင့် ဆုကြေးအဖြစ် ငွေငါးသောင်းပေးစေ။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုအောင်မြိုင်က မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတာ လဲဟု မမေး။ တစ်ခုပဲ ...

“နောက်ဆိုရင် ဒီမိန်းမကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့ကွ ... ဟောက်စရာရှိရင် ငါ့ကိုပဲဟောက် ... လက်သီးနှံထိုးရင် ပိုကောင်းတယ် ... ငါလည်း ပုဂံကို ဘုရားဖူးထွက်ချင်လို့”

ဟု သူ့ဝသီအတိုင်း ငေါ့တော့တော့ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ တစ်လလောက် နားအေးပါးအေး နေရတော့ မှာကိုပဲ ဝမ်းသာတယ် ...”

“သူ ခွင့်ရက်စေ့အောင်နေမယ်လို့ မင်း ထင်လို့လား ... မယုတ် ကြည့်နေ ... ချောင်းသာက ပြန်လာပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မင်းအတွက် လက်ဆောင်တွေနဲ့အတူ အလုပ်လာပြန်ဆင်းလိမ့်မယ်”

ဟု ကိုအောင်မြိုင်က ဟောကိန်းထုတ်သည်။

သူပြောတာ မှန်၏။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အရက်မသောက်ရ မနေနိုင်သူ၊ အချိန်တန်လျှင် အရက်ဆိုင်မသွားရ မနေနိုင်သူကို အရက်စွဲနေသူဟု ခေါ်ကြသည် ... ။ ကျွန်တော်ကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အရက်သောက်တတ်သူလည်း မဟုတ် ပါဘဲနဲ့ အရက်ဆိုင်ထိုင်ရတာကို အရသာတွေ့နေ၏။ လစဉ် စာရင်းတွေ ချုပ်ပြီးသောနေ့တွင် ကျွန်တော်က ကိုအောင်မြိုင်ကို ပွဲတစ်ပွဲ ပေးလေ့ရှိ သည်။ ထိုရက်မျိုးဆိုလျှင် ... ကျွန်တော်သည် တက်ကြွနေလေ့ရှိ၏။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရက်ရွှေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ထိုနေ့အဖို့ နေမထိ ဆိုင်မသာ ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်တော်ကား ထူးထူးဆန်းဆန်း အရက်ဆိုင် စွဲနေသူ ဖြစ်လာသည်။

ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ဘေးကနေ အမြည်းလေးစားလိုက်၊ ကိုအောင်မြိုင် ပြောသောစကားတွေ နားထောင်လိုက်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာကို အရသာတွေ့နေခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ တကယ်တော့ သူပြောတဲ့အကြောင်းအရာ တွေထဲမှာ (တမင်ရည်ရွယ်တာမဟုတ်သော်လည်း) ကျွန်တော်နှင့် တိုက် ဆိုင်တာတွေပါလာတတ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အခံရခက်စေသော စကားလုံးများ။ ခက်နေတာက ကျွန်တော်သည် ထိုစကားလုံးတွေကိုပင် ခွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တစ္ဆေသရဲ ပုံပြင်တွေလိုပေါ့။ ကြောက်

လည်းကြောက်သည်။ နားမထောင်ဘဲလည်း မနေနိုင်။

ဒီနေ့တော့ ... ကိုအောင်မြိုင်က အပြောင်းအလဲကလေးဖြစ်အောင် ဆိုပြီး ကျွန်တော် ပြုစုလေ့ရှိသော စားသောက်ဆိုင်တွေဘက် မသွားဘဲ သူထိုင်နေကျ ဆိုင်ကလေးကို ခေါ်သွားသည်။ အပြန်နောက်ကျမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကိုသာမန်ကို အိမ်ပြန်လွှတ်ပြီး ကားကို ကျွန်တော်ပဲ မောင်းခဲ့သည်။

ဆိုင်က ကိုအောင်မြိုင်တို့ အိမ်ရာတွေဘက်သွားသောလမ်းပေါ်မှာ ရှိ၏။ လူစည်ကားသောနေရာနှင့် နည်းနည်းလှမ်းသည်။ ပါမစ်ချပေးထားပြီး လူနေထိုင်မှုမရှိသေးသောမြေကွက်များ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဆိုင်ရဲ့နောက်ဘက်မှာ ကိုင်းတောတွေ၊ မြက်ရိုင်းတွေ၊ ခရာဆူးခြုံတွေ ပေါက်နေသော ကွင်းပြင်ကြီးရှိသည်။ မိုးမကုန်သေးသောကြောင့် ကွင်းထဲမှာ ရေစပ်စပ်ဝင်နေသည်။

လမ်းပေါ်ကနေ ဝါးတံတားလေးကို ဖြတ်ကူးပြီး သွားရသည်။ ဆိုင်ကလေးက သွပ်မိုး၊ ဝါးထရံကာ ဖြစ်၏။ ရေတက်လာတတ်သောကြောင့် ထင်သည်။ ခြေတံရှည်ဆောက်ထား၏။

ဘေးဘက်မှာ ဝရန်တာလို အဖိကလေးထုတ်ထားသည်။ ထိုနေရာသည် ကိုအောင်မြိုင် ထိုင်နေကျ ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို ကောင်းကောင်းမြင်နေရပြီး လတ်ဆတ်သောလေကလည်း တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေတာ သဘောကျစရာကောင်းသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာလို လေးထောင့်စားပွဲငယ်နှင့် ခွေးခြေလေးတွေ ချပေးထားသည်။ အမြည်းတွေကို ပလတ်စတစ်ပန်းကန်လေးတွေနှင့် ထည့်ပေးသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်၊ ဆေးဘဲဥ၊ ငါးနီတူခြောက်ကြော် စသည်တို့ဖြစ်၏။ နည်းနည်းနှင့်စုံအောင် စားရပြီး ဈေးလည်းသက်သာသည်။ ငါးရှဉ့်ကို ကြက်သွန် ငရုတ်သီး ဖိုးလိုးဖတ်လတ်နှင့် ကြော်ထားတာ မြည်းကြည့်တော့ အရသာ တော်တော်ကောင်းကြောင်းတွေ့ရ၏။

“ကောင်းမှာပေါ့ကွ ... လတ်ဆတ်တာကိုး၊ ဒီနားမှာတင် ငါးရှဉ့်

ထောင်တဲ့လူတွေ ရှိတယ်၊ အကောင်ကြီးရင် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေမှာ သွားသွင်းတယ် ... သေးရင်တော့ ဒီဆိုင်ရောက်လာတာပဲ၊ ဟိုမှာကော တွေ့လား”

ခပ်ဝေးဝေးမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်လိုလို မြင်ရသည်။

“အဲဒါ ငါးရှာနေတာ ... ငါတို့ငယ်ငယ်တုန်းကလို မီးခွက်ထည့်ထားတဲ့ သံပုံးကြီးတစ်ဘက်ကကိုင် ဓားရှည်ကြီးတစ်ချင်းနဲ့ လိုက်ခတ်တာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး ... သတ္တုတွင်းလုပ်သားတွေလို နဖူးမှာ ဓာတ်မီးခွက်ကို တပ်ထားတယ်၊ ဘက်ထရီဆိုးရယ် ရှေ့ရိုက်တဲ့ကိရိယာရယ်လည်း ပါတယ်၊ ငါးတွေကို လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်အောင် လုပ်ပြီး ဖမ်းတာလေ ... နည်းပညာတိုးတက်လာမှုရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေပေါ့ကွာ ... ”

ဆိုပြီး တစ်ခွက်မော့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေရာလေးကို သဘောကျသွားပြီ ... တခြားဆိုင်တွေလို ... ကာရာဆိုကေသံတွေ ဆူညံနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝအသံကလေးငွေ့ပဲ ကြားနေရတာ ကြည်နူးဖို့ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံ ဖားမြည်သံတကွပ်ကွပ်ကို ကြားနေရသည်။ သူက ...

“အဲဒီ ဖားလေးတွေက ဘာသံမှ မပေးဘဲ တိတ်တိတ်လေးနေလိုက်ရင် သူတို့နေရာကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေဟာ မအော်ဘဲမနေနိုင်ဘူးကွ ... ဒါကြောင့် လူတွေက သူတို့ကို ရှာတွေ့ပြီး ရိုက်သတ်စားတာ ခံကြရတာပဲ ... ”

“အသံကြောင့် ဖားသေဆိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... တကယ်တော့ သူတို့ဟာ အပျင်းပြေလျှောက်အော်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ ... ဖားထီးလေးနဲ့ ဖားမလေးက သူတို့ရှိနေတဲ့နေရာကို သိရအောင် အချင်းချင်း ဖိုသံမသံ ပေးကြတာလေ ... ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ... အချစ်အတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ကြရတာလို့ ဂုဏ်ပြုမယ်ဆိုရင် ရတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်း ဖားသားဟင်း စားမလား ... လတ်ဆတ်တယ်”

“တော်ပါပြီဗျာ ... အစ်ကိုကြီး ပြောတဲ့စကားကြောင့် မစားရက်

တော့ပါဘူး ... အစ်ကိုကြီး စားချင်ရင်မှာလေ "

သူ ခေါင်းခါပြီး ...

"ငါက ဇာတ်တူသား မစားဘူးကွ ... "

သူ စကားစလာပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ခု သတိထားမိ၏။ ဒီနေ့ သူ သောက်တာ နည်းနည်းမြန်နေသလိုပဲ။ ခါတိုင်း ... တစ်ခွက်ငှပြီး တစ်မိမိမှ သောက်တတ်တာ၊ ခုတော့ တစ်ခွက်ကို နှစ်ကျွက်လောက်နဲ့ ရှင်းနေ၏။

"ကောင်လေး ... "

သူ ဒီလိုခေါ်ပြီးဆိုလျှင် ကူးခြားတတ်သဖြင့် ဂရုစိုက်နားထောင်နေ လိုက်သည်။

"ဒီနေ့တော့ မင်းကို ဖွင့်ပြောသင့်ပြီ ထင်တယ်ကွ "

ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဘော့ အစ်ကိုကြီးရာ ဟု ဟန့်တားလိုက်ရကောင်းမလား။ သို့ရာတွင် မပြောဖြစ်ဘဲ နားထောင် ဖို့သာ အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်၏။

"မင်းက ငါ့ကို လူပျိုကြီးလို့ ထင်နေလို့လား ... "

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသောစကားမဟုတ်သဖြင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

"ဟင် ... အစ်ကိုကြီးက မိန်းမရဖူးလို့လား "

သူက 'ကျွတ်ခနဲ' စုတ်သပ်လိုက်ပြီး ...

"အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ... ငါဟာ ကြိုက်မဲ့လူမရှိလို့ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ... အချစ်အကြောင်းကို လက်တွေ့မကြုံဘူးဘဲ သီအိုရီတွေချည်း ထုတ်နေတဲ့ကောင်ကြီးပဲလို့ လျှော့တွက်ရင် မှားသွားမယ် သိရဲ့လား ... "

ကျွန်တော် ခိုပ်မိနေတာကြာပါပြီဗျာဟု ပြောမယ်စိတ်ကူးသေးသော် လည်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသွားမှာစိုးသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

"အိုးလဲမလိမ်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်ဘူး ... မြန်မာလို အရပ်စကားနဲ့ တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ရင် မီးအိုကြီးပေါ့ တကယ်တော့ ငယ်ချစ်၊ ငယ်ရည်းစားဟောင်းလို့ဆိုလိုတာ၊ ငါကတော့ မီးအိုကြီး

ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကိုပဲ ပိုကြိုက်တယ် ... တော်တော် ထိမိတဲ့အခါကလေး အင်း ... မီးအိုကြီး၊ မီးအိုကြီး၊ တစ်သက်လုံး တငွေငွေ လောင်ကျွမ်းနေမဲ့ မီးအိုကြီးပေါ့ကွာ ... "

သူ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းဟောင်းကို ရှည်လျားစွာ ဖွဲ့နွဲ့ပြောပြတော့ မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ မဟုတ်။ ဘာမှထပ်မပြောတော့။ သူ လုပ်နေကျ အတိုင်း ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ လျှောက်ပြောတာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ ဆက် စပ်ယူရတော့မည်ထင်သည်။

"ဟီဟရူး စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်ကွ ... ငါ့ရန်သူရဲ့ ရန်သူဟာ ငါ့မိတ် ဆွေပဲတဲ့ ... မင်း ကြားဖူးလား ... "

"ဘာသာပြန်စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ် ထင်တာပဲ "

"ဒါဆို ငါ့ချစ်သူရဲ့ ချစ်သူကကော ငါနဲ့ ဘာတော်သလဲ ... "

ကျွန်တော် မသိ။ အတင်းအကျပ်မေးလာရင်တော့ 'ဒရိုင်ဘာ' ဟု ဖြေမိမလားမသိ။

သူသည် ငယ်ငယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အချစ်ကြီး ချစ်မိ ကြလိမ့်မည်။ နောက်တော့ လမ်းခွဲခဲ့ကြမည်။ တစ်ဘက်က စပြီး စွန့်ပစ်သွား တာ ဖြစ်ဖို့များသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ...။ သူတို့ခေတ်က ထုံးစံအတိုင်း အလွှာချင်းမဟုလို့၊ အတွေးအခေါ်အယူအဆချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ကြလို့၊ ဒါမှ မဟုတ် သူထက်သာတဲ့ ရာထူးရှိသူ ချမ်းသာသူနဲ့ တွေ့ပြီး ကန်ထုတ်ခံရလို့၊ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးတွေထဲက ပြေးမလွတ်နိုင်။

"ဒီမှာ ကောင်လေး ... ယောက်ျားတချို့ဟာ သူတို့ချစ်သူတွေရဲ့ ချစ်ဦးသူ ဖြစ်ခွင့်မရခဲ့ကြဘူးမဟုတ်လား "

ကျွန်တော် ယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်မိ၏။

"ဒီလိုပဲ တချို့ကျတော့လည်း ချစ်ဦးသူ ဖြစ်ခွင့်ရပေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရ ခဲ့ကြဘူး ... ဒီတော့ ငါတို့အတွက် ရွေးစရာ နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ ချစ်ဦးသူဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး တစ်သက်လုံး ခံစားပြီး ဆွေးနေမလား ... တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ရယူပြီး ဒုတိယယူအဖြစ်နဲ့ပဲ ကျေနပ်နှစ်သက်လိုက် မလား ... တကယ်တော့ သိပ်မထူးပါဘူးကွာ၊ ကြောင်ချေးနဲ့ ခွေးချေး

တစ်ခုခုကို ရွေးရသလိုပါပဲ ... နှစ်မျိုးစလုံး မစွဲပါဘူး ... ”

ဖားတစ်ကောင် စူးစူးရှရှအော်လိုက်သံကို ကြားရသည်။

“မြွေက ဖားကို မိသွားပြီကွ ... ”

ဟု သူက ဖြတ်ပြောသည်။ ဖားအော်သံသည် ထုံပိုင်းထုံပိုင်း ပေါ်လာသေးသည်။ နောက်ကျတော့ တဖြည်းဖြည်း အသံတိမ်ဝင်ပြီး လုံးဝပျောက်သွားသည်။ မြွေက မျိုချလိုက်ပြီထင်၏။

သူသည် ဖန်ခွက်ကို ဆီမီးခွက်လို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး မီးရောင်မှာ ထောင်ကြည့်သည်။ ထိုရောင် လက်ဝါးကို ရုတ်တရက် ဖယ်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်သည် အောက်သို့ ဒေါင်လိုက်ပြုတ်ကျလာ၏။ စားပွဲနှင့် မထိခင်မှာပင် သူက ပြန်ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“တွေ့လား ... ငါ မမှူးသေးပါဘူးကွ”

ဟု ပြောပြီး ခွက်ထဲက လက်ကျန်ကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်သည်။ သူ့အကျင့်အတိုင်း ‘အင့်ဟင်’ ဟု ရယ်သလို ညည်းညူသလို လုပ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ဘယ်လောက် ပိုက်ဆံရှိရှိ ဘယ်လောက် ရာထူးကြီးကြီး ချစ်ဦးသူဆိုတဲ့ ရာထူးကိုတော့ ဘယ်သူမှ လုယူသိမ်းပိုက်လို့ မရပါဘူးကွ ... ”

သူ ကျွန်တော့်ကို အလေးပြုသလို ဦးညွှတ်လိုက်သည် ထင်ရ၏။ အမှန်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကိုအောင်မြိုင် ဒီလောက်မှူးတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေး။ ခေါင်းတောင် မထူနိုင်တော့သဖြင့် ဆိုင်ထဲက တွဲထုတ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ ကားပေါ်မှာလည်း ‘မီးအိုကြီး ... မီးအို ကြီး’ ဟု တစ်ချိန်လုံး ရေရွတ်နေခဲ့သည်။ သူ့အခန်းဖော်တွေ လက်ထဲအပ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်များသည် ထူးထူးခြားခြား လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ ဆိုင်ထဲမှာတုန်းက ကိုအောင်မြိုင် ပြောဆိုနေပုံမှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း မူးပြီး လျှောက်ပြောနေတာထက် ပိုသည်ဟု ထင်မိ၏။ အတိတ်နိမိတ်ဟောသော နတ်ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားတွေလိုများ ဖြစ်နေလေမလား။

မိုးရွာလာသည်။ အစပိုင်းမှာ ကားမှန်ပေါ်ကို မိုးပေါက်အနည်းငယ် ကျသည်။ ထို့နောက် စိပ်လာသည်။ နောက်တော့ အတန်းလိုက် အတန်းလိုက် ဆင်းလာတာ ကားရှေ့မီးရောင်မှာ မြင်ရသည်။ ခဏအကြာမှာပင် ဇာပဝါကြီးတစ်ခုလို ကျွန်တော့်ကားကို လှမ်းမြို့လိုက်သည်။

ကားလမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ကွင်းပြင်ကြီးတွေသာ ရှိသည်။ မြစ်နှင့် နီးသောနေရာဖြစ်သောကြောင့် ထင်သည်။ လေပါ၊ ပါလာသည်။ မိုးက တော်တော်သည်းသည်။

ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခုကို သွားစဉ်းစားမိသည်။ တစ်ခါတုန်းက ကိုသာမန်ကို ကျွန်တော် မေးခဲ့ဖူးသည်။

“ခင်ဗျား အရက်သောက်တတ်သလား ... ”

“မသောက်တတ်ပါဘူး ဆရာ ... ”

“တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးဘူးလား”

“မင်းဘူးက ပဲခွဲစက်မှာ လုပ်တုန်းကတော့ တစ်ခါသောက်ဖူးပါတယ် ... သူများတွေ အတင်းတိုက်လို့ပါ ... တစ်ခါဆို ဆိုသလောက်ပါပဲ ဆရာရယ်၊ မူးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဘာတွေပြောလို့ ဘာတွေလုပ်မိမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး ... မနက်လည်းကျရော ကျွန်တော် အလုပ်ထုတ်ခံရတာပါပဲ ... အဲဒီကတည်းက မှတ်သွားတာပါ”

ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို ဘာကြောင့် သွားတွေးမိတာလဲ ... ကိုသာမန် ဆက်ပြောသော စကားတစ်ခွန်းရှိသေးသည်။

“အဲဒီညက မိုးတွေ တအားသည်းသည်းမည်းမည်းရွာလို့လည်း ဆရာ”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မိုးတွေရွာနေတဲ့ ကြားကပင် ချွေးတွေ စိမ့်ထွက်လာသည်။ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကာဆီး

ထားသော မိုးသီးမိုးပေါက်တွေကြောင့် ရှေ့မြင်ကွင်းက မရှင်းလင်း။ ကားမီး
ရောင်သည် ကိုက်အနည်းငယ်လောက်သာ ထိုးဖောက်နိုင်သည်။ လမ်းက
ယောင်ယောင်လေး ကွေ့ဝိုက်သွားသလား မသိ။ ရှေ့မှာလာနေသော
ကားမီးရောင်ကို အနီးကပ်ကာကျမှ မြင်ရသည်။ ကားမီးကြီးက ကျွန်တော့်
ကားဆီတည့်တည့်ကြီး တိုးဝင်လာ၏။ ကျွန်တော် ကားစတီယာရင်ကို ညာ
ဘက်သို့ ဆွဲကွေ့ချလိုက်သည်။

အမှန်တော့ အလွတ်ကြီးပဲ။ တစ်ဘက်ကားက သူလမ်းသူ သွားနေ
ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မိုးစက်တွေရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ကားမီးရောင်က
လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ကျွန်တော့်ဆီ တည့်တည့်ဝင်လာသည်ဟု ထင်
လိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကားကို လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ရေ
သုတ်တံကတော့ မိုးရေများကို မနိုင်မနင်း ဖယ်ရှားရှင်းလင်းနေဆဲ။ ထို
အခိုက်အတန့်မှာပင် ကိုအောင်မြိုင် နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကား
တစ်ခွန်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိ၏။ စောစောက သူ့ကိုတွဲပြီး လှေကား
အတိုင်း အပေါ်ငှပ်ကို လိုက်စိုဉ်မှာ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဖက်ထားရင်း ပြောခဲ့သောစကားဖြစ်၏။

“လူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလူက ကိုယ့်အပေါ်
သစ္စာမဖောက်ခင်အထိပဲ စိတ်ချရတယ်ကွ ... ”

ကားဂီယာ ထိုးလိုက်သည် ... ။ လီဗာကို ဖိနင်းသည်။ ကလပ်ကို
ဆောင့်လွှတ်သည်။ ကားသည် မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်လို ဓန့်ပေါက်ပြီး ထွက်
သွားသည်။ ဘက်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်က တဆစ်ဆစ်နာလာပြန်သည်။
သို့ရာတွင် ဂရုမစိုက်တော့။ ကားအရှိန်ကို ထပ်မြှင့်သည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်
များသည် အပေါ်က ကျလာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်က ချိန်ပစ်နေ
သလို ကားရှေ့မှန်ကို တဖောက်ဖောက် လာရောက်ထိမှန်နေ၏။

အိမ်ပေါက်ဝတည့်ကည့်မှာပဲ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ လူခေါ်ခေါင်း
လောင်းကို နှိပ်သည်။ ခဏကြာတဲ့အထိ တံခါးလာမဖွင့်။ ထပ်နှိပ်သည်။
သုံးကြိမ်မြောက်ကျမှ တံခါးပွင့်သည်။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ဖြစ်၏။

“အပေါ်ထပ်မှာ ရောက်နေလို့ပါ ဦးမိုး ... ”

ဟု ပြောသည် ... ။ တစ်ခု ထူးခြားနေတာ သတိပြုမိ၏။ ခါတိုင်း
ကျွန်ဟော် အိမ်ပြန်နောက်ကျတဲ့အခါ တင်မေထွန်းက ဧည့်ခန်းမှာ အဆင်
သင့် ထိုင်စောင့်နေတတ်သည်။ ဒီနေ့ သူ့ကို မတွေ့ရ။ သားများ နေ
မကောင်းဖြစ်နေလို့လား ... ။ ကောင်မလေး မျက်နှာအမူအရာကလည်း
တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။

“တင်မေထွန်းကော ... ”

သူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“မ ... မရှိဘူး ... ”

“ဟင် ... ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ဟို ... ဟို ... ”

သူက ဘေးဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

“ပြောလေ ... ”

“ဟို ... ကားဂိုထောင် ... ကားဂိုထောင်”

“ကာ ... ”

ကျွန်တော် အိမ်ပြင်ကို ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ သွားတဲ့နှုန်းက ဘယ်
လောက်တောင်မြန်သလဲ မသိ။ မိုးစက်တွေတောင် စိုရွှဲလောက်အောင်
မမိနိုင်ဟု ထင်ရ၏။ ကားဂိုထောင်တံခါးသည် ခပ်ဟဟ ပွင့်နေသည်။
အပေါ်ထပ်မိုးကို လှေကားထစ်တွေ ကျော်ပြီးတက်ခဲ့သည်။ အခန်းဝမှာ
ရပ်လိုက်၏။ မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်ကို ကြက်သေ့သေ သွားစေသည်။

ကိုသာမန်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ
သည်။ ဒေါ်ကြီးက ဘေးမှာထိုင်ပြီး သူ့ကျောကို နှိပ်ပေးနေသည်။ တင်မေ
ထွန်းကတော့ ကွပ်ပျစ်ဘေးမှာ လက်ဝိုက်ရပ်လျက်။

ကိုသာမန်က ဈေးငါးတွေ အဆက်မပြတ် ဆိုးနေသည်။ ဘယ်
လောက်တောင် ကြာအောင် ဆိုးနေခဲ့သလဲ မသိ။ အသံတောင်မထွက်
တော့။ ထို့နောက် ဒေါ်ကြီးကိုင်ပေးထားသော ထွေးခံထဲသို့ ပုဂံခနဲ အန်ချ
လိုက်သည်။ ဟင် ... သွေးတွေ။

ကိုသာမန်ကို ဆေးရုံသို့ အမြန်ပို့ရသည်။ အရေးပေါ် ကုသမှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လာပြောသည်။

“သွေးသွင်းဖို့လိုတယ် ... လောလောဆယ် ဘီသွေးတစ်ပုလင်း လောက် ထုတ်ချင်တယ်။ ဆေးရုံမှ ဘီသွေးပြတ်နေတယ် ... အိုသွေး သွင်း လို့တော့ရတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဘီရရင် ပိုကောင်းတယ်”

ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ချက်ချင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လှူမယ် ... ကျွန်တော် ဘီသွေးပဲ”

သွေးအန်တာ နည်းသွားသော်လည်း လုံးဝ ရပ်မသွားသေး။ သွေး တွေ တစ်ပုလင်းပြီး တစ်ပုလင်း သွင်းရသည်။ လိုအပ်လျှင် သုံးရအောင် အရန်အဖြစ်ပါ သိမ်းထားရသည်။

ကိုအောင်မြင်က သွေးလှူဖို့ စက်ရုံထဲက အလုပ်သမားတွေကို စည်း ရုံးသည်။ ဒီတော့မှ ကိုသာမန်ကို ချစ်ခင်သူ စေတနာထားသူ ဘယ်လောက် များမှန်း ပိုသိလာရသည်။ လူငယ်အားလုံးနီးပါးက သွေးလှူမည်ဟု ဆန္ဒပြု ကြသည်။ ပိုပြီး ထူးဆန်းတာကတော့ သွေးအမျိုးအစား ခွဲခြားစစ်ဆေးဖို့ လူငယ်ဆယ်ယောက်လောက်ကို ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်နေ တုန်းမှာ မမြစိန် ကျွန်တော့်နား လာရပ်ပြီး ညင်သာသောလေသံဖြင့် ပြော သည်။

“တို့လည်း ဘီသွေးပဲ ...”

ကျွန်တော် ဆေးရုံကို နေ့တိုင်းရောက်သည်။ ကိုသာမန်က အစာ မစားနိုင်သေး။ အရည်သာ နည်းနည်းပါးပါး သောက်နိုင်သည်။ ကျွန်တော် က တင်မေထွန်းကို ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည် လုပ်ခိုင်းသည်။ အဖေက ကိုသာမန် ရဲ့ ဆေးကုသစရိတ်ကို သူ တာဝန်ယူမည်ဟု ပြောသည်။ သားက ဦးမန်ကြီး ရော့’ ဟု မကြာခဏ မေးသည်။

ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဆေးကောင်းဝါးကောင်း၊ ဆရာဝန်ကောင်း တွေနဲ့ ဖိကုသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား တိုးတက်မလာခဲ့။ တစ်ရက်မှာ ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို သူရုံးခန်းထဲ ခေါ်တွေ့သည်။ ဆေးစစ်ချက် အရ ကိုသာမန်သည် အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါကို ဆိုးဆိုးရွားရွား ခံစားနေရပြီ။ စောစောသိလျှင် တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းထားလို့ရသေးသည်။ ခုတော့ လွန်သွားပြီ။

ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် သတိမပြုမိခဲ့တာလဲ။ တစ်ခါ တလေ နည်းနည်းပါးပါး ချောင်းဆိုးတတ်တာကိုတော့ သိသည်။ ရိုးရိုး အအေးမိတာပဲ ထင်ခဲ့သည်။

သူ့အခြေအနေကို ကျွန်တော် ဘယ်သူမှ မပြောခဲ့။ သို့ရာတွင် ... အားလုံးက ရိပ်မိနေကြဟန်တူသည်။ ဒေါ်ကြီးသည် စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေ ၏။

“အေးကွယ် ... မနက်စောစော အေးတဲ့အချိန်ဆိုရင် မောင်သာမန် က ချောင်းတွေတအားဆိုးတတ်တယ်။ အရင်က ဆေးလိပ်တွေ အရမ်း သောက်ခဲ့လို့ဆိုပဲ ... ဒီမှာ အလုပ်ဝင်တော့မှ မင်း ဆူမှာစိုးလို့ရယ်။ နားနားကို ရှိပိုးတဲ့အခါ ဆေးလိပ်နဲ့ နံမှာစိုးလို့ရယ် ဖြတ်ပစ်လိုက်တာတဲ့ ... ပြီးတော့ သူ ချောင်းတွေဆိုးတတ်တာ မင်းကို မပြောပါနဲ့တဲ့။ အလုပ်ထုတ်ခံရမှာ စိုးလို့တဲ့ ... ဒါကြောင့် မင်းရှေ့ မှာဆိုရင် ရွေးငံးတောင် မဆိုးရတာ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်ကွယ့်”

ချောင်းမဆိုးမိအောင်လို့ ... အောင့်ထားရတဲ့ ဝေဒနာဟာ ဘယ် လောက် ခံရခက်လိုက်လေမလဲ။

ဆေးရုံမှာ ညစောင့်အိပ်ပေးသော အလုပ်သမားလေးက ဖုန်းလှမ်း ဆက်သည်။ ကိုသာမန် အခြေအနေမကောင်းဘူး။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း လိုက်သွားဖို့ပြင်သည်။ ဖုန်းချပြီး လှည့်အထွက်တွင် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာ သော တင်မေထွန်းနှင့် လှေကားရင်းမှာ ဆုံသည်။

“ကိုယ် ဆေးရုံသွားလိုက်ဦးမယ် ... မေထွန်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

သူက ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ တွေ့နေသည်။

“မေထွန်း လိုက်ခဲ့သင့်တယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

သူသည် ... ကားပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောမိကြ။ သူလည်း သူ့အတွေးနဲ့သူ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ မတွေးဘဲ နေနေကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုသာမန်သည် ခုတင်ပေါ်မှာ ခပ်မိုမိုအနေအထားဖြင့်လဲလျောင်းနေ ၏။ ဒီလိုပုံစံမျိုးမှ နေသာဟန်တူသည်။ မနေ့ကပဲ ဆေးရုံကို ရောက်ခဲ့သေး သည်။ ဒီနေ့ ပြန်တွေ့တော့ လူက ဆယ်နှစ်စာလောက်ရှုံးကျသွားသည် ထင်ရ၏။ ညစောင့်ကောင်လေးကို လက်ဖက်ရည်သွားသောက်ခိုင်းလိုက် သည်။ ခုတင်ဘေးက ခုံကလေးမှာ တင်မေထွန်းကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“သက်သာရဲ့လား ကိုသာမန် ...”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ ကိုသာမန်က ဘာမှပြန်မပြော။ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါလည်း မပြု။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

ခဏကြာမှ အောက်စီဂွင်ဝိုက်ကို သူ့ဘာသာ ဆွဲဖြတ်လိုက်သည်။

“ဆရာနဲ့ ... ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

“မဟုတ်တာဗျာ ... ဒါလေးများ”

သူ ခေါင်းနည်းနည်းရမ်းပြီး ...

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တဲ့ကျေးဇူးကို ပြန် မဆပ်နိုင်တော့တာကိုတော့ ဝမ်းနည်းတယ် ...”

သူသည် စကားတစ်ခွန်းကိုပြောဖို့ အတော်ပင်ပင်ပန်းပန်း အားယူ နေရဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် ဟန့်တားခြင်း မပြုတော့။

“တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ ... ကျွန်တော် ဆရာကို ဘယ်တုန်းကမှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့”

မျက်လုံးတစ်ချက် ထောင့်ကပ်လိုက်ပြီး ...

“စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့ဖူးပါဘူး ... ယုံပါ ဆရာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူသည် ချောင်းမဆိုးတော့။ ချောင်းဆိုးနိုင်လောက်အောင် အင်အားမရှိတော့တာလား။ တမင်ပဲ အောင့် ထားတာလား မသိ။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ဆရာကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူလက်များကို ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်မိ၏။

“ချောင်းဆိုးချင် ဆိုးလိုက်ပါလား ...”

ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ သူ ဟက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ် ထဲက မည်းညစ်နေသော သွေးခဲ တစ်ခဲ ခုန်ထွက်လာပြီး အင်္ကျီပေါ်ကျ သည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာလည်း သွေးစကလေး စွန်းပေနေသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ရှူးစက္ကူကို ဆွဲဖြတ်ယူလိုက်သည်။ ခဏကိုင် ထားပြီးမှ တင်မေထွန်းလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဆရာဝန်ဆီ ခဏသွားဦးမယ် ...”

ဟုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းပေါက်ဝရောက်တော့ ... တစ်ချက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဘင်မေထွန်းက လက်ထဲမှ တစ်ရှူးစက္ကူကို

ငေးကြည့်နေသည်။ ကိုသာမန်သည် မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ဖျော့တော့စွာ ရိဝေနေသည်။ သူသည် ဖလန်နယ်အင်္ကျီ အနွမ်းကလေးကို ဝတ်ထား၏။ ထိုအင်္ကျီသည် ... ကျွန်တော့်အင်္ကျီ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့မှာ အနွေးထည်မရှိသောကြောင့် စွန်ကြွေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကိုသာမန်သည် ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို မြတ်နိုးစွာ ဝတ်ဆင်ရင်း နောက်ဆုံးခရီးကို သွားတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ဝရန်တာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှုလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ပြောစရာစကားတွေ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ... မည်သူမဆို ချစ်ဦးသူအတွက် နှုတ်ဆက်မျက်ရည် တစ်ပေါက်လောက်တော့ ကျခွင့်ရှိသင့်သည်ဟု ထင်၏။ ကျွန်တော်သည် ဆံပင်ကြားသို့ လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖွလိုက်သည်။ ထိုအမူအကျင့်ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းသွားဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တင်မေထွန်းသည် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လာရပ်သည်။ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နေသည်။ မိုးမရွာတော့သော်လည်း လေအေးတွေက တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်နိုင်တိမ်တိုက်တွေ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။

“သူ ဆုံးသွားပြီ ... ”

ကျွန်တော် တင်မေထွန်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့သမျှထဲမှာ အတည်ငြိမ်ဆုံးမျက်နှာ။ သူ့လက်ကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့လက်တွေ အေးစက်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော့်လက်တွေက နွေးထွေးနေသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည် ... ကျွန်တော့်လက်များကို တင်းကျပ်စွာ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြောင်း အတွေ့အထိအရ သိလိုက်၏။

တစ်ခုခုကို လုပ်ဖို့ ကြံစည်ရတာထက် ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာက ပိုခက်သည်။